

## 8

### มนตร์ของนักมายากล

#### เสียงฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีของคิวนานำดังออกไปจนถึงหน้าห้องซึ่ง

เทนเซียวิน้อยอยู่ หญิงสาวแถมประตูนิดๆ และมองเข้าไปด้วยแวตาน่ากลัว ประดุจแม่สิงโตเพิ่งเสียลูก ยุยทำจุมูกฟุดฟิดดมกลิ่น และกลิ่นที่ได้ก็ค่อนข้างชัดเจนว่าเป็นของคิวนานำ เพราะถึงจะฉลาดลอบรอยเลือดบนตัวเอง แต่ก็ไม่ใช่เยียดพอจนลืมนิดไปได้ถึงกลิ่นตัวเองไว้บนศพของจูเรียด้วย

“หาเจอแล้ว”

ยุยลากเสียงต่ำและค่อยๆ ผลักประตูเหมือนฉากสยองในหนัง หญิงสาวลากมูโยโกซึ่งอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานมาตามพื้น จนเกิดเสียงครูดที่ฟังแล้วน่าขนลุก

เสียงนั้นเป็นสัญญาณเตือน คิวนานำหันมามอง คิ้วเหนือดวงตาเรียวงามขมวดเล็กน้อยด้วยเก็บอารมณ์ไม่มิด

ยุยในตอนนั้นไม่ว่าใครเห็นก็ต้องผวาทั้งนั้น เพราะเธอไม่เหลือครบของสาวน้อยราเร็งเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มเลย เมื่อครบภายนอกถูกผลักออกตัวตันทันทีถึงแท่นที่แสนน่าพิศวงจึงปรากฏออกมาชัดเจน จิตสังหารของยุยพุ่งถึงขีดสุดจนทำให้ข้าวของรอบกายแตกหักอย่างน่าเหลือเชื่อ

‘ยัยนี้มีพลังขนาดนี้เชียวเหรอ’

ปกติคิวนานำช่างสังเกตและอ่านจิตใจคนออก แต่คราวนี้เธอถูกเปลือก

ของเทนเซยูยหโลกเลี่ยสนิท

“ถึงฉันจะไม่ชอบหน้าจูเรียเท่าไร แต่ว่า...ยัยนั้นเป็นคนดี” ยูยพูดจบก็เงยมูโยโกขึ้นสุดแขน

คิวซาน่าเริ่มหน้าถอดสี ตอนนี้เธอใช้พลังไม่ได้เพราะคำสั่งของไทโร แต่ถึงจะใช้พลังกระจากแห่งคิวซาน่าได้ก็ไม่มั่นใจว่าจะรับมือโดยตรงๆ ในสภาวะที่เทนเซยูยอาจจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ได้ แผนของเธอผิดพลาด เพราะคนที่พบศพดันเป็นคนสุดท้ายที่เธอนึกถึง

อันที่จริงใครจะพบศพก็ได้ เพราะจะทำให้หายในกองทัพของไทโรระส่ำระสายหนักยิ่งขึ้น และก็คงวิ่งวนจนไม่มีเวลาอยู่กับเธอ หรือถึงจะรู้ว่าเธอเป็นคนลงมือ ยังไงเสียไทโรก็ต้องสั่งห้าม เพราะดูเหมือนเธอยังมีประโยชน์ต่อเขาอยู่

น่าเสียดายที่ขณะพบศพมีเทนเซยูยอยู่ด้วย ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับกองทัพหรือแผนการของไทโรเลยแม้แต่เลี้ยวเดียว แถมยูยเองก็ไม่ใช่อะไรที่ใครๆ คิดหญิงสาวรู้จักแสดงความฉลาดออกมาได้อย่างเหมาะสมด้วยการไม่ให้ไทโรเข้าไปยุ่งกับศพจะได้ไม่รู้ว่าใคร จากนั้นก็ลงมือตามหาตัวฆาตกรด้วยตัวเอง เพราะถึงเธอจะสังหารโหดคิวซาน่า อย่างมากไทโรก็อาจโมโหและตำหนิ แค่นั้นเรื่องก็จบ

วินาทีนี้ในหัวของคิวซาน่าคิดได้คำเดียวคือ ‘ตาย’ ข้อผิดพลาดเพียงอย่างเดียวในแผนของเธอกำลังจะทำให้เธอถูกเทนเซยูยฆ่า ความฉลาดเจ้าเล่ห์ของตัวเองไม่สามารถช่วยอะไรได้เลยในเวลานี้ เพราะเพียงจิตสังหารที่ยูยแผ่ออกมาก็บอกอย่างชัดเจนแล้วว่าต่อให้พูดอะไรออกไปก็ไม่เข้าหูแน่

และเช่นเดียวกัน ตอนนี้สิ่งที่ยูยคิดนั้นมีเพียงอย่างเดียวก็คือ ฆ่า! หญิงสาวเหวี่ยงมูโยโกเข้าใส่ ถึงทั้งคู่จะยืนอยู่ห่างกัน แต่พลังทำลายล้างก็มากเกินไปพอที่จะทำให้คิวซาน่าหายไปพร้อมกับห้องนี้ ไม่มีทางที่ใครจะหาชิ้นส่วนเทพสาวเจออย่างแน่นอน ความแค้นที่อัดแน่นอยู่ในมูโยโกระเบิดขึ้นทันที และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าก็หายวับไปราวกับไม่เคยมีมาก่อน

“ค่อยสบายใจขึ้นหน่อย”

หลังจากเห็นผลงานของตัวเองแล้ว ยูยก็สะบัดคอไล่อาการเกร็งที่เกิดจากความเครียด แต่ก่อนจะก้าวออกจากห้องที่เหลือเพียงบานประตู หญิงสาว

กลับชะงักแล้วหันกลับมามองห้องที่ถูกทำลายกระทั่งพื้นและเพดาน ชั่วแวบ  
นั้นเองที่รู้สึกถึงความผิดปกติ

“ถ้ายังมุดหัวอยู่อีก ฉันจะใช้มูโยโกทุบพื้นตรงๆ แล้วนะ แบบนั้นต่อให้  
เป็นภาพลวงตาที่เอาไว้อยู่แน่” ยุยไม่ขู่เปล่า แต่ยกมูโยโกขึ้นเตรียมพร้อม

และคำขู่นั้นก็ได้ผล ห้องที่ถูกทำลายไปกลับมามีในสภาพเดิม คิวซาน่า  
ปรากฏตัวออกมาจากความว่างเปล่าพร้อมกับหญิงสาวอีกคนที่มัวคลุ่มลุ่มสีดำ  
คลุมหน้าไว้จนเห็นแค่ส่วนปาก

“มาช่วยข้ากันไปแล้วนะ ตะกี้ก็ว่าต้องตายจริงๆ ซะแล้ว” คิวซาน่าบน  
หญิงสาวที่คลุมหน้าหาได้สนใจไม่ หันไปพูดกับยุยแทน

“รู้ได้ยังไงคะว่าเป็นภาพลวงตา เวทนิรมิตของฉันทานออกจะสมบูรณ์แบบ”

“ก็สมบูรณ์แบบจริงๆ นั่นละ เพียงแต่เธอยังเก็บรายละเอียดได้ไม่ครบ”  
ยุยใช้มูโยโกเคาะผนังเบาๆ แต่ก็ทำให้มันแตกเป็นรูได้ พริบตานั่นก็มีน้ำไหล  
ออกมาจากรูบนผนังแล้วซีปส์ก็ปรากฏกายขึ้น

“ระบบป้องกันภัยของซีปส์ล่ะ ยัยนี้ใช้น้ำแทรกไปตามกำแพงและ  
ทุกซอกทุกมุมของปราสาทเทียมฟ้า ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นที่ใด ยัยนี้ก็ต้อง  
ปรากฏตัวขึ้นที่นั่นเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อถึงขนาดฉันทำลายไปทั้งห้อง  
ก็ยังไม่เห็นหัว ก็เลยทำให้ฉันรู้ตัวว่ากำลังติดอยู่ในภาพลวงตา”

ยุยไม่ใช้แค่รู้จักพวกไทโรแคผิวเผิน แต่รู้ถึงความสามารถและนิสัยของ  
ทุกคน รวมถึงความพิเศษของปราสาทแห่งนี้ด้วย

“ผู้บุกรุกสินะคะ”

พอเห็นคนแปลกหน้า ซีปส์ก็พร้อมจะโจมตีทันที แต่ยุยยกมือห้ามไว้

“ที่นี่ฉันจัดการเอง เธอไปหาผู้บุกรุกคนอื่นซะ”

หญิงสาวที่มีผ้าคลุมหน้าสั่นหัวเบาๆ

“ผิดคาดเลยนะเนี่ย ดูจากภายนอกคิดว่าเป็นพวกใช้แต่กำลัง ไม่ใช่ความ  
คิดซะอีก”

“เขาถึงบอกใญ่อย่าดูคนแค่ภายนอก” ยุยตอบ ยังคงระวังตัวสูง  
เพราะอีกฝ่ายเป็นถึงผู้ใช้เวทลวงตา

“จะคุยกันอีกนานไหม รีบๆ จัดการเถอะ ข้าไม่อยากจะโทรตอนนี่”

คิวนาน่ากระซิบบอกหญิงสาวที่คลุมหน้า

อาการรื้อรนนั่นทำให้ยูริรู้ทันทีว่าคิวนาน่ากลัวคำสาปของไทโร ทว่าหญิงสาวที่คลุมหน้ากลับไม่สนใจ เธอยังมีท่าที่อ้อยอิ่งเช่นเดิม

“เสียมารยาทแล้ว ยังไม่ได้แนะนำตัวเลย” หญิงสาวจิกยิ้มบางๆ พร้อมกับดึงผ้าคลุมออกอย่างนุ่มนวล

“ฉันชื่อ มายา เฟอร์รี่ เตียดาน่า มาที่นี่ด้วยเรื่องส่วนตัว ไม่เกี่ยวกับกองทัพของทวิปตะวันตก” มายาแนะนำตัวเองอย่างสุภาพและน้ำเสียงนึ่งยิ่งกว่าน้ำในบ่อ

“จะเป็นใครฉันก็ไม่สนใจหรอก แต่ฉันก็ไม่ใช่นักไร้อารยะ ฉันคือเซียนยูงทอง ราชินีแห่งเหล็ก เทนเซยู” ยูยประกาศชื่อเสียงเรียงนามตัวเองด้วยน้ำเสียงภูมิใจในชื่อและฉายา แต่แล้วก็กลับมีสีหน้าประหลาดใจพลางทอดถอนใจความคิด “รู้สึกว่านามสกุลเธอคุ้นๆ แฮะ”

ยูยพยายามคิดแต่ก็ยังไม่ออก ทว่าพอเห็นคิวนาน่าหน้าเสีย ก็กลับนึกออก

“อา! นามสกุลเดียวกับจูเรียนี่นา พวกเธอเป็นอะไรกัน”

“จูเรียนี่คือท่านแม่ของฉันเองค่ะ” มายาตอบพลางดูปฏิกิริยาของอีกฝ่ายแต่ก็ต้องแปลกใจที่เห็นยูยทำตาโตหน้าซีดเหมือนเห็นผี

“เป็นไปได้ไง ก็จูเรียนี่บอกว่าคุณสาวตัวเองตายไปแล้ว ไม่สิ! บัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้นสักหน่อย จูเรียนี่ตายแล้วนะ และคนที่ฆ่าก็ยืนอยู่ข้างหลังเธอนั่นละ” ยูยเป็นฝ่ายสับสนแทน ไม่รู้ว่าทำไมลูกสาวของจูเรียนี่กลับช่วยศัตรูที่ฆ่าแม่ตัวเองเช่นนี้

“จริงหรือคะ” มายาถามเสียงเรียบจนอ่านไม่ออกว่าอยู่ในอารมณ์ไหน

“พลังมือไปหน่อยนะ”

คิวนาน่าถนัดอยู่แล้วเรื่องโกหก เสียตรงที่คนตรงหน้าเธอตอนนี้คือคนที่ฉลาดเป็นกรด ไม่ต้องรอให้อ้าปากตอบก็รู้ว่าโกหกหรือเปล่า

“ต่อแหละ!” ยูยปากไวทวาดใส่ทันที สภาพศพของจูเรียนี่นาเกินกว่าจะเป็นแค่การพลังมือ

คนที่น่าจะมีอารมณ์กับเรื่องนี้มากกว่าใครอย่างมายากลับยกมือห้าม

“แบบนี้เอง ท่านแม่...เสียแล้วสินะคะ” มายาถอนหายใจเหมือนโล่งใจ

นี้อาจเป็นการดีแล้วก็ได้ เพราะจนถึงท้ายที่สุด การเผชิญหน้ากันระหว่างเธอกับ จูเรียก็จะต้องเกิดขึ้น และมันคงยากที่จะทำให้ได้... ทว่านี่เป็นแค่สิ่งที่คาดเดา เท่านั้น ไม่อาจมีใครล่วงรู้ความคิดของเธอได้

‘ยัยนี่อะไรของเขานะ ขนาดรู้ว่าเสียแม่ไปแล้ว สีหน้ากลับไม่เปลี่ยนแปลง ลักนิต’ ขนาดยุยซึ่งเป็นเชียนที่ผ่านเรื่องราวมากมายยังอดแสดงความรู้สึก ออกมาไม่ได้

“ไปกันเถอะค่ะ ทางนี้รู้ตัวแล้ว ต้องรีบดำเนินแผนการขั้นต่อไปให้เร็ว ขึ้น” มายาเดินนำคิวนาน่าไปดื้อๆ รวากับยุยไม่มีตัวตน

“เฮ้ย! เดี่ยวสิ!” ยุยสงสัยว่าทำไมถึงขนาดนี้แล้วมายายังจะช่วยคิวนาน่า แต่พอพุ่งตัวเข้าไปจับไหล่อีกฝ่ายไว้ มือของเธอก็ทะลุผ่านไป

“เวทนิรมิตอีกแล้วหรือ! ใช้ออกมาตอนไหนเนี่ย” ยุยทั้งหัวเสียทั้ง หวาดหวั่น เพราะไม่เคยเจอผู้ใช้เวทนิรมิตได้แนบเนียนขนาดนี้มาก่อน ไม่ใช่แค่ ไม่เห็นขั้นตอนร้ายเวท แต่ไม่รู้สีกตัวด้วยซ้ำว่าถูกสะกดไว้ด้วยเวทนิรมิตแล้ว

ภาพลวงตาของมายากับคิวนาน่ากำลังเคลื่อนที่ไป แต่ยุยไม่ไล่จับให้ เปลืองแรงแล้ว เพราะรู้ว่าตราบใดยังไม่หลุดออกจากภาพลวงตานี้ ก็ไม่มีทาง หาตัวจริงเจอได้

“ไอคนที่ถนัดรับมือกับเวทนิรมิตอย่างเทรซ ก็ดัน...”

พอนึกถึงเทรซก็ทำให้ยุยนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ การที่เทรซไม่มีปัญหากับภาพลวงตาต่างๆ เนื่องจากเขามีพลังตรวจจับแบบพิเศษอยู่ และตอนนี้ยุยก็ คิดจะใช้พลังแบบเทรซเพื่อทำลายภาพลวงตา

“เอ๋ ต้องทำยังไงหว่า?” หญิงสาวแค่เคยฟังเทรซบอกผ่านๆ แต่ยังไม่เคย ฝึกจริงๆ จังๆ มาก่อน “ปิดประสาทสัมผัส”

ยุยค่อยๆ ไล่ขั้นตอน แต่เธอสมาธิไม่นิ่ง ต่างกับเทรซ เลยต้องลดการ รับรู้ต่างๆ ลง หลับตาลงและหยุดหายใจ และเมื่อสมาธิเริ่มนิ่งก็ปิดกั้นการ ได้ยินรวมถึงสัมผัสต่างๆ ทางผิวหนัง เมื่อตัดประสาทสัมผัสทั้งหมดทิ้งไป สัมผัสพิเศษจึงกำเนิดขึ้นมาแทนที่

“เปิดสัมผัสเชียน”

ยุยค่อยๆ ลืมตาขึ้น และโลกที่เธอเห็นก็ต่างออกไป มันไม่ใช่การเห็น

ด้วยตา ได้กลิ่นด้วยจมูก หรือได้ยินด้วยหู แต่มันเป็นการรู้ถึงการคงอยู่ของสิ่ง  
ต่างๆ ด้วยการสัมผัสตรงๆ เหมือนกับตัวเองอยู่ในทุกหนทุกแห่ง และได้กลายเป็น  
เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งนั้นไปด้วย

ทว่า...

“โอ๊ย! หงุดหงิดเฟ้ย”

ไม่ถึงนาทีก็เหนื่อยก็ท้อไม่ไหวต้องตะโกนออกมา เนื่องจากสัมผัสเช่นนั้น  
เหมาะกับคนจิตใจนิ่งมากกว่าพวกไฮเปอร์อย่างเธอ เพราะการสัมผัสตรงๆ ทำให้  
อารมณ์แปรปรวนอย่างรุนแรง แต่เพียงแค่นี้ก็เวียนหัวก็หาตำแหน่งของมายา  
เจอ แถมยังได้รู้ความจริงอีกอย่างเกี่ยวกับเวทนิรมิตของมายาด้วย

สาเหตุที่เธอไม่รู้ตัวตอนมายาใช้เวทนิรมิตนั้น เพราะว่ามันไม่ได้ถูกร่าย  
ออกมาตอนนั้น แต่ถูกร่ายเอาไว้ตั้งนานแล้ว แถมยังคลุมปราสาทเทียมฟ้าเอาไว้  
ทั้งหมดด้วย

“เหลือเชื่อทั้งแม่ทั้งลูก ไม่เคยได้ยินว่ามีใครใช้เวทนิรมิตขนาดคลุมทั้ง  
ปราสาทไว้ได้มาก่อนเลย แถมยังสร้างซ้อนกันเป็นชั้นๆ ทำให้ไม่ใช่แค่เป็นโลก  
แห่งภาพลวงตาแค่หนึ่ง แต่มันเป็นโลกแห่งภาพลวงตานับสิบโลกที่เชื่อมต่อกัน  
โดยตรง แบบนี้มันก็ไม่ต่างจากสร้างดินเจี้ยนขึ้นมาในปราสาทเลย...เอาเถอะ  
ถ้าจัดการเจ้าตัวได้ เวทก็จะหยุดทำงานไปเอง”

ว่าแล้วเธอก็เก็บมูโยโกและนั่งขัดสมาธิบนพื้นแทนที่จะวิ่งตาม

“เหล่าเสียงประสานจงฟังข้า”

เหล่าบริวารร่างยักษ์ปรากฏตัวขึ้น ไม่ใช่แค่เจ้าหัวม้ากับหัวแพะ แต่ยังมี  
หัววัว หัวสุนัข หัวเสือ และอีกมากมายนับสิบ

“เลือดในกายข้าคืออะไร”

คำพูดของยุบลูกเรือเหล่าบริวารจนคลุ้มคลั่ง ต่างพากันใช้อาวุธในมือ  
เสียบเธอจนทะลุไปทุกส่วน เลือดที่ไหลออกมาคือสีดำสนิทยิ่งกว่าความมืดมิดใดๆ

“เนื้อหนังข้าคืออะไร”

คราวนี้อาวุธที่ถูกเสียบไว้ถูกหลอมเข้ากับตัวเธอ ขณะที่พวกบริวารต่าง  
ก้าวถอยออกมาและเริ่มบริกรรมคาถา

“พิธีกรรมลับเขียนมาร บรรจบทวีธีแห่งศาสตร์ธาตุ”

เลือดสีดำของยูโยไหลไปทางเดียวกันเหมือนมีชีวิต และเมื่อเหล่านีรवारพากันกรีดตัวเองจนเลือดทะลักออกมาเต็มพื้น เลือดสีดำของยูโยก็พุ่งเข้าไปเหมือนจะกินเลือดนั้น และเลือดที่สัมผัสกับเลือดสีดำก็กลายเป็นสีดำไปด้วยจนแผ่ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

“ไปจัดการศัตรูของข้าซะ เหล็กนิลกาฬ”

เมื่อยูโยสั่ง เลือดสีดำก็แทรกตัวไปตามพื้น หายวับไป

ในขณะเดียวกัน มายาก็พาควิซานามาถึงวงแหวนเวทที่เตรียมจะใช้พาหนีเรียบร้อยแล้ว

“ทำอะไรกับคำสาปของไทโรได้ไหม ข้าไม่อยากโดนตีตรวนติดตัวไปแบบนี้” ควิซาน่ารีบยกมือที่เริ่มร้อนขึ้นมาให้มายาดู

“ก็พอแก้ได้ แต่แบบนั้นมันเกินข้อตกลงไปหน่อยนะคะ” มายายิ้มตอบอย่างใสซื่อ ตรงข้ามกับคำพูด

“เฮ้ หรืออยากจะทำให้ข้าปวดประกาศเรื่องของเจ้าให้ทุกคนรู้ดีล่ะ” ควิซาน่าเริ่มขมขู่ แต่ไม่อาจทำให้คนอย่างมายาสะดุ้งสะเทือนได้เลย รอยยิ้มเสแสร้งยังคงฉายอยู่บนใบหน้า

“เชิญเลยคะ ยังไงซะ สักวันทุกคนก็ต้องรู้เรื่องของฉันอยู่ดี แค่ว่าหรือเร็วก็เท่านั้นเอง อู๊ย! ตายแล้ว นี่ฉันกำลังทำให้ท่านจนตรอกอยู่สินะ”

ควิซาน่าแทบคลั่ง แต่เธอก็กำลังจนตรอกจริงๆ

“อย่าทำหน้าซีเรียสแบบนี้สิ เดียวก็แกล้งไปกว่านี้หรอกคะ เรื่องคำสาปนะฉันจะจัดการให้ แต่ถือว่าจากนี้ไปพวกเราไม่เกี่ยวข้องกันอีก หันไปหาคนอื่นต่างๆ ก็ไม่ติดค้างกันแล้ว ตกลงใช้ไหมคะ”

มายาลดเสียงลงเป็นเสียงเบาแบบเดิม ถึงจะไม่ใช้น้ำเสียงเช่นนี้ ยังไงเสียควิซาน่าก็ไม่มีทางเลือกอยู่แล้วจึงพยักหน้ารับ

“งั้นท่านก็เป็นอิสระแล้ว”

มายาเคาะนิ้วลงบนหลังมือของควิซาน่า วงแหวนเวทขนาดเล็กปรากฏขึ้นรอบมือเพียงแวบหนึ่งก่อนจะหายไป ไวกษัตริย์ควิซาน่าไม่รู้ว่ามีอะไรใช้เวทอะไรกับเธอ

“แค่นี้หรือ?”

“คะ แค้นนั่นแหละ”

“แบบนี้ก็สมควรค่าผู้เชี่ยวชาญคำสาปดี” พอได้อย่างที่ตัวเองต้องการแล้ว คิวซาน่าก็ยิ้มเยาะมายาทันที

แต่เธอกำลังเล่นด้วยผิดคน

“เก็บปากไว้ใช้กับพวกมหาเทพเถอะคะ ฉันช่วยให้หนีจากที่นี่ ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านจะหนีจากความเป็นจริงพ้นนะ และขอเตือนไว้ว่าถึงไทโรจะไม่ได้ไปประกาศ แต่ก็อย่างที่พูดไปเมื่อกี้ แลจะช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง คิกๆ”

เสียงหัวเราะของมายานั่นยิ่งกว่าคำสาปใดๆ ที่คิวซาน่าเคยพบเจอ มันเป็นเรื่องที่ตอกย้ำถึงหายนะที่กำลังมาเยือนอย่างแน่นอน

ระหว่างที่ทั้งคู่กำลังต่อปากต่อคำกันอยู่ เหล็กนิลกาฬของยูยก็เจอเป้าหมายแล้ว มันค่อยๆ แทรกตัวไปตามรอยแตกหรือช่องว่างตามผนังและเพดาน เพื่อล้อมกรอบมายาเอาไว้ไม่ให้หนี

“หนีบุญคุณ? แบบนี้เองถึงยอมช่วยคิวซาน่า” ยูยได้ยืนผ่านทางเหล็กนิลกาฬ แต่ถึงจะอยากรู้สึกยิ่งกว่านี้ก็ต้องไว้ก่อน ยัยนั้นเป็นผู้ใช้ภาพลวงตา ระดับสูง แถมที่มานุกปราสายังไม่รู้เป้าหมายแน่ชัดอีก ที่แน่ๆ คงไม่ใช่แค่มาช่วยคิวซาน่าเพียงอย่างเดียวหรอก งั้นก็จะพยายามไม่ให้ถึงตายละกัน”

เมื่อตัดสินใจได้ ยูยก็ส่งกระแสจิตสั่งให้เหล็กนิลกาฬเริ่มโจมตีเร็วเสียยิ่งกว่ากะพริบตา เหล็กนิลกาฬพุ่งออกจากซอกหลืบที่ซ่อนตัวแล้วตัดกันจนกลายเป็นกรงขังมายาไว้ ที่จริงยูยก็เล็งคิวซาน่าเอาไว้เหมือนกัน แต่ถ้าต้องรับมือสองคนนี้ในเวลาเดียวกันคงเป็นเรื่องยาก จึงเลือกที่จะกักตัวมายาเอาไว้เพื่อสอบถามข้อมูลดีกว่า

และอย่างที่มายาคิดไว้ พอคิวซาน่าเห็นเธอโดนจับก็รีบหายตัวไป

“กรงขัง คิดจะจับเป็นสินะ” มายายื่นมือไปที่ลูกกรง แต่เพียงขยับตัวนิดเดียว ทุกส่วนของลูกกรงก็กลายเป็นเหล็กแหลมพุ่งใส่จนเกือบเสียบทะลุตัวเธอ

“อย่าขยับดีกว่า เหล็กนิลกาฬของฉันตอบสนองต่อเป้าหมายด้วยตัวเอง ถ้าคิดจะหนี มันจะโจมตีเธอทันที” ยูยเอ่ยขึ้นขณะเดินเข้าใกล้

“สมกับฉายาราชนิแห่งเหล็กจริงๆ สร้างของแบบนี้ขึ้นมาได้ด้วย” มายา

เคยเห็นผู้เล่นแร่แปรธาตุอย่างวิเศษมาแล้ว แต่ยูดยดูเหมือนจะเหนือชั้นกว่านั้นอีก เพราะเหล็กนิลกาฬของยูดยเพียงแค่มองด้วยตาเปล่าก็ยังสามารถรู้ลึกได้เลยว่า มันเต็มไปด้วยพลังเวทและตอบสนองได้ไวจนเหมือนมีชีวิตจริงๆ

“เธอเองก็ใช้อยู่ที่ไหน เล่นแร่เวทนิรมิตครอบปราสาททั้งหลังไว้ เวทระดับนี้ต้องใช้จอมเวทที่สืบทอดกันมาไม่ได้หรอก”

นั่นคือเหตุผลที่ยูดยเบนความสนใจมาที่มายามากกว่าไล่จับตัวคิซาน่า

“โดนจับได้แล้วสิ”

“ถ้าเข้าใจแล้วก็อย่าขัดขืน ต่อให้เธอมีเวทไฟขาวแบบจูเรียก็ทำลายเหล็กนิลกาฬของฉันไม่ได้หรอก” ยูดยเองก็หัวงัน ว่ามายาจะใช้เวทไฟขาวของจูเรียได้ไม่ใช่แค่เพราะว่าเป็นแม่ลูกกัน แต่หากใช้เวทนิรมิตขนาดนี้ได้ พลังเวทย่อมไม่ธรรมดาแน่ นั่นคือเหตุผลหลักที่เธอต้องจับเอาเหล็กนิลกาฬมาใช้

“ไม่หรอกค่ะ ปกติผู้ใช้ภาพลวงตาก็ไม่ใช่พวกชอบใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว” มายาบอก พลายยื่นมือไปจับลูกกรงไว้ ซึ่งแน่นอนว่ามันคิดว่าเธอกำลังจะหนีเลยตอบโต้กลับทันที

“อย่า!”

ยูดยร้องห้าม แต่ไม่ทัน พริบตาที่มายายื่นมือไปจับ เหล็กนิลกาฬก็แปรสภาพเป็นใบมีดนับร้อยตัดร่างเธอเหมือนตัดเต้าหู้ แต่ชิ้นส่วนของมายากลับกลายเป็นอีกจำนวนมหาศาลบินกระจายไปทั่วห้อง

“เวทนิรมิตอีกแล้วเธอ เป็นไปได้ไง!” ยูดยมั่นใจเกินร้อยว่าเป็นร่างจริงของมายา และต่อให้ใช้เวทลวงตาอะไรก็ไม่น่าจะมีผลต่อเหล็กนิลกาฬได้ เพราะมันจะตอบสนองต่อสิ่งมีชีวิตจริงๆ เท่านั้น...เวลานี้ยูดยไม่รู้แล้วว่ามายาทำได้อย่างไร แต่ที่แน่ๆ เธอกำลังเจอกับผู้ใช้ภาพลวงตาที่เก่งที่สุดในประวัติศาสตร์เข้าแล้ว

“อยากให้เฉลยไหมล่ะคะ แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนนะ” เสียงของมายาดังขึ้น โดยที่ยูดยไม่เห็นแม้แต่เงาของศพ

“หึ ถึงฉันปฏิเสธ แต่เธอก็จะใช้เวทนิรมิตหลอกเอาคำตอบอยู่ดีจริงไหม”

ยูดยรู้ตัวแล้วว่าไม่ใช่เธอที่ตั้งใจจะจับมายา แต่เป็นมายาต่างหากที่จับตัวเธอได้ตั้งแต่แรก

“ฉันไม่ใช่คนโหดร้ายแบบนั้นหรอก ก็แค่ลองยื่นข้อเสนอจูนู”

มายารู้สึกว่ายูเป็นคนดีมาก การเป็นเดือดเป็นแค้นควิชา น่า บ่งบอกความรู้สึกที่อีกฝ่ายมีต่อแม่ของเธอมากพอแล้ว

“ฉันบอกไว้ก่อน ต่อให้ทรمانฉันให้ตาย ฉันก็ไม่คายความลับหรือเรื่องที่ทำให้ไทโรเดือดร้อนเด็ดขาด” ยูประกาศอย่างชัดเจน

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก เรื่องของไทโร ฉันจะไปถามเจ้าตัวเองหลังจากนี้ว่าแต่คุณนี้ทำทางจะรักไทโรมากเลยนะเนี่ย” มายารับรู้ได้ เพราะเวลาพูดถึงไทโร แววตาของยูดูมันคงแน่นเ็นยิ่งกว่าตอนไหนๆ

“นะ...แน่นอนอยู่แล้ว!” ถึงจะโผงผางแค่ไหนแต่ยูก็อายเป็น จึงตอบพลางสะบัดหน้าหนีไปอย่างชินๆ

“คิกๆ” มายาทำท่าทางน่ารักน่าชังที่เจ้าตัวเองยังไม่รู้ตัว “งั้นฉันจะเฉลยเรื่องเวทมนตร์ให้ฟังก่อนละกัน อย่างที่คุณรู้ ฉันร่ายเวทนิรมิตไว้เป็นชั้นๆ ครอบคลุมทั้งปราสาท เพราะงั้นเลยทำให้ฉันอยู่ในสถานะที่ใช้เวทนิรมิตตอนไหนก็ได้ ระดับการใช้ก็ซับซ้อนจนไม่มีใครแยกออก ถึงจะหลุดจากเวทนิรมิตชั้นหนึ่งไปได้ก็จะไปติดอยู่กับชั้นอื่นแทน ไม่ต่างอะไรจากการหลงทางในเขาวงกตหรอก”

มายาอธิบายอย่างละเอียด เพราะเรื่องพวกนี้ถึงรู้ไปก็ใช้ว่าจะแก้ไขได้ในทันที คนที่รู้แบบแปลนของโลกนิรมิตแห่งนี้มีเพียงเธอเท่านั้น

“เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว ช่วยบอกเรื่องที่ฉันยังไม่รู้ที่ได้ไหม อย่างเช่น...ทำไมเวทนิรมิตของเธอถึงลอกเลียนลิกภาพของฉันได้” ยูพูดพลางมองไปที่เหล็กลิกภาพซึ่งยังจับตำแหน่งของมายาไม่ได้เลย ได้แต่ม้วนตัวอยู่กลางห้อง

“ฉันทำแบบนั้นไม่ได้หรอกค่ะ” มายาตอบตรงๆ

“ว่าไงนะ!?”

“ต่อให้เป็นเวทใดๆ ก็ไม่อาจลอกวิฤตที่ไม่มีชีวิตได้ เพราะอย่างนั้นคุณถึงใช้เหล็กลิกภาพสู้กับฉันจริงไหมคะ”

“ใช่ แล้วไง” ยูตอบทั้งที่ยังงุนงงในสิ่งที่มายาถาม

“เอ่ ยังไม่รู้คำตอบอีกเหรอคะ ลองคิดดูดีๆ สิ ถ้าเวทของฉันไม่มีผลต่อเหล็กลิกภาพ แล้วมันมีผลต่ออะไรล่ะ” มายาเว้นช่วงให้ยูคิดตาม

‘ถามว่ามีผลกับอะไร ก็กับคนสินะ...คน...บะ...แบบนี้เอง!?’ พอลคิดได้

ยุยก็น้ำซัดทันที “ปะ...เป็นไปไม่ได้! ก็ฉันใช้สัมผัสเขียนหนังสือพันเวทนิรมิตแล้วหาตัวจริงของเธอเจอแล้วนี่นา”

“ทั้งถูกและไม่ถูกคะ คุณหลุดจากเวทนิรมิต แต่ไม่ใช่หาตัวจริงของฉันเจอ”

“มะ...ไม่เห็นเข้าใจเลย สัมผัสเขียนนี่น่าจะผิดพลาดได้ถึงขนาดนี้”

พอเห็นยุยจนมุม มายาจึงเฉลยต่อ

“สัมผัสเขียนของคุณไม่ผิดพลาดเช่นกันค่ะ แต่คุณสัมผัสได้เฉพาะสิ่งที่ฉันอยากให้สัมผัสเท่านั้น หรือพูดให้ถูก คุณสัมผัสได้เฉพาะสิ่งที่ฉันคิด”

ยุยรีบกุมหัวรากับกลัวจะโดนบางอย่างแทรกเข้าไป

“เธอ...ปรับเปลี่ยนการรับรู้ความจริงของฉันสินะ รับรู้ความจริง...สามัญสำนึก” ยุยรู้ตัวแล้วว่าโดนเวทอะไรโจมตี และนั่นยิ่งทำให้กลัวขึ้นมาจับใจ “เธอใช้เวทที่สาบสูญไปแล้ว เวทโลมเลียมสามัญสำนึก เธอใช้มันกับฉันสินะ” หญิงสาวพูดแทบไม่เป็นภาษา เพราะตอนนี้เธอไม่รู้แล้วว่าอะไรจริงหรือไม่จริง

“ตั้งสติไว้ก่อนค่ะ คุณก็ยังเป็นคุณอยู่ ฉันไม่ต้องการความรู้สึกหรือความทรงจำเลย ฉันรู้ว่าเมื่อใช้เวทนี้แล้วจะแก้ไขอะไรไม่ได้อีก เพราะสามัญสำนึกจะเปลี่ยนไปอย่างถาวร สิ่งเดียวที่ฉันปรับเปลี่ยนจิตของคุณก็คือการรับรู้ถึงตัวตนของฉันเท่านั้นเอง” มายารีบบอกก่อนยุยจะกลายเป็นบ้าเพราะความสับสน ซึ่งไม่ใช่เรื่องน่าแปลกสำหรับผู้ที่ถูกผู้ใช้ภาพลวงตาโจมตี

“ไม่ใช่หลักการภาพที่พลาดเป้าหมายสินะ แต่เป็นฉันที่พลาดเป้าหมายเอง” ยุยพยายามตั้งสติ พร้อมๆ กับรับรู้ความจริงที่น่าหวาดหวั่น

“ถูกต้องแล้วค่ะ”

“แต่มีเวทอย่างที่สามารถอยู่ด้วยสินะ ไม่งั้นแค่การปรับเปลี่ยนสามัญสำนึกคงไม่ทำให้การรับรู้ของฉันเพี้ยนไปถึงขนาดนี้ เพราะจุดอ่อนของเวทโลมเลียมสามัญสำนึกก็คือ ทันทีที่ผู้ที่โดนเวทรู้สึกถึงความผิดปกติ สามัญสำนึกก็จะถูกดึงกลับเพื่อแยกแยะสิ่งที่จริงหรือไม่จริงจากความจริงใหม่ เอ่อ...เรื่องนี้ได้ยินมาจากเจ้าพวกคลั่งสมองมนุษย์นะ” ยุยจำได้รางๆ จากการพำเพ็ญของการรู้ตัวซึ่งไม่คิดว่าจะมีประโยชน์ในเวลาแบบนี้

แปะ! แปะ! แปะ!

เสียงตบมือของมายาดังก้องไปทั่วห้อง ถึงจะไม่เห็นตัว แต่ยุยรู้สึก

เหมือนมายาอยู่ใกล้ๆ และกำลังยิ้มให้เธออย่างชื่นชม

“คุณไขกลของฉันออกหมดทุกอย่างแล้วค่ะ เพราะเวทอย่างี่สามก็คือ มหาเวท...ฝันของจักรพรรดินี”

เมื่อได้ยินคำเฉลย ยุยก็รู้สึกเหมือนตัวเองยืนไม่ติดพื้น

“ฝันของจักรพรรดินี...มหาเวทที่สร้างโลกเสมือนให้มันตัวตนขึ้นมาจริงๆ ได้” หญิงสาวพึมพำ แทบไม่เชื่อเลยว่าจะมีคนสามารถใช้เวทนี้ได้ เพราะตาม คำเล่าลือ มันเป็นเวทที่ใช้ได้ยากที่สุดและยังไม่มีใครเคยมีใครทำสำเร็จมาก่อน

“ใช่แล้วค่ะ พุดง่าย ๆ ก็คือ เวทที่สร้างให้ภาพลวงตากลายเป็นของจริง จับต้องได้ รู้สึกได้ และมีชีวิตจริงๆ เพราะอย่างนั้นสัมผัสเซียนของคุณจึงถูก หลอก ตัวคุณเองก็ไม่สามารถรับรู้ถึงความผิดปกติของมันได้ เวทโลมเลียม สามัญสำนึกจึงใช้ได้ผลอย่างเต็มที่ สุดท้ายเมื่อคุณแยกจริงกับลวงไม่ออก คุณ ก็โดนดึงกลับเข้าสู่เวทนิรमित ถึงจะหลุดออกมาได้ก็ต้องเจอแบบเดิมซ้ำไป ซ้ำมาไม่รู้จบ เรียกได้ว่าเป็นอินฟินิตี รูต (วงวนที่ไม่รู้จบ) แบบนี้ละ ฉันถึง ยอมเฉลยให้ฟัง เพราะถึงรู้ไปก็ไม่มีทางหนีออกไปได้อยู่ดี”

ยุยทั้งตัวนั่งลงแบบหมดแรง ถึงเธอจะเก่งสักแค่ไหน แต่ลองติดกับ ผู้ใช้ภาพลวงตาแล้ว ยิ่งดิ้นรนก็ยิ่งแต่จะเข้าสู่หายนะเร็วขึ้น

“ยอมแพ้แล้ว อยากจะถามอะไรก็ถามมาเลย” ยุยยอมแพ้แบบเต็มใจ เพราะถ้าอีกฝ่ายเอาจริงคงใช้เวทโลมเลียมสามัญสำนึกทำให้เธอเป็นบ้าไปแล้ว แถมตัวมายาเองดูเหมือนไม่มีความมุ้งม้ายอยู่เลยสักนิด

“นึกว่าคุณจะชวนคุยเพื่อถ่วงเวลาจนพลังเวทฉันหมดซะอีก” มายากลับ แปลกใจเสียเองที่ยุยยอมรับความพ่ายแพ้ง่ายๆ เช่นนี้

“ไม่ละ อย่างเธอคงใช้เวทโลมเลียมสามัญสำนึกกับฝันของจักรพรรดินี ทำอะไรบางอย่างกับเวลาด้วยใช้ไหมละ บางทีจนถึงตอนนี้ เวลาจริงอาจผ่านไป ไม่ถึงนาทีด้วยซ้ำ อีกอย่าง...ทั้งเวทนิรमितแบบคลุมได้ทั้งปราสาท ทั้งเวทโลมเลียม สามัญสำนึก รวมถึงมหาเวทฝันของจักรพรรดินี ลองใช้ทั้งสามเวทนี้ออกมา พร้อมกันได้ ฉันเองก็ไม่อยากจะคิดแล้วละว่าพลังเวทจริงๆ ของเธอมีแค่ไหน กันแน่”

“แหม ก็ตั้งใจจะมาเยือนปราสาทเทียมฟ้าทั้งที่ ถ้าไม่ทำถึงขนาดนี้ก็คง

“ไม่รอดแน่ค่ะ” มายารู้ว่าถ้าเผชิญหน้ากันตรงๆ ไม่มีทางที่เธอจะสู้กับคนของไทโรได้เลย

“เตรียมมารับมือเธอโดยเฉพาะเลยสินะ” ยุยคิดว่าเพียงแค่วาทะนิรมิตอย่างเดียวก็น่าพอสำหรับการบุกปราสาทแล้ว แต่ที่มายาต้องลงทุนลงแรงถึงขนาดนี้ก็น่าจะเพื่อรับมือเธอที่เก่งเรื่องการตรวจจับสิ่งแปลกปลอม

“นั่นถือว่าเป็นคำถามแรกละกัน คุณเธออยู่ไหนเธอคะ ฉันนึกว่าจะเจอเขาเป็นคนแรกซะอีก”

‘เธอไม่รู้เรื่องของเธอเธอ แปลว่าไม่มีข้อมูลของฝ่ายเราตั้งแต่หลังเกิดเรื่องฮาซันสินะ’ ยุยนึกคิดเพื่อพิจารณาว่าควรจะตอบคำถามนี้ดีไหม เพราะค่อนข้างชัดเจนว่ามายากำลังต้องการข้อมูล

“สำหรับเรื่องนี้ ฉันบอกได้เพียงแค่ว่าเธอไม่ต้องห่วงเรื่องของเธอเธอแล้วละเจ้าน้าออกมาทราบเธอไม่ได้แน่” ยุยตอบอย่างระวัง มายาฉลาดเป็นกรดขึ้นพูดพล่อยๆ เหมือนเคยมีหัวใจโดนล้วงความลับไปหมดแน่

“ถือว่าฉันเชื่อคุณละกัน งั้นคำถามต่อไป อันนี้เป็นข้อสงสัยส่วนตัวค่ะ ผีมีระดับคุณทำไมไปไม่ถึงไม่ส่งเข้าสู่สนามรบ อย่างคุณนะไม่ใช่แค่แม่ทัพระดับแนวหน้าแล้ว แต่ถึงขั้นเทพสงครามเลยทีเดียวซ้ำ เดี๋ยวฉันคิดว่าเพราะเขามีคุณเป็นไพ่ตายเลยมั่นใจเรื่องการทำสงครามมาก แต่จนกองทัพตัวเองเข้าสู่วิกฤติแล้ว ฉันก็ยังไม่เห็นว่าเขาจะใช้งานคุณเลย เป็นเพราะอะไรกันคะ”

ยุยหัวเราะออกมาทันที

“จากสายตาคณนอกก็คงแปลกจริงๆ สินะ เอาเถอะ ถ้าเป็นเรื่องนี้นั้นคงตอบได้ชัดเจนที่สุด” ยุยดูสบายใจมากกว่าคำถามก่อนหน้านี้ “คำตอบมีอยู่สองแบบ แบบแรกคือเหตุผลทั่วไป แบบที่สองคือเหตุผลส่วนตัว ฉันจะบอกเหตุผลทั่วไปก่อนละกัน เพราะเป็นเรื่องที่เธอน่าจะเข้าใจได้ง่ายกว่า”

ยุยหยิบมูโยโกออกมาโชว์

“นี่คือเหตุผลแรก เพราะฉันคือราชินีแห่งเหล็กผู้ใช้มูโยโก ถ้าฉันก้าวเข้าสู่สงคราม ไม่ใช่แค่จะจบมันได้ในพริบตาเดียว แต่ฉันทำลายโลกใบนี้ได้ด้วยการเหวี่ยงเจ้านี้เพียงครั้งเดียว ที่นี้เธอเข้าใจพลังอำนาจที่ฉันมีหรือยังล่ะ ใครก็ตามที่ได้ครอบครองฉัน ก็หมายถึงครอบครองโลกใบนี้ด้วย”

คำพูดของยูยทำให้มายารู้สึกถึงน้ำหนักของสิ่งที่เรียกว่าอำนาจได้อย่างชัดเจน แต่มันเป็นคนละแบบกับอำนาจที่ไทโรหรือผู้ยิ่งใหญ่คนอื่นมี เพราะอำนาจที่ยูยมีมันเป็นอำนาจที่ต่อให้อยู่เฉยๆ ก็ทำให้คนเกรงกลัวได้

“และก็เพราะอำนาจนี้แหละที่ทำให้พื้นที่กระดิกตัวของฉันมันแคบซะเหลือเกิน เพราะถ้าฉันเข้าสู่สงครามหรือถูกใช้เป็นเครื่องมือของใครเมื่อไหร่ พวกทวีปตะวันออกไม่อยู่เฉยแน่...ไม่สิ โลกทั้งโลกก็คงไม่อยู่เฉยเหมือนกัน เพราะฉันคืออำนาจต่อรองแบบเบ็ดเสร็จไงล่ะ” ยูยเอ่ยเสียงเศร้าเมื่อต้องพูดถึงตัวตนจริงๆ ของตัวเอง...ตัวตนที่ถูกกละเลยในฐานะสิ่งมีชีวิต เป็นเพียงแค่เครื่องมือที่มีแต่คนจ้องทำลายทิ้ง

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ไทโรก็คงไม่อยากจะพวกตะวันออกเข้ามาตอนนี้ จังยังไม่ให้คุณสินะคะ”

มายาคิดว่าตัวเองพอเข้าใจแล้ว แต่ยูยกลับส่ายหน้าพร้อมกับน้ำตาคลอเบา

“ผิดถนัด ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหน หรือต่อให้ฉันอยากให้เขาใช้ฉันเป็นเครื่องมือจนแทบก้มกราบขอร้องเอง ไทโรก็ไม่มีวันใช้ฉันโดยหวังประโยชน์ใดๆ แน่نون”

คำตอบของยูยทำให้มายาพูดไม่ออก

“และนั่นคือเหตุผลที่สองซึ่งเป็นเหตุผลส่วนตัว สำหรับไทโรแล้ว ฉันไม่ใช่เครื่องมือหรืออาวุธ ฉันเป็นเพียงแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่มีที่ยืนอยู่บนโลกต่างกับคนอื่นๆ เพราะอย่างนั้นเขาถึงพยายามอย่างเป็นบ้าเป็นหลังเพื่อสร้างที่ที่ฉันสามารถยืนอยู่ได้อย่างทุกวันนี้ เขาไม่ยอมใช้งานฉันเลย เพราะถ้าเขาทำก็เท่ากับว่ากำลังทำลายที่ยืนของฉันไป ฟังดูบ้าไปไหมล่ะ แต่นั่นละไทโร เธอสบายใจได้ เธอจะไม่มีวันได้เห็นฉันในสนามรบหรอก”

ยูยตอบทั้งรอยยิ้ม มันเป็นสีหน้าของคนที่ได้รับการปลดปล่อยทุกอย่างแล้ว และที่สำคัญ มายาเองก็เข้าใจความรู้สึกของยูยได้อย่างถ่องแท้ เพราะเธอเองก็เป็นแบบนั้นเหมือนกัน

ครั้งหนึ่งมายาคิดว่าตัวเองไม่ควรมีชีวิตอยู่บนโลก ในหัวใจเหมือนเกิดหลุมไม่มีก้นที่ค่อยๆ ดึงตัวตนของเธอลงไป แต่แล้ววันหนึ่งก็มีคนถมหลุมนั้นจนเต็ม และสร้างจุดยืนให้ชีวิตของเธอ เปลี่ยนโลกที่มีดมืดให้สว่างไสว ความ

รู้สึกนั้นก็คงไม่ต่างกับยุยเลย

“คำถามสุดท้ายค่ะ” มายาเอ่ยขึ้นเบาๆ และฟังดูเยือกเย็นยิ่งกว่าเดิม “ถ้าเพื่อคนที่คุณรักอย่างหมดใจ คุณจะยอมเสียสละอะไรให้เขาได้บ้างคะ”

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่มี แม้แต่จุดยืนของตนเอง” ยุยไม่ต้องเสียเวลาคิดก่อนจะตอบเลย

“งั้นเราสองคนก็เหมือนกัน”

### “ที่นี่?” การตั้งนุงหลังจากฟื้นขึ้นมาในห้องพยาบาล

“อย่าเพิ่งขยับตัวค่ะ ท่านการตสุญเสียพลังไปเพราะการคืนร่างจริง ยังต้องพักอีก”

พยาบาลรีบบอก แต่การตเป็นห่วงสถานการณ์รอบจึงลุกขึ้นจากเตียงทันที

“การรบไปถึงไหนแล้ว มีใครรายงานให้ฉันรู้ได้บ้างไหม”

การตตะโกนถาม แต่คนที่ตอบกลับเป็นโคคิที่อยู่บนเตียงข้างๆ

“กองทัพแกรนด์เซ็นทรัลปลอดภัยดี ถึงจะเสียหายหนักก็เถอะ ตอนนี้นำกำลังจัดกำลังรบกันใหม่อยู่ ส่วนทางเราก็โดนลอบโจมตีตอนที่ข้ากับเจ้าไม่อยู่ แต่ไม่ได้เสียหายอะไรมากนัก แล้วก็ข่าวร้าย...เราเสียซาลักซ์ไปแล้ว” โคคิเอ่ยจบ ก็มองไปยังอีกเตียงซึ่งบัลซคินนอนหลับอยู่ในสภาพถูกพันเป็นมัมมี่

“บัลซคินบาดเจ็บสาหัส อย่างน้อยคงต้องพักรักษาตัวสองวันกว่าจะขยับตัวได้”

เหล่าแม่ทัพนายกองของไทโรต่างบาดเจ็บกันทั่วหน้า โคคิเองก็สาหัสไม่น้อยไปกว่ากัน

“ไทโรล่ะ” การตถามพลางก้มหน้าแทบติดอกอย่างไม่กล้ารู้หน้าใคร

“พักอยู่ในห้อง คงหนี้อยากการสู้กับฮาซันมาก เพราะถึงเตียงก็สลบไปเลย พวกเราของครักษ์คุ้มกันอยู่ ไม่มีอะไรน่าห่วงหรอก” โคคิตอบแล้วเหลือบมองการต รู้ว่าหากไม่นับอาการบาดเจ็บภายนอกแล้ว จิตใจของการตนั้นก็บาดเจ็บมากกว่าใคร

“ผัดแผนไปไกลเลยนะ” โคคิพยายามหยอก แต่ไม่ได้ผล

“ความผัดฉันเองละ ทั้งๆ ที่เป็นคนวางแผน แต่ดันทำนอกแผนซะเองว่าแล้วเชียว ยังไงฉันก็คงไม่เหมาะกับตำแหน่งเสนาธิการหรอก” การตรู้สึก

ท้อแท้ ไม่ใช่เรื่องที่ทำให้คนอื่นเสียความเชื่อมั่นในตัวเธอ แต่ตัวเธอเองต่างหาก ที่เสียความเชื่อมั่นในตัวเองไปจนหมด

“เธอ ไทโรมันพูดแบบนั้นแล้วหรือยัง” โคคีย้อนถาม

“ไม่ต้องรอให้พูดหรอก! ถ้าไทโรเป็นคนพูด ฉันคงฆ่าตัวตายไปแล้ว”  
การัตคิดว่านั่นคงเป็นความอัปยศที่สุดในชีวิต

“กังวลเกินเหตุไปแล้ว คนเราพลาดครั้งสองครั้งก็เป็นเรื่องปกติ ไทโรก็ คิดแบบนั้นเลยไม่พูดอะไรโง่ละ” โคคิรู้ว่าไทโรกำลังยุ่ง เลยไม่ทันรู้สึกถึงความ กังวลใจของการัต ถ้าเขาสังเกตเห็นก็คงจะต้องปลอบใจการัตจนหายเป็น ปลิดทิ้งแน่

“ฉันรู้ แต่จะไม่ให้กังวลได้อย่างไร เรื่องมันเลยเถิดมาถึงขั้นนี้แล้ว” การัต คาดเดาสถานการณ์ต่อจากนี้ไปได้ ซึ่งแน่นอนว่ามันจะลำบากสำหรับศาสกรรจ์ ยิ่งกว่าเดิม พอคิดแบบนั้นจึงอยู่เฉยไม่ได้

“อ๊ะ ท่านการัต!” พยาบาลตกใจที่เห็นการัตลุกขึ้นและทำท่าจะออกไป จากห้อง แต่โคคิคว้าแขนพยาบาลไว้เสียก่อน

“ปล่อยไปเถอะ อย่างการัตนะ ให้อยู่เฉยๆ จะยิ่งเครียดกว่าเดิม”

ถึงจะอยากทำอะไรในตอนนี้ ก็ใช้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลงได้ การัตอยากจัดการทุกอย่างให้เข้ารูปเข้ารอยก่อนไทโรตื่น ซึ่งแน่นอนว่าเธอเอง ยังไม่รู้เลยว่าจะเริ่มจากอะไรก่อนดี เวลาแบบนี้หญิงสาวอดคิดถึงเทรซไม่ได้ คนที่จัดการปัญหายุ่งยากให้ง่ายเหมือนกับกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์และจิบ กาแฟในตอนเช้าได้

การัตสะบัดหน้าไล่ความคิดหวังพึ่งเทรซออกไปจากหัว เพราะตอนนี้ เหลือแต่เธอเท่านั้น หญิงสาวจึงเริ่มต้นด้วยการเดินตรวจสอบความเสียหาย ของกองทัพ ถึงโคคิบอกว่าเสียหายไม่เท่าไร แต่จากสภาพคนที่นอนเจ็บในห้อง พยาบาลมันไม่ใช่น้อยแล้ว

ระหว่างเดินตรวจ การัตเห็นบางอย่างผิดปกติ หญิงสาววิ่งเล่นอยู่ที่นี่มา นานและจนจรรู้ห้องลับต่างๆ ในปราสาทหมดทุกที่ เสาทุกต้น บันไดทุกชั้น เธอจำมันได้ดีไม่มีผิดพลาด แต่ด้วยเวลลวงตาของมายาทำให้การัตแยกแยะ ความผิดปกตินั้นไม่ได้ในทันที จึงรู้สึกสับสนและเดินไปสำรวจตามทางที่รู้สึก

ตจิดใจ

“ทางเดินตรงนี้...มีด้วยหรือ”

การพยายามทบทวนความทรงจำ แต่เธอกลับไม่มีความทรงจำที่เคยวิ่งเล่นอยู่แถวนี้มาก่อนเลย ถึงจะมั่นใจแต่กลับเกิดความลังเลปนอยู่ด้วย

ระหว่างที่การตั้งกำลังยืนงบริเวณทางที่ตัวเองไม่เคยเห็นมาก่อน สีเงินก็สว่างวูบขึ้นมาจากความว่างเปล่า แฉมตรงเข้าโจมตีอย่างรวดเร็ว

“นี่เธออีกแล้วหรือ!” การตมองคนพุ่งเข้าโจมตี ซึ่งก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นมือาที่สวมเกราะสีขาวอยู่

“เฮ้ย เอาใจดี เจ้านั้นเล่นพรวดออกไปแบบนี้มันก็ผิดแผนหมดสิ” อารูกันซึ่งยังไม่ปรากฏตัวให้การตเห็นหันไปถามอีกสองคนที่ยืนอยู่ด้วยกัน

“มายาสั่งไว้ว่าให้เราคุ้มกันอัศวินขาวจนกว่าจะเจอไทโรซะด้วยสิ” ซิลินอยากจะออกไปลากตัวอัศวินขาวกลับมา แต่ถ้าก้าวออกนอกเส้นทางเมื่อไหร่ เวทมนตร์ผู้สัจจริงทางแคบที่มายาร่ายไว้เพื่อหลีกเลี่ยงสายตาคคนอื่นก็จะหายไปด้วย นอกจากเวทนี้มีผลทำให้ไม่ได้รับผลกระทบจากเวทนิรमितแล้ว ยังช่วยให้ไม่มีใครเห็นตัวพวกเขาด้วย นับเป็นเวทพรางตัวระดับสูง แต่มีจุดอ่อนตรงที่ต้องระบุเส้นทางให้ชัดเจนและห้ามก้าวออกนอกทางโดยเด็ดขาด

ถึงจะบอกว่าไม่ได้รับผลกระทบ แต่ทั้งซิลินและคนอื่นๆ กลับลืมนวอัศวินขาวคือมือาไปแล้วทั้งๆ ที่เคยเจอกันมาก่อน เพราะมายาต้องการปิดเรื่องของมือาเป็นความลับในกรณีที่หากมีใครถูกจับตัวไปเพื่อรึดข้อมูล จึงใช้เวทโลมเลียมสามัญสำนึกเปลี่ยนการรับรู้เรื่องของมือาทั้งหมด ทำให้กลายเป็นว่าไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน

“ส่วนฉันยังงี้ก็ได้” ซินสะเห็นอารูกันจ้องมาก็ตอไปแบบไม่ยี่พระพลางหันไปดูการต่อสู้ของอัศวินขาวแบบไม่คิดจะยื่นมือเข้าไปช่วยด้วย

ทั้งสามคนต่างรู้ระดับฝีมือของตัวเองดี แฉมยังรู้ด้วยว่าถ้าให้สู้กับคนของไทโร พวกเขาแทบไม่มีโอกาสชนะเลย มายาเองก็ย่ำแล้วว่าให้ระวังการเปิดเผยตัว และหลีกเลี่ยงการปะทะให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เวทผู้สัจจริงทางแคบเป็นเกราะป้องกันตัวอย่างเดียวที่พวกเขามี ถ้าเผยตัวตอนนี้ก็หมดสิทธิ์ที่จะไปไกลกว่านี้แล้ว

‘เอาไงดี ชินฮะรู้เส้นทางภายในปราสาท จะให้ออกไปเสี่ยงตอนนี้ไม่ได้ ครั้นเราจะออกไปเองก็...’ อารูกันไม่เข้าใจว่าทำไมมายถึงให้เขามีสวนร่วมในแผนการบุกครั้งนี้ด้วย เพราะถ้าเทียบกับคนอื่นๆ แล้ว เขาเป็นแค่คนธรรมดา ถึงจะมีอำนาจในมืออยู่นิดหน่อย แต่จะให้สู้ด้วยตัวเอง อย่างมากเขาก็ทำได้แค่ป้องกันตัวนิดๆ หน่อยๆ

ตอนนี้คนที่จะออกไปช่วยอัศวินขาวได้จึงมีแต่ซีลิน ทว่าเจ้าตัวก็ยังยินยอมเพราะเป็นคนประเภทไม่ฟังเข้าใส่เป้าหมายหากรู้ว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เขารู้ดีว่าคนที่อัศวินขาวออกไปสู้ด้วยคือใคร การตบเป็นหนึ่งในคนที่ถูกจับขึ้นหิ้งไว้ว่าห้ามเข้าไปยุ่งด้วยโดยเด็ดขาด

การที่มีอากระโดดเข้าไปใส่การตบที่เห็นนั้นไม่ใช่เพราะอคติส่วนตัว แต่เป็นเพราะเห็นว่าการตบเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติที่คนอื่นไม่สามารถแยกแยะได้ ถึงตอนนี้จะยังดูงุนงง ทว่ามันสมมดอย่างการตบเชื่อได้เลยว่าเธอจะไม่ปล่อยให้มันผ่านไป และไม่เข้าการตบก็จะรู้ว่าทุกคนกำลังโดนเวทมนตร์มืดเพื่อกันให้ออกห่างจากตัวไทร

‘ต้องรีบจัดการยับยั้งก่อนจะไปบอกต่อให้คนอื่นรู้’ นั่นคือสิ่งที่มีอาคิดและที่ยอมแลกด้วยการเปิดเผยตัวแบบนี้ ก็เพราะถ้าการตบรู้ตัวแล้วอาจบ้าจี้ใช้วิหิตเทพธิดาออกมาเพื่อกวาดล้างพวกเธอโดยไม่ต้องหวังให้เหนื่อยแรง ถึงภาพลวงตาของมายาจะสมบูรณ์แบบแค่ไหน แต่ลองเจอการโจมตีแบบไม่เลือกหน้าของการตบเข้าไปก็แย่ แพ้ทางกันเห็นๆ

มีอาโหมเข้าไปหวังจะไม่ให้มีจิงหะใช้วิหิตเทพธิดาได้ โดยไม่รู้ว่าการตบไม่สามารถใช้วิหิตเทพธิดาภายในปราสาทเทียมฟ้าได้ เพราะนั่นหมายถึงไทรกับคนอื่นๆ อาจโดนลูกหลงไปด้วย

‘แยชะมัด พลังเราก็กังไม่คืนมาเลย อารูก็กังไม่ได้เอามาอีก แต่ว่า...’

การตบหลบหมัดของมีอาที่อาบพลังเวทจนเป็นไฟสีฟ้าลุกโชน แล้วตวัดเท้าขึ้นยันเข้าเต็มหน้าซ้ำยังกดลงกระแทกพื้น ถ้าไม่ได้เกราะเหล็กที่สวมไว้มีหวังกระเบิดเหมือนแดงโมไปแล้ว

“ฉันนะอ่านทางเธอออกหมดแล้ว” ถึงจะประมือกันมาไม่มาก แต่การตบเก่งเรื่องเดาการเคลื่อนไหวล่วงหน้าอยู่แล้ว

ว่าการโจมตีกลับของการที่ทำให้มีารู้ว่าอีกฝ่ายไม่เหมือนเดิม แถมยังไม่พร้อมจะสู้ด้วย นับเป็นโชคที่เธอชิงลงมือก่อน

‘เพราะนี่รู้สึกจะแข็งแกร่งกว่าเมื่อก่อนอีก’ การต่อสู้ก็ได้เช่นกันว่าฝ่ายตรงข้ามก็เตรียมตัวมาดี

มีอายันตัวขึ้น การตึงรับกระโดดถอยออกห่าง เธอไม่ได้ถอยไปเพื่อเตรียมสู้ ทันทีที่เท้าถึงพื้น การตึงหันหลังแล้ววิ่งหนีไปดื้อๆ

‘ไม่ใช่ เจ้านี้ไม่ได้มาที่นี่เพื่อเล่นงานเราแน่ ฉะนั้นเป้าหมายมีเพียงอย่างเดียว’

การตึงยังคงเป็นการตึงอยู่วันยังค่ำ เพียงพริบตาเดียวก็อ่านเป้าหมายของอีกฝ่ายจนทะลุ

การบุกถึงฐานที่มั่นของฝ่ายตรงข้ามนั้นย่อมเสี่ยงอันตรายมาก ซึ่งถ้าต้องการแค่วิถีชีวิตของเธอก็ไม่จำเป็นต้องเสี่ยงทำถึงขนาดนี้ อีกอย่าง...ในปราสาทเทียมฟ้ามีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่คุ้มค้ำกับการเสี่ยงบุกเข้ามาเช่นนี้

“ไทโร!” การตึงรีบตรงไปที่ห้องของไทโรทันที ทว่าพอวิ่งไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ต้องหยุดและหันกลับมายังมีอา เพราะตรงหน้าเธอมีกำแพงที่ไม่น่าจะมียู่

“ภาพลวงตาลิษา” การตึงยื่นมือไปข้างหลังเพื่อสัมผัสกำแพงนั้น

มีอาไม่ตอบคนที่ฉลาดเป็นกรดอย่างการตึง เพราะเพียงคำพูดเดียวก็บอกเล่าอะไรได้มากมายเกินพอ

“แถมเป็นภาพลวงตาที่ให้ความรู้สึกเหมือนจริงมาก” สัมผัสที่มือบอกกับการตึงว่านั่นคือของจริง แต่เธอกำลังปฏิเสธความรู้สึกที่ได้จากสัมผัสนั้น “มีการใช้เวทมนตร์อื่นควบคู่ไปด้วย หนึ่งหรือสองอย่าง...ไม่เลิ น่าจะมากกว่านั้นอีก”

แม้มีอาจะไม่ได้พูดอะไรแต่การตึงก็วิเคราะห์ได้ จนหญิงสาวอดที่จะไม่ได้เธอเห็นคนฉลาดหัวไวมามาก แต่การตึงนั้นเหมือนกับเป็นสิ่งมีชีวิตคนละชนิดกันเลย การตึงไม่ได้ใช้เพียงสติปัญญาเท่านั้น แต่ใช้ทั้งสัญชาตญาณ ความรู้สึกทุกอย่างถูกหลอมรวมและนำมาใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

“เข้าใจละว่าทำไมอัศวินขาวถึงกระโดดเข้าใส่แบบนี้” ตอนแรกชิลินยังไม่เข้าใจการกระทำของอัศวินขาว แต่พอเห็นการตึงแยกแยะภาพลวงตาของมายาได้ก็กระจ่างแจ้งทันได้

‘เป็นโลกของภาพลวงตาที่เนียนมาก ถึงเราจะแยกออกแต่หลุดออกไปไม่ได้แน่ สถานการณ์แบบนี้คงจะหาตัวใครเจอได้ยาก’ การ์ตเริ่มเรียงลำดับความสำคัญ เธอพลาดมาแล้วครั้งหนึ่ง และไม่อยากพลาดอีกเป็นครั้งที่สอง

มีอาเองก็กำลังตัดสินใจอยู่ว่าจะทำยังไงต่อดี ในเมื่อการ์ตรู้แล้วว่ามีคนใช้เวทมนตร์อยู่ในปราสาทเทียมฟ้า ยิ่งไงก็ยอมกำจัดทิ้ง ฉะนั้นจะให้การ์ตรอดไปหามายาไม่ได้เด็ดขาด ด้วยลางสังหรณ์ที่แม่นยำกว่าตาเห็น ทำให้มีอาารู้สึกได้ว่าการที่จะหาตัวจริงของมายาเจอได้ในเวลาเพียงไม่นาน

แต่ก่อนที่มีอาจะตัดสินใจได้ การ์ตก็กำลังที่ทุกคนต้องแปลกใจ เพราะเธอตะโกนสุดเสียง

“มีผู้บุกรุก! หนึ่งในนั้นเป็นผู้ใช้ภาพลวงตา”

ถึงเสียงของการที่จะไม่ดังลั่นไปทั่วทั้งปราสาท แต่ในปราสาทเทียมฟ้ามีคนที่สามารถได้ยินเสียงเธออยู่

“ผู้ใช้ภาพลวงตาเหรอ” ไทโรลื้มตาขึ้นเพราะเสียงตะโกนของการ์ต

เป้าหมายของการตลัสมฤทธิผล ในเมื่อตัวเองตามหาไทโรไม่ได้ จึงเตือนให้เขารู้ตัวเพื่อจะได้ป้องกันตัวเองได้ และไทโรก็ตอบรับคำเตือนนั้นด้วยการแตะมือของตัวเองให้ตราคำสาปบนหลังมือของทุกคนร้อนขึ้น

“มีศัตรู!” ทุกคนรู้ว่านี่คือสัญญาณเตือนจากไทโร จึงหยุดการกระทำทุกอย่าง และรีบตามหาตัวผู้บุกรุกทันที

จริงอยู่ว่าภาพลวงตานั้นครอบคลุมถึงเสียงต่างๆ ด้วย แต่ถ้าคนเราโดนบิดเบือนประสาทสัมผัสมากๆ เข้า ร่างกายก็จะเตือนให้รู้สึกถึงความผิดปกติ ทว่าภาพลวงตาที่มายาสรางนั้นไปทางการมองและสัมผัสเท่านั้น เพื่อไม่ให้ร่างกายเกิดการต่อต้าน มันเป็นความไม่สมบูรณ์แบบในความสมบูรณ์แบบ

“เชื่อเลย แด่ยัยนั้นหายใจทีเดียว ก็พลิกทุกอย่างแล้ว”

อาร์กันเหลียวหลังเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของคนจำนวนมากดังใกล้เข้ามา

“ไม่นั้นเขาจะเรียกว่าหงส์สวรรค์ ผู้ที่สามารถพลิกชะตาได้ตั้งใจนึกเธอ”

ชินชะเข้าใจความสามารถของการ์ตเป็นอย่างดี เพราะอย่างนั้นเมื่อก่อนเขาถึงอยากได้ตัวอิงโฮกับโลคามาก

“เธอแพ้แล้ว อย่างแรก เธอปิดปากฉันไม่ได้ อย่างที่สอง เธอฆ่าฉัน

ก่อนที่คนอื่นจะมาถึงไม่ได้ และอย่างที่สาม...ฉันคือการ์ต” การ์ตชี้หน้ามีอา และย้ำถึงความต่างชั้นระหว่างพวกเธอทั้งคู่

“ความใจอ่อนของฉันจะเป็นภัยเข้าลักรัน อย่างที่มายาเตือนไว้เลย” มีอาหาได้พริ้นพริงกับท่าทีของการ์ตไม่ แต่เธอกลับสมเพชตัวเอง

“เพราะกลัวหุ่นกลั่นนี้เลยตัดสินใจให้เด็ดขาดไม่ได้ สุดท้ายก็มีแต่ทำให้ทุกอย่างมันแย่ลง” มีอาลดมือลง ไม่ได้อยู่ในท่าพร้อมต่อสู้แล้ว ท่าทางของมีอาทำให้การ์ตแปลกใจ

ระหว่างที่มีอาบ่นกับตัวเองอยู่นั้น พวกราชของครักซ์กลุ่มแรกก็มาถึงพอดี พวกเขาพากันโจมตีมีอาทันที ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไรजूๆ เหล่ราชของครักซ์ต่างก็ล้มหน้าทิ่มพื้น และดินทุรนทุรายเหมือนขาดอากาศหายใจ

‘พลังจิต!’ การ์ตรู้ทันที ถึงจะยังไม่รู้ว่ามีอาใช้พลังแบบไหน แต่เธอจับตามองอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลา จึงรับรู้ถึงการลอกตาและพลังจิตที่เพิ่มขึ้นในช่วงพริบตา

‘พลังแบบไหนกันเนี่ย’

การ์ตก็มองดูอาการของราชของครักซ์คนหนึ่ง ซึ่งพยายามชวนคอตัวเองเหมือนกำลังจะเปิดช่องที่คอยให้หายใจได้ แต่ก็มิราชของครักซ์บางคนที่แข็งใจยืนขึ้นและยังคงพุ่งเป้าไปที่มีอา

“ไม่ได้ๆ ต้องให้เด็ดขาดกว่านี้”

มีอาสะบัดหน้าไล่ความคิดอ่อนหัด ก่อนจะจ้องเป้าหมายอีกครั้ง คราวนี้ราชของครักซ์ที่ลุกขึ้นมาได้ทุกคนต่างมีไฟพุ่งออกมาจากเบ้าตากับปาก ซึ่งคราวนี้ลั่นเจตាយันทันที

‘เป้าหมายแสดงผลไม่เหมือนกัน...เข้าใจละ’ การ์ตวิเคราะห์ได้ด้วยกรมองเพียงแวบเดียว

“ทำหน้าที่แบบนี้คงรู้แล้วใช่ไหมว่าฉันใช้พลังจิตแบบไหน” มีอาเริ่มเข้าใจความสามารถของการ์ตเหมือนกัน

“มีพลังจิตอยู่แค่สองหรือสามประเภทที่ทำแบบนี้ได้ แต่นั่นมันใจว่าพลังจิตที่เธอใช้คือ...” การ์ตชี้ที่หัวตัวเอง “Imagination Burn”

“สุดยอด แม้แต่ตัวฉันยังต้องเสียเวลาดังนานกว่าจะเข้าใจพลังจิตแบบนี้ได้” ถ้ามายาไม่บอก มีโอกาสดังนี้ยังไม่รู้ว่าพลังจิตของตัวเองคืออะไร “ขอถาม

ระดับความรู้หน่อย...รู้ได้ยังไงเธอ”

มีอาไม่รีบร้อน พลังจิตของเธอคือการโจมตีที่ไม่สามารถป้องกันได้ แม้แต่การตีเองก็ไม่มีข้อบกพร่อง

“เคยได้ยินชื่อพลังจิต Lost Brain ไหม” การ์ดถามกลับ

“เคยสิ” ทุกคนที่เรียนบนเกรแฮมต่างก็เคยได้ยินชื่อพลังจิตนี้มาครั้งหรือสองครั้ง เพราะเป็นพลังจิตที่หายากพอๆ กับ WOG ของโทโร่

“มันก็เหมือนกันนั่นละ จะเรียก Imagination Burn ที่เธอใช้ว่าเป็นเวอร์ชันอัปเกรดของ Lost Brain ก็ได้ เกมฉันเองก็เพิ่งเจอคนที่ใช้ Lost Brain เมื่อไม่นานมานี้เอง ผลที่เกิดขึ้นจึงเหมือนกันไม่มีผิด ผู้ใช้พลังจิตประเภทนี้จะมียางหนึ่งเหมือนกันคือ นิสัยชอบแฉพลังจิตของตัวเองเอาไว้”

การ์ดจี้ตรงจุด ที่มีอาพยายามไม่ให้พลังจิตตอนปะทะกันที่แรกก็เพราะระวังตัวเรื่องนี้อยู่

“การอ่านคลื่นพลังจิตก็เหมือนกับการดูรูปวาด รู้ว่าใช้สีอะไร ใช้พู่กันกับแปรงแบบไหน รู้ถึงอารมณ์ความรู้สึก พลังจิตก็ประมาณนั้น มันบ่งบอกทุกอย่างในตัวเอง โดยเฉพาะพวกที่ใช้พลังจิตควบคุมสมองคนอื่นเนี่ย มันชัดเจนมาก”

พอได้ยินที่การ์ดพูด ซิลินก็สำรวจตัวเอง และก็เป็นอย่างที่การ์ดบอกจริงๆ เพราะเขาก็ชอบแฉพลังจิตไว้จนกลายเป็นนิสัยไปแล้ว

“แต่ยอมรับว่าลึงเลอยู่ชนิดหน่อย เพราะ Lost Brain เป็นพลังจิตปรับเปลี่ยนความคิดของคน แต่ของเธอ...แ่งกว่านั้น Imagination Burn คือการเขียนทับทุกอย่างลงในสมอง สร้างภาพและความรู้สึกลงในมโนภาพ...ถ้า Lost Brain สั่งว่าร้อน กำลังจะไหม้ เป้าหมายก็แค่รู้สึกร้อนและเจ็บปวดในระดับหนึ่ง ซึ่งบางคนอาจจะไม่เจ็บปวดเลยก็ได้ถ้าไม่เคยถูกเผามาก่อน แต่ถ้าเป็น Imagination Burn มันไม่ใช่แค่นั้น สมองจะเข้าใจว่ามันคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ และสั่งการไปยังร่างกายให้ตอบรับคำสั่ง และเพราะมันเป็นมโนภาพที่เธอสร้างขึ้น ต่อให้เป้าหมายไม่เคยถูกเผา แต่ก็รับรู้ถึงการถูกเผาได้ สรุปก็คือ แค่ยึดภาพไฟไหม้เข้าไปในหัวของใคร ก็ทำให้คนคนนั้นลุกไหม้ได้จริงๆ”

การ์ดก็มลงไปที่เตาตัวของราชวงศ์ที่ขาดอากาศหายใจตายไปแล้ว โดยที่เธอไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้

“เธอส่งมโนภาพที่พวกนี้ถูกดูดเอาอากาศออกไปจากปอดทั้งหมดเลยสินะ ส่วนพวกนั้นก็...สมองกำลังลุกไหม้” การ์ตหันไปมองร่างที่ส่วนหัวถูกเผาเป็นต่อตะโก

“สมองช็อคเลย เข้าใจทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่งจริงๆ” ยิ่งเห็นอัจฉริยภาพของการ์ตแล้ว มีโอกาที่ยังปล่อยอีกฝ่ายไปไม่ได้ การ์ตไขความลับทุกอย่างได้และสามารถนำไปบอกทุกคน ซึ่งจะให้เกิดขึ้นไม่ได้โดยเด็ดขาด มีอจ้องอีกฝ่ายพร้อมกับวาดภาพขึ้นในหัวก่อนจะส่งมันเข้าสู่สมองของอีกฝ่าย หวังให้การ์ตลุกไหม้แบบเดียวกับที่ราชวงศ์กรีกโซโดนเข้าไป

“Imagination Burn!”

ทว่าการกลับยืมชีร์เขียวและใช้มือจวกหัวตัวเอง ในเมื่อการโจมตีของมือคือการส่งตรงสู่เครื่องรับ ทางรอดเดียวของเธอก็คือ การทำลายเครื่องรับ หรือก็คือสมองส่วนหน้าของตัวเองซะ แน่หนอนว่าในสภาวะเขียน แค่นี้ไม่ถึงกับตาย แต่การที่สมองโดนทำลายก็ทำให้ตัวเองกลายเป็นบ้าเงี้ยให้อีกฝ่ายยำ แต่การ์ตคิดว่านั่นยังมีโอกาสรอดมากกว่าโดน Imagination Burn ทุกอย่างมันเป็นการตัดสินใจแก้ไขเฉพาะหน้าซึ่งมีเวลาคิดเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น

“นั่นฆ่าตัวตายหรือ?” ชินสะถามลอยๆ ขณะขึ้นไปทีการ์ตซึ่งยืนนิ่งในสภาพมือเลียบหัวตัวเองอยู่

“ศักดิ์ศรีมันค่าอะไรละมั้ง ในฐานะผู้บัญชาการยอมไม่ยอมตายด้วยน้ำมือศัตรู ยุคไหนสมัยไหนก็แบบนี้ละ” อารูกันออกความเห็น

ขณะที่ชิลินทั้งสี่ ทั้งตะลึง ไม่คิดว่าการตจะทำแบบนี้ มีอซึ่งเคยสู้กับการตมาแล้วย่อมรู้ว่าแค่นี้ยังไม่ถือว่าชนะได้เด็ดขาด จึงตรงเข้าไปฆ่าทันทีอย่างทีการ์ตกำลังกังวลอยู่ และถึงจะเป็นเขียนที่กึ่งอมตะ แต่ถ้ากายเนื้อถูกทำลายจนไม่อาจฟื้นฟูได้อีก ก็คงต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับเทรซ

‘ต้องทำลายร่างให้เลยไปเลย!’ มีอตั้งใจแน่วแน่ ถึงจะดูโหดเหี้ยม แต่สำหรับการตที่โหดกว่าหลายล้านเท่าก็มีแค่ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น

ขณะที่หมัดของมีอพุ่งตรงหมายป่วนร่างการ์ต เงาสีดำและสีเงินก็ตัดผ่านเข้ามาตรงหน้า หมัดที่มีพลังทำลายสูงของมีอถูกหยุดไว้ด้วยมือเดียว

“แกเป็นใครกัน?” มีอพยายามรักษาน้ำเสียงให้นิ่ง ถึงจะตกใจที่หมัด

เต็มแรงของตัวเองถูกหยุดไว้ได้

“ฉันคือ...” ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ เงลก็กลับก็น้ำตาไหลพราก เพราะมือที่รับหมัดของมีอาเมื่อครู่กระตุกปนเป็นผงไปแล้ว “เจ็บ...เจ็บ”

“แล้วไปปรับมันตรงๆ ทำไมละเพีย” สุนัขตัวหนึ่งเอ่ยนขึ้นพร้อมกับกระโดดลงมาอยู่ข้างๆ เงลก็กลับ

“ก็มันถูกละทุกแบบนั้น ใครจะไปทันคิดล่ะ”

“เชอจนไม่ได้คิดอะไรมากกว่า ว่าแต่ยื่นมือเข้ามาช่วยพวกไทโรแบบนี้แน่ใจแล้วหรือ”

“เฮ้ย! ละ...ลืมตัวไป” โยโกะรีบแก้ตัว “จะ...ฉันคือโยโกะ ละ...แล้วฉันก็ไม่ใช่ว่าพวกเดียวกับเจ้าไทโรมันนะ อย่าเข้าใจผิดล่ะ”

‘ก็เห็นว่าโผล่มาวางซัดๆ ยังจะบอกว่าไม่ใช่พวกเดียวกันอีก’ ฝ่ายมีอาต่างคิดเหมือนกัน

“ก็บอกไปตรงๆ เลยสิว่ามาช่วยสาวที่แอบชอบ” สุนัขที่อยู่ข้างๆ แชว

“มะ...มะ...ไม่ใช่สักหน่อย!”

“พวกจากตะวันออกสินะ พวกนายเป็นใคร” มีอาเดาจากชื่อและสุนัขที่อยู่กับเขา เพราะดาบที่สุนัขตัวนั้นสะพายอยู่มีลักษณะพิเศษที่ทำให้ได้จากทวีปตะวันออกเท่านั้น

“แกไม่มีกลิ่นของคนตะวันออก แต่กลับใช้วิชาของพวกเรา แกนั่นแหละเป็นใคร” โรอัน สุนัขของโยโกะถามกลับ ซึ่งแน่นอนว่าในเวลานี้มีอาไม่สามารถตอบได้

“โยโกะ ยังไหวไหม” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่คิดจะตอบ โรอันก็รู้ว่าจะต้องสู้กันแล้ว

“เหลือมืออีกตั้งข้าง สบายมาก” โยโกะหยิบดาบที่โรอันสะพายเอาไว้ออกมา ‘ดาบนั้นมัน...จิตูยติคาราสี (เลือดอึกา)!’

ถึงมีอาจะไม่เคยเห็น แต่ดาบที่โยโกะหยิบออกมานั้นเป็น 1 ใน 3 ดาบจักรพรรดิ ซึ่งมีรูปอยู่ในหนังสือหลายเล่ม มันเป็นดาบที่ดูธรรมดา แต่สิ่งที่ทำให้มันมีชื่อเสียงก็คือพิษ เพียงแค่มันถูกชักออกมาจากฝัก กลิ่นคาวเลือดที่เหม็นจนแทบอาเจียนก็คละคลุ้งไปทั่ว และเพราะกลิ่นคาวเลือดนี้เองที่ทำให้มัน

ได้ชื่อว่าเลือดอีกา

“ขอบอกไว้ก่อนนะ แผลที่โดนฉันทันจะเน่าเปื่อยอย่างรวดเร็ว ไม่มีทางรักษา นอกจากตัดส่วนที่โดนพิษออกไป มันเป็นดาบสังหารที่ตัดสินใจกันทีเดียว” โยโกะเตือนอีกฝ่ายเพราะหวังว่าจะทำให้กลัวและเลิกลุ่มลุ่มความคิดที่จะต่อสู้อย่างมั่นใจที่เอาจิตชยคาราสีออกมาเพื่อต้องการฆ่าเท่านั้น

“ลองมีจิตชยคาราสีแบบนี้ ก็ต้องมีจุนกิง (ดาบทองพิสุทธิ์) กับ คุโระคาเงะ (ดาบเงาเมฆา) ด้วยสินะ” มีอามองโรอันที่เป็นสุนัขรักษาดาบทันที เพราะมันสะพายดาบอีกหลายเล่มเอาไว้

“อ้าว รู้จักสามดาบจักรพรรดิด้วยหรอ อือ...รู้แล้วก็ไม่ใช่ไร แต่เสียตายนะ ฉันมีแค่เลือดอีกาเล่มเดียวเท่านั้น ส่วนอีกสองเล่ม องค์จักรพรรดิทรงถือดาบทองพิสุทธิ์ไว้ และเงาเมฆาทรงมอบให้แก่ท่านแม่ทัพ”

โยโกะเองก็เพิ่งได้ดาบเลือดอีกามาจากองค์จักรพรรดิตอนได้รับตำแหน่งโยโกะ และเพราะดาบนี้ทำให้ฐานะเขาถูกเปิดเผย ถึงคนภายนอกจะไม่รู้จักตำแหน่งโยโกะ แต่ก็รู้ชัดว่าเป็นตำแหน่งของนักฆ่าประจำราชสำนัก

“โยโกะ!” โรอันร้องเตือน เพราะโยโกะพูดมากเกินไปแล้ว ถึงที่พูดไปจะไม่ใช้ความลับ แต่ก็ยังเป็นข้อมูลที่ไม่ควรนำมาเปิดเผย

มีอาคิดว่าตัวเองโชคดีสองต่อ อย่างแรกคือโยโกะใช้เลือดอีกา ซึ่งเป็นอาวุธที่เหมาะสมกับการลอบสังหารมากกว่า การเผชิญหน้ากันแบบนี้ทำให้รับมือได้ง่ายกว่าอีกสองเล่มที่เหลือ และที่ลองถามดูเพราะถ้าโยโกะมีเล่มใดเล่มหนึ่งในอีกสองเล่มที่เหลือ เธอคงไม่อยู่สู้ด้วยแน่ เพราะไม่ว่าเล่มไหนก็ตัดเกราะคนแคระที่เธอสวมอยู่ได้สบายๆ

เมื่อรู้ว่าไม่มีอะไรต้องกลัว มีอาจึงเป็นฝ่ายเปิดฉากโจมตีก่อน เพราะถ้าไม่ได้ตาผาดไป เธอเห็นการตริเริ่มกระดิกตัวแล้ว แต่ชั่วพริบตาที่มีอา กำลังลงมือกลับเป็นตัวเธอเองที่กระเด็นไปชนเสา

“ถ้าเป็นเจ้าโคโนะพูดว่า ‘อ่อนหัด’ สินะ” โรอันหัวเราะในลำคอ แต่ฟังเหมือนชนแมวตลกมากกว่า

“ผิดแล้วๆ ถ้าเป็นเจ้านั้นต้องพูดว่า ‘กากนี้ห่วย’ ต่างหาก” โยโกะพูดแก้พลางหัวเราะแบบไม่เต็มเสียง

“ตะกิมองทันหรือเปล่า” อารูกันหันไปถามชินชะกับซีลินที่ตาไวกว่าเขามาก

“เอ่อ...หมอนั่นนอมมือไว้ให้ ไม่งั้นเจ้าอัศวินขาวนั้นคงตายไปแล้ว”

ชินชะตอบ แต่อารูกันยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จึงหันไปส่งสายตากอดตุนให้ซีลินอธิบาย

“แบบว่า...จังหวะที่อัศวินขาวพุ่งตัวเข้าไป เจ้านั้นก็พุ่งออกมาแล้ว ความเร็วของการพุ่งทำให้เกิดแรงอัดอากาศ ส่วนที่ชินชะบอกว่าเจ้านั่นนอมมือไว้...ก็ดูดาบที่เจ้านั่นถืออยู่สิ”

ซีลินชี้ให้อารูกันมองดาบที่หันทันไม่มีคมออก

“ดาบนั้นมีสันดาบค่อนข้างหนา ทำให้เกิดแรงต้านลมสูง ถ้าใช้ด้านคมพุ่งออกมา แรงอัดที่พุ่งใส่เจ้าอัศวินขาวนั้นก็จะคมและแรงกว่านี้ ยิ่งถ้าเล็งไปตรงบริเวณคอมีหวังหัวหลุดแน่ๆ แต่นี่กลับฟันบริเวณอกที่มีเกราะป้องกันแข็งแกร่งที่สุด...ถ้าฝีมือเชิงดาบละก็ เฟลอๆ เก่งกว่าเจ้าครูชดด้วยซ้ำ”

ซีลินอธิบายจบก็มองอัศวินขาวซึ่งแทบไม่บาดเจ็บ แต่ที่ยังไม่ยับยั้งตัวก็เพราะซ็อกที่โดนสวนกลับจนเสียท่าเองง่ายๆ

มีอาพลาดครั้งใหญ่ เธอประมาทเพราะทำที่ที่ดูไม่มีพิษสงของโยโกะ จนลืมเรื่องพื้นฐานที่ว่าชาวตะวันออกนั้นเก่งโดยกำเนิด สายเลียดนักรู้ที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นทำให้แข็งแกร่งต่างจากคนทั่วไป ยิ่งเป็นทวีปปิด สายเลียดจึงไม่ปะปนกับโลกภายนอก มันจึงยังคงความเป็นสายเลียดของนักรู้อย่างเข้มข้น ยิ่งกว่านั้นโยโกะคือนักฆ่าที่ถูกคัดเลือกจากนักรู้พันนับหมื่น ถึงจะเทียบกับรุ่นแรกไม่ได้ แต่ในบรรดานักฆ่ายุคปัจจุบัน เขาก็ยืนอยู่หัวแถว

“ถ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์คงรู้ลึะว่าระดับฝีมือของพวกเขามันห่างกันแค่ไหน” โยโกะพยายามทำให้การต่อสู้จบลง เพราะยิ่งเขาลงมือมากเท่าไรก็ยิ่งเหมือนสอตมือช่วยไทโรมากขึ้นเท่านั้น “ไปชะ”

โยโกะเปิดทางหนีให้พร้อมกับลดดาบลง

“เอาไงดี จะเผ่นกันไหม เราให้ออกาสแล้วนะ” อารูกันถามคนอื่นๆ ซึ่งคราวนี้ไร้คำตอบ คนที่จะตัดสินใจได้คืออัศวินขาวเท่านั้น เพราะถึงเรื่องฝีมือจะต่างกัน แต่อัศวินขาวมีไม้เด็ดที่ใช้จัดการกับการรัด

มีอารู้ว่าตัวเองกำลังดำเนินแผนที่ไม่มีทางให้ถอยได้ การบุกปราสาท

เทียมฟ้าทำได้เพียงครั้งเดียว ไทโรคงไม่ยอมให้มีครั้งที่สองเกิดขึ้นอีกแน่ และการมาครั้งนี้ตัวตนของเธอกับมายาก็คงถูกเปิดเผยไปไม่มากนักน้อย แถมการคงอยู่ของพวกเธอไม่เป็นผลดีต่อไทโรเลยแม้แต่น้อย

ในเมื่อไม่มีที่ให้ถอย ข้างหน้าก็เป็นคู่ต่อสู้ที่เหนือชั้นกว่า ทางเลือกของมีอาจึงเหลืออยู่เพียงแค่ทางเดียวเท่านั้น

### “Imagination Burn”

ขณะที่มโนภาพสังหารกำลังตรงเข้าสู่สมอง มือของโยโกเกก็ขยับ มีอาตกใจรีบกระโดดถอยออกห่าง แต่คราวนี้โยโกเกไม่ได้เล็งเป้าหมายที่เธอ เขาสะบัดดาบเล็ดอิกอย่างรวดเร็วจนเห็นเป็นแสงสีเงินผ่าอากาศ แล้วมีโอก็รู้ทันทีว่าสิ่งที่โยโกเกเพิ่งตัดไปคืออะไร เพราะจนถึงตอนนี้อีกฝ่ายก็ยังคงยืนอยู่ได้โดยไม่ได้รับผลกระทบจาก Imagination Burn เลย

“เหลือเชื่อ! นี่ตัดกระแสพลังจิตที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นได้ด้วยเหรอ!” มีอาตกใจ ทั้งเธอและมายาต่างมั่นใจว่าเป็นการโจมตีที่ไม่มีทางป้องกันได้แต่ๆ

“อ้อ ไฉ่แสงว๊ิงๆ ตะกี้คือพลังจิตเองสินะ” โยโกเกไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าฟันอะไรไป เพียงแต่ขยับตัวตามสัญชาตญาณบวกกับวิชาตัดจันทราที่เพิ่งฝึกสำเร็จมาหมาดๆ จึงมองเห็นกระแสจิตได้โดยไม่ตั้งใจ

“หรือว่าจะเป็นพลังจิตที่ทำให้เสนธการการตมีสภาพเป็นแบบนี้... ถือว่าโชคดีที่โยโกเกยอมทนฝึกวิชาตัดจันทราตามที่ไทโรบอก ไม่งั้นคงเสร็จไปแล้วเหมือนกัน” โรอันหันไปมองการตที่ยังอยู่ในท่ามือปักคาหัว เหมือนตั้งใจจะบอกใบ้ให้คนอื่นรู้

“ไม่ได้การแล้ว หนีเร็ว!” เห็นว่าโจมตีอีกฝ่ายพลาด ซิลินก็รีบพุ่งตัวออกไป เพราะตอนนี้โยโกเกเอาจริงแล้ว ในเมื่อให้หนีแล้วไม่หนีก็ต้องจัดการให้สิ้นซาก

แต่การตัดสินใจเปิดเผยตัวของซิลินไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นเลย คลื่นพลังจากการฟันแบบไม่ทันรู้ตัวของโยโกเกตัดร่างเขาทะลุไปจนถึงมีอา

มีอาเองก็เบี่ยงตัวหลบไม่พ้น โดนคลื่นพลังเข้าไปเต็มหน้าจนล้มหงายหลัง อารูกันกระโดดออกมาอีกคน ไม่ใช่เพราะต้องการจะช่วยอัศวินขาว แต่เพราะคลื่นพลังจากดาบทำให้หมวกเกราะของอัศวินขาวแตก เผยให้เห็นใบหน้า

ที่คุ้นเคยของคนที่สวมมันอยู่

“องค์หญิงมีอา!” อารูกันเข้ามาพุงมีอาที่เลือดไหลอาบหน้า เขาทั้งสับสนและงุนงงจนไม่รู้จะทำอะไรก่อนหลังดี

“เรื่องชักจะยุ่งแล้วลิ” ซินฮะเห็นหน้ามีอาที่ช็อกไม่สบายใจขึ้นมาทันที เพราะคนที่ทุกคนคิดว่าน่าจะตายไปแล้วกลับยังอยู่ที่นั่นเวลานี้

“กะแล้วเชียว” ซิลินเป็นคนเดียวที่พอจะปะติดปะต่อเรื่องได้ เขาสังหรณ์ใจแต่แรกแล้ว ที่สำคัญมาเองก็มีพลังจิตชุบชีวิตได้ ทุกอย่างมันก็ลงตัวพอดี

แต่โยโกะซึ่งไม่รู้เรื่องอะไรด้วยยังไม่หยุดมือ ยิ่งเห็นมีคนเพิ่มขึ้นยิ่งทำให้เขาร้อนใจ ดูเหมือนเรื่องจะบานปลายไปกันใหญ่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะรายงานไปยังราชสำนักยังงั้น แต่ผลก็เหมือนเขาเข้าข้างไทโรไปเรียบร้อยแล้ว

โยโกะวิ่งแบบไร้เสียงตรงเข้าไปหาเป้าหมายพร้อมกับดาบเลือดอีกา เพราะพิษของดาบจะได้ผลก็ต่อเมื่อฟันโดนโดยตรงเท่านั้น

ซิลินที่โดดเข้ามาขวางไว้เมื่อกี้ก็บาดเจ็บจนไม่อาจขยับตัวได้ ซินฮะก็ยังคงนิ่งไม่คิดจะมาช่วย ส่วนอารูกันก็เอาแต่หวังมีอาจนไม่ทันสังเกตเห็นโยโกะด้วยซ้ำไป

เวลานี้โยโกะสามารถสังหารทุกคนได้อย่างง่ายดาย เขาวาดดาบเป็นวงอย่างสวยงาม การเคลื่อนไหวแม้ไม่รวดเร็วแต่ดูเป็นธรรมชาติมาก ดาบแรกฟันใส่ซิลินตรงบริเวณคอซึ่งจะทำให้พิษแล่นเข้าสู่หัวใจก่อนที่จะร่วงกายจะน่าเบื่อ ดาบที่สองตัดเฉียงขึ้นใส่อารูกัน เกิดแผลยาวตั้งแต่เอวถึงหัวไหล่ และดาบสุดท้ายก็แทงทะลุหัวของมีอาแทบจะในเวลาเดียวกัน การลงมืออย่างหมดจดไร้ความลังเลแสดงให้เห็นถึงความเป็นนักฆ่ามืออาชีพได้เป็นอย่างดี

โยโกะดึงดาบออกอย่างช้าๆ ก่อนจะสะบัดเลือดที่ติดดาบออก แต่ขณะนั้นเอง เขาก็ได้ยินอารูกันเรียกมีอาให้ฟื้นคืนสติ เขารีบหันกลับไปมอง และสิ่งที่เห็นกลับเป็นทุกคนยังมีชีวิตอยู่โดยไม่ได้รับบาดเจ็บ

เขาไม่ได้หัวไวอย่างยุหรือนการัต จึงไม่สามารถเข้าใจได้ทันทีทันใดว่าตัวเองถูกเวทลวงตา ด้วยความตื่นตกใจ เขาหันดาบเข้าฟาดฟันอีกครั้ง แต่ไม่ว่าจะฆ่าไปกี่ครั้งทุกอย่างก็กลับมาเป็นปกติเหมือนเดิม

“โยโกะ ทางนี้!” โรอันรู้ตัวแล้วว่าทุกอย่างเป็นภาพลวงตาจึงดมกลืน

เพื่อหาร่างจริง แต่ยังไม่ทันที่โยโกะจะวิ่งตามไป โรอันก็กระตุกอย่างรุนแรง ก่อนจะแน่นิ่งไป

“ไม่คิดว่าจะมีสุนัขอยู่ด้วย แต่ว่า...” เสียงหนึ่งดังขึ้นเหมือนเสียงน้ำที่กำลังไหลริน ฟังเพลินหูจนเกือบลืมเตือนตัวเองไป “ฉันเองก็หลงเรื่องกลิ่นไวแล้วเหมือนกัน”

หญิงสาวเอ่ยต่อ หายตัวจากบริเวณที่โรอันอยู่ไปยังข้างตัวของซีลินแทน  
“มายา!” ซีลินตกใจที่จู่ๆ มายาก็โผล่มาแบบนี้ เขาไม่รู้สึกลึ่กตัวเลยสักนิด  
“อย่าเพิ่งรีบตายสิ ฉันยังหวังฟังพลังจิตของเธออยู่นะ”

หญิงสาวใช้เวทรักษาให้ ซึ่งจริงๆ ซีลินก็อยากให้ร่างกายหายเอง เพราะมายาใช้เวทมนตร์มามากแล้ว มากถึงขนาดถ้าเป็นคนทั่วไปคงแห้งตายแน่ๆ

“ว่าแต่นั้น เธอเองก็กระหน่ำใช้เวทมนตร์ไม่ยั้งเลยนี่”

ซีลินลุกขึ้นมายืนเตรียมพร้อมข้างๆ พร้อมจะสู้กับโยโกะแล้ว เขาได้เห็นวิธีต่อสู้ของอีกฝ่ายจนพอรู้วิธีโต้ตอบได้บ้าง แต่มายากลับยกมือห้าม

“ฉันว่าฉันสู้เองดีกว่า ไม่อยากรักษาเธอบ่อยๆ มันเปลืองแรง”

“รู้ไหม เธอทำฉันเจ็บยิ่งกว่าโดนเจ้านั่นฟันอีกนะ”

“คิกๆ” มายาหัวเราะแล้วก้าวเท้าเข้าไปหาโยโกะ

“ระ...” ซีลินกำลังจะบอกว่าให้ระวังดาบที่โยโกะใช้ เพราะได้ยินว่ามันมีพิษ แต่คิดว่าสำหรับมายาคงไม่จำเป็น

“เธอทำอะไรโรอันนะ” โยโกะถามเมื่อเห็นโรอันแน่นิ่งไปเลย

“ไม่ต้องกังวลล่ะ แค่นี้ที่ชอร์ตไฟฟ้าทำให้สลบไป” ว่างแล้วมายาก็หยิบเครื่องทุ่นแรงซึ่งก็คือปืนชอร์ตไฟฟ้าแบบที่เห็นได้ทั่วไปขึ้นมา

ถึงอย่างนั้นก็ยังน่าเหลือเชื่ออยู่ดี โรอันเป็นสุนัขที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี ประสาทโต้ตอบเหนือกว่ามนุษย์หลายเท่า ไม่น่าจะถูกโจมตีจนสลบไปได้ง่ายๆ อย่างนี้ นั่นทำให้ในสายตาของโยโกะ มายาดูน่ากลัวขึ้นมาทันที

‘แปลกคนจริงๆ ไม่ใช่แค่ท่าทางเหมือนไม่คิดจะสู้ แต่ขนาดจิตสังหารยังไม่มีเลย จะว่าไป...สัมผัสจิตผู้หญิงคนนี้ได้เลย ใช้คนแน่หรือ?’

โยโกะไม่พอใจลามเพราะขาดโรอันที่เป็นผู้ช่วยไป แถมเขาก็รู้ดีว่าตัวเองไม่ใช่คนหัวไวเสียด้วย

‘ทำทางหินน้ำดู คงไม่ชนะง่ายๆ แต่ว่า...’

โยโกะเลิกคิดหุยมหิมและกระโดดเข้าไปใส่มายา เขาตั้งสมาธิถึงขีดสุด แล้วใช้ตัดจันทราทันที มายาเองก็เคลื่อนไหวเช่นกัน แถมยังได้ผลกว่าเพราะ ทำให้โยโกะต้องเป็นฝ่ายชะงักไปเมื่อเธอทำให้ยูยปรากฏตัวออกมาบังตาให้

“เทนเซยูย!” โยโกะตะลึงไปพักหนึ่ง ทว่าเขาก็ยังออกดาบต่างๆ ที่เห็น เทนเซยูยเป็นตัวประกัน

“ชิ! ภาพลวงตาเธอ” โยโกะเสียดาย ใหม่ๆ ที่เพิ่งพัฒนาภาพลวงตาของยูย ชาติเป็นสองท่อน

“อ้าว ผิดคาดเลย นึกว่าเป็นพวกเดียวกันซะอีก” มายาประหลาดใจ

“ใครบอก! ฉันไม่ใช่ทั้งพวกไทโรหรือเทนเซยูยหรอก ตรงกันข้าม ถ้าเจ้าสองคนนี้ตายไปจะดีต่อฉันเยอะเลย แต่เธอนั้นละมองพลาดไป เพราะถ้าเป็น เทนเซยูยจริง แค่นี้ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก เปล่อยๆ จะกินดาบเลือดอีกาของฉัน เป็นอาหารกลางวันแทนด้วยซ้ำ” โยโกะนึกสะใจ ถึงจะเป็นแค่ภาพลวงตาก็ตาม เพราะปกติจะต้องเทนเซยูยไม่ได้เลย

“เข้าใจเลยละ”

“แล้วก็นะ กับคนที่ใช้วิธีการชั่วร้ายอย่างเธอ ฉันไม่อ้อมมือให้แน่” โยโกะ ขยับดาบอย่างรวดเร็วจนเกิดเป็นคลื่นพลังในระยะประชิดที่มายาไม่มีทางหลบ ได้ แต่คลื่นพลังนั้นกลับตัดผ่านร่างที่เป็นภาพลวงตาไป

“มุกเดิมๆ ใช้ไม่ได้ผลหรอก” โยโกะโผล่มาข้างหลังก่อนที่ร่างใหม่ของ มายาจะปรากฏขึ้นเสียอีก เขาใช้ตัดจันทรามองกระแสบทมนตร์ของมายาจน สามารถตามรอยมาได้

คราวนี้ดาบไม่ได้ตัดผ่านร่างที่ว่างเปล่า เลือดไหลทะลักเต็มพื้นขณะร่าง ที่โดนฟันแทบขาดกลางลุ่มลงกระแทกพื้น

“มายา!” ซิลินตะลึงที่มายาพลาดท่า

แต่แล้วสิ่งที่น่าตกใจกว่านั้นก็เกิดขึ้น ทุกคนเห็นมายาอีกคนยืนอยู่ที่เดิม กำลังมองดูร่างของตัวเองที่นอนจมกองเลือดอยู่ โยโกะตกใจที่สุด เพราะความรู้สึกตอนดาบสัมผัสร่างนั้นเป็นของจริง

หลังจากนั้นร่างของมายาก็แยกออก จากสองกลายเป็นสี่ และเพิ่มขึ้น

เรื่อย ๆ

‘ภาพลวงตาทั้งหมดเลยเธอ เป็นไปได้ยังไงกัน ขนาดตัดจันทรายังแยกไม่ออกเลย!’

ยิ่งเห็นก็ยิ่งฉงน โยโกะเริ่มกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

มายาเข้ารูมล้อมโยโกะ ถึงเธอจะไม่มีความสามารถด้านการต่อสู้เลย แม้แต่นิดเดียว แต่ก็เชื่อว่าไม่มีพิษสง บางทีอาจซ่อนอาวุธร้ายแรงไว้ก็ได้ โยโกะจึงต้องพันทุกร่างที่เข้ามาใกล้โดยไม่เลือกแล้วว่าอันไหนจริงอันไหนภาพลวงตา

“เหม รุนแรงจังเลยนะ” เสียงมายาดังขึ้นข้างหูของโยโกะ พอเจ้าตัวหันไปก็ถูกตบเต็มแรง ทว่าจังหวะเดียวกันเขาก็ฟันใส่ร่างนั้น

“โดนแน่” โยโกะมั่นใจ แต่พอมองดูดีๆ ก็เห็นว่านั่นเป็นภาพลวงตาอีกแล้ว

“โดนอะไรเธอ” เสียงมายาดังขึ้นริมหูอีกข้าง และก็เหมือนเดิม เขาถูกตบจนหน้าหัน ซึ่งนี่เกิดขึ้นซ้ำไปซ้ำมาจนแค้นสองข้างของโยโกะบวมเป่ง

แรงตบของมายาไม่ทำให้โยโกะบาดเจ็บ แต่สิ่งที่แรงตบนั้นทำลายไปก็คือความเยือกเย็นของเขา สุดท้ายเมื่อเขาขาดการพินิจพิเคราะห์ไป สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือต้องติดอยู่ในเวทนิรमितแบบถอนตัวไม่ขึ้น และเวทนิรमितก็เริ่มตอบสนองต่อความกลัวของโยโกะ ทำให้เขาเห็นมายาเป็นนางปีศาจที่น่าเกลียดน่ากลัว

“ทำได้ยังไงเธอ” ซิลินถาม ถึงจะไม่เห็นร่างจริงของมายา แต่เขาเชื่อว่าเธออาจจะไม่ได้ขยับตัวไปไหนเลยตั้งแต่แรกแล้วก็ได้

“ภาพลวงตาก็คือภาพลวงตาวนยังคำ”

เสียงมายาดังขึ้นมาจากความว่างเปล่าข้างหลังจนเขาไม่กล้าหันไปมอง

“ฉันใช้ภาพลวงตาดึงความสนใจของเขา ขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดการเหลื่อมกันของเหตุการณ์”

“การเหลื่อม? ยังไงเธอ” ซิลินยังไม่เข้าใจ

“ก็อย่างที่เขาคิดว่าพันธุฉัน จริงๆ แล้วสิ่งนั้นยังไม่เกิดขึ้น มันเป็นการสะท้อนความคิดด้วยเวทนิรमितเท่านั้น ตอนที่เขาคิดว่าถูกฉันตบ ความจริงคือเขาถูกฉันตบไปก่อนหน้านั้นแล้ว เพียงแต่ร่างกายยังไม่ตอบรับสิ่งที่เกิดขึ้น จนกว่าฉันจะสั่งให้เขารู้สึก ซึ่งกว่าจะถึงตอนนั้นฉันก็สร้างเหตุการณ์อื่นๆ ขึ้นได้อีกมากมายแล้ว สรุปก็คือการลำดับเหตุการณ์ของเขาถูกลวง เหมือนกับจงใจ

ตั้งนาฬิกาให้เวลาเร็วหรือช้ากว่าเวลาจริงนั่นละ...มั้งนะ”

“มั้งนะเหอ...เธอนี่มีอะไรที่จริงบ้างไหมเนี่ย” ซิลินเหิงตอก

“คิกๆ นั่นสินะ” หญิงสาวแสวงหัวเราะและตอบแบบไม่จริงจัง นั่นยิ่งทำให้คนอื่นอ่านไม่ออกเลยว่าเธอซ่อนอะไรไว้บ้าง

“เอาละ ไปกันต่อเถอะ” มายาเริ่มร่ายเวทผู้สัจจทางแคบอีกครั้ง จนตอนนี้เห็นร่างจริงของเธอแล้ว

“แล้วจะทิ้งไว้แบบนี้เหอ” ซิลินถามขณะเข้าไปช่วยอาวุธกันหัวปึกมีอาที่ยังไม่ได้สติ

“เขาติดอยู่ในเวทนิรमितเต็มตัวแล้ว ปล่อยไว้ให้ไฟฟืนภาพลวงตาของฉันไปแบบนั้นหมดแรงเองเถอะ”

ทันใดนั้นมายาก็มีสีหน้าตกใจ เพราะจู่ๆ การ์ตก็มายืนอยู่ข้างหลังพลางตะปบเธอเหมือนกับหมี แถมเรียวแรงก็มหาศาลจนร่างกายของมายาขาดกระจุยเป็นชิ้นๆ

“เฮ้ย! มาได้ยังไง” ซิลินหันไปมองแล้วร้องด้วยความตกใจ แต่คนลงมืออย่างการ์ตกับทำหน้านิ่งเฉย

“เฮอะ ช้าไปหน่อยเดียวเอง”

การ์ตพูดกับตัวเองก่อนจะหันไปมองมายาที่จู่ๆ ก็ไปโผล่ตรงจุดที่ห่างออกไปหลายสิบเมตร ที่สำคัญ ที่คอมีรอยข่วนเลือดไหลซึม นั่นหมายความว่า การโจมตีของการ์ตไม่พลาดเป้าเสียทีเดียว

“ซัออนแผนสินะคะ” มายาซับเลือดที่คอและนั่งคิดว่าการกระทำได้ยังไง

“อู๊ยตาย โดนจับได้ซะแล้ว” การ์ตแก้มักทำเป็นกลัว แต่กลับยิ้มอย่างโรคจิตแสดงอารมณ์ที่ตรงกันข้าม

“หมายความว่าไงกันเหอ!?” ซิลินรู้สึกตัวเองโง่มาก ดูเหมือนทั้งคู่ต่างก็เป็นคนฉลาดอ่านอีกฝ่ายออกโดยไม่ต้องอธิบายอะไรเลย

“ก็ไม่ได้หมายความว่าไหนหอก เสนาธิการการ์ตไม่ได้จะสู้กับมีอาแต่แรกแล้ว เพราะเธอวางแผนจับผู้ใช้ภาพลวงตาให้ได้ต่างหาก” มายาคิดว่าตัวเองประมาทความสามารถของการ์ตไปหน่อย

“มองออกหมดแล้วสินะ งั้นก็ไม่มีอะไรต้องปิดบังอีก ฉันนะไม่ได้กลัว

Imagination Burn ของยัยหนูนั้นหรอก เพราะถึงอานภาพทำลายรุนแรงกว่า Lost Brain ของฮาซัน แต่ก็รับมือง่ายกว่าเยอะ การใช้คำพูดเป็นคีย์เวิร์ดนะ ป้องกันตัวได้ยาก เพราะมันเป็นเรื่องปกติที่คนเราจะพูดคุยกัน มีใครบ้างจะห้ามไม่ให้คนพูดจากัน เพราะมันเป็นเรื่องธรรมชาตินั่นแหละเลยไม่รู้จะป้องกันตัวตอนไหนดี เพราะอย่างนี้เลยทำให้ฮาซันเป็นบุคคลที่น่ากลัว”

ขณะอธิบาย การตักก็ก้าวเข้ามาหาเรื่อยๆ ส่วนมายาเองก็ถอยตาม จังหวะเหมือนกัน

“ส่วน Imagination Burn ถ้ารู้แล้วก็ไม่มีอะไรต้องกลัว เพราะว่า...” การตเคาะหัวตัวเอง “ความคิดเป็นของเราเอง ต่อให้พยายามยัดอะไรเข้ามา แต่เราก็แยกแยะได้ว่าอันไหนคือความคิดของเราหรือความคิดของคนอื่น ขอเพียงตอนนั้นจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตัวเองคิด ก็จะทำลาย Imagination Burn ที่ตรงเข้าสู่สมองได้ แต่การทำลายสมองส่วนรับรู้ก็แน่นอนกว่า อีกอย่าง... ก็หลอกอีกฝ่ายได้ด้วย” การตพูดพลางต้อนมายาเข้ามา

“โดยการแทรกวงจรมภาพลวงตาของฉันทสินะ” มายาแปลกใจเรื่องนี้ที่สุด

“ก็นะ พอมานึกๆ ดู... ปกติภาพลวงตาน่าจะส่งผลต่อทุกคนยกเว้นผู้ใช้ ถึงจะเป็นพวกเดียวกันแต่น่าจะได้รับผลกระทบอะไรจากภาพลวงตาอยู่บ้าง ฉันทสินเลยใช้ประโยชน์จากจุดนั้นหลอกพวกเธออีกต่อ แต่ขอบอกเลยว่าเวทของเธอร้ายกาจมาก กว่าฉันทสินจะหาวิธีแทรกแซงการทำงานได้เล่นเอาเหนื่อยเลย”

“ไปทำเอาตอนไหน” ซิรินมั่นใจว่าตัวเองจับตาดูการตเหมือนกับมีอา เขาไม่เห็นความผิดปกติตรงไหนเลย

“คงเป็นตอนที่เธอทำให้เวทผู้สัจจทางแคบคลายตัวนั่นละ” มายาคิดว่าเป็นจังหวะเดียวที่พอจะให้คนอื่นแทรกวงจรวทของเธอได้

“ใช่เลย ขอชมเลยนะว่าเข้าใจใช้เวทประหลาดๆ ที่ให้ผลดีจนน่าเหลือเชื่อ แต่เวทนั้นมีข้อเสียตรงพอคลายออกแล้ว เจ้าตัวก็จะได้รับผลกระทบไปด้วย ยกตัวอย่างก็เหมือนเอาสีหมึ้มด้วยฟองอากาศ พอฟองแตก สีข้างในก็ต้องไปผสมกับน้ำอยู่ดี เถมนายไม่ได้เป็นเนื้อเดียวกับน้ำแต่แรก ผลกระทบที่ว่าเลยทำให้ทุกอย่างวนไปชั่วขณะไง จังหวะนั้นแค่ใช้เวทพื้นๆ ซ่อนตัว แล้วทิ้งภาพลวงตาไว้ที่เดิมก็ไม่มีใครทันสังเกตแล้ว”

“จากนั้นก็เฝ้ารอจนฉันปรากฏตัวออกมา แล้วหาวิธีที่เวทลวงตาของฉันทำงานสินะคะ” มายาคิดว่าถ้าเป็นตัวเธอก็ต้องทำแบบนั้นเช่นกัน

“เลยทำให้รู้ล่ะว่าเวทลวงตาของเธอนั้นน่ากลัวแค่ไหน แต่สุดท้ายฉันก็ยังพลาดอยู่ดีที่มองไม่ออกว่าเวทลวงตาของเธอมีกการทำงานแบบออโต้แฝงอยู่ด้วย” การ์ตัยก็โหลยอรับความผิดพลาดของตัวเอง

“เป็นคนแรกเลยนะคะที่มองเวทของฉันจนถึงขั้นนั้นได้”

“ก็ต้องพลาดก่อนนั้นละถึงจะมองออก เมื่อไหร่ที่มันใจว่าหลุดจากภาพลวงตาและโจมตีตอนเธอไม่รู้ตัวแล้วแท้ๆ ตามหลักไม่น่าจะหลบหรือใช้เวทอะไรออกมาทัน อย่างเดียวที่ทำได้แบบนั้นก็มีแต่เวทที่ทำงานทันทีที่โดนโจมตีถึงตัว ที่ฉันพูดไปถูกต้องไหม”

แม้การตีไซปริศนาการใช้เวทของมายาได้แล้ว ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่มีสีหน้าตกใจเลย มีเพียงรอยยิ้มบางๆ เท่านั้น

“ดูเหมือนว่ามายากลของฉันทจะถูกเปิดโปงจนหมดแล้วสินะ คุณเข้าใจถูกแล้วละคะ ฉันร้ายเวทป้องกันตัวที่จะทำงานทันทีที่โดนโจมตีไว้กับตัวเองมันจะมีผลเหมือนกับเวทเคลื่อนย้ายโดยสุ่มพื้นที่ใกล้ๆ และเวทอีกบทที่เป็นเวทลวงตาประเภทเป่าลวงก็จะทำงานพร้อมกันด้วย” มายารู้สึกสนุกที่ได้เจอคนที่มองภาพลวงตาของเธอออก เหมือนกับนักมายากลที่พอถูกจับได้ ก็ต้องคิดค้นกลเม็ดใหม่ขึ้นมาให้จับได้ยากขึ้นไปอีก

“ฉันว่าฉันบ้าแล้วนะ แต่เธอนี้ทำอะไรบ้างกว่าฉันอีก ปกติเวทลวงตาที่เป็นเวทที่สลับซับซ้อนมากกว่าเวทอื่นอยู่แล้ว เธอก็ดันทำให้มันซับซ้อนกว่าเดิมไม่ใช่แค่จะหลอกให้หัวหมุน แต่จะสลับขาลอกให้หัวที่มึนเลยต่างหาก น่ากลัวชะมัด” การ์ตัยยอมรับว่าในบรรดาคู่แข่งที่เจอมา มายาเป็นคนที่เคี้ยวได้ยากที่สุด เพราะถ้าไม่แก้ปริศนาภาพลวงตาของฝ่ายนั้นให้ได้เสียก่อน ก็จะไม่มีความจับตัวเธอได้เลย

“อย่างที่โบราณว่าไว้ไงคะ อารูหาใช้สิ่งที่น่ากลัวไม่ แต่คนที่ถืออารูต่างหากที่น่ากลัว”

เวทลวงตาตามความเข้าใจของคนทั่วไปคือเวทที่น่ากลัว แต่จริงๆ แล้วเวทลวงตาแทบไม่มีพิษสงอะไรเลย ทว่าผู้ใช้คือมายาต่างหาก จึงดูน่ากลัวขึ้นมา

“แต่รู้สินะ ว่าฉันรู้แบบนี้ก็ยิ่งปล่อยพวกเธอไปไม่ได้” การ์ตหุบยิ้ม สีหน้า  
จริงจังพร้อมจะกระโจนเข้าโจมตีได้ทุกเมื่อ

“เหม แบบนั้นก็แย่เลย แต่ก็ไม่อยากจะสู้กับคนที่รู้ความลับวิชาของฉัน  
ชะด้วยสิ” มายาพูดด้วยน้ำเสียงสูงๆ ต่ำๆ เหมือนกำลังหนักใจ แต่คนอื่นๆ  
กลับไม่รู้สึกละอย่างนั้นเลย

“หรือว่ายังมีไม้ตายลับๆ อยู่อีก จะว่าไปก็ยังไม่เห็นยัยนี้ใช้เวทโจมตีเลย”  
การ์ตเริ่มระแวง

ทว่าตอนนั้นเอง มายาก็มองไปที่ชินชะซึ่งทำตัวเป็นผู้ชมที่ดีมาโดยตลอด  
แล้วชี้นิ้วสั่ง

“ถึงเวลาทำงานแล้วนะ”

ชินชะถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไม่พอใจเลยสักนิดที่ถูกคนอื่นชี้ิ้วสั่งแบบนี้

“เจ้านั่นมัน!” การ์ตรีบหันไปมองชินชะที่ออกมาจากเวทผู้ลี้ภัยทางแคบ  
ชินชะเคยเป็นผู้ปกครองปราสาทหลังนี้มาก่อน จึงไม่แปลกที่การ์ตจะจำหน้าได้

ชินชะกลายร่างเป็นมังกรทองและทำลายกำแพงออกไปข้างนอกทันที  
จุดประสงค์ของเขาคืออาละวาดให้เต็มที่เท่านั้น

“เอาไงดีละคะ ปล่อยให้ชินชะอาละวาดแบบนั้น ที่นี้จะละก่อนการบุก  
โจมตีรอบต่อไปนะ อีกร้อย...คงไม่คิดว่าจะจัดการฉันได้ง่ายๆ หรอกใช้ไหม”  
มายายิ้มอย่างเป็นต่อ เธอเตรียมแผนสำรองไว้แล้วเพื่อเกิดความผิดพลาดขึ้น  
กับศัตรูที่เหนือชั้นกว่าก็มีแต่ต้องเล่นลูกไม้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การ์ตมองมายาพลางกัดฟันปรอด เป็นอย่างนี้อีกฝ่ายว่าจริงๆ ถ้ามันแต่  
มาวิ่งไล่จับ มีห้วงปราสาทเทียมฟ้ากลายเป็นถ้ำไปก่อนแน่ แถมยังมีสงคราม  
ที่ยังทำให้กังวลอยู่อีก...สถานการณ์บีบให้เธอต้องมองภาพรวมเอาไว้ก่อน

เมื่อหาคำตอบให้ตัวเองได้แล้ว การ์ตจึงยอมปล่อยมายาไปและรีบ  
ออกไปหยุดชินชะ โดยไม่ลืมลากโยโกะไปด้วย เพราะทั้งไว้อาจโดนมายาย่อง  
มาปาดคอเอาได้ แต่หญิงสาวก็ไม่ลืมที่จะหันมาพูดทิ้งท้ายเอาไว้

“เราได้เจอกันอีกแน่”

## ลงเรือลำเดียวกัน

### “ปล่อยไปแบบนั้นจะดีเหรอ”

ซีลินถามขณะมายาเดินเข้ามารวมกลุ่ม

“หมายถึงคุณเสนอการจอมโหดนะเหรอ...ถ้าจะพูดให้ถูก โชคดีมากๆ ที่เธอปล่อยพวกเราต่างหาก”

คำตอบของมายาทำเอาซีลินเย็นวับไปทั้งตัว

“ตะกี้ขอให้รวมมือกับชินซะเข้าไปด้วย กว่าเราจะโค่นเธอได้คงใช้เวลาไม่ต่ำกว่าสิบนาที ถึงเวลานั้นพวกของเธอก็ตามมาสมทบแล้ว แถมนิสัยอย่างนั้นถึงพวกเราชนะก็ต้องลากพวกเราตายไปด้วยสักคนสองคน เพราะอย่างนั้นถึงต้องให้ชินซะช่วยดึงเธอออกไปให้พ้นทาง ยังไงซะเจ้านั้นก็เป็นอมตะ ไม่ตายอยู่แล้ว” มายานิ่งคิดชั่วขณะหนึ่งเหมือนไม่แน่ใจในสิ่งที่ตัวเองจะพูด “ส่วนเรื่องเส้นทาง นั้นเคยลอบเข้ามาแล้ว ถึงจะไม่รู้ละเอียดแบบชินซะแต่ก็พอนำทางได้ว่าแต่...”

มายายืนมองอาวุธกันที่ยังทำหน้าที่เหมือนเมฆหมอก ถึงจะมีคำอธิบายให้ แต่กว่าจะพูดให้เข้าใจคงใช้เวลานาน แถมความลับก็ควรจะเป็นความลับ ซีลินเองก็รู้ดีว่าการที่คนอื่นรู้ตัวจริงของมีอานั้น หมายถึงความยุ่งยากที่จะตามมาอีกเป็นพรวน จึงก้าวออกมาเพื่อจะใช้พลังจิตลบความทรงจำของอาวุธกัน ทว่ามายายกมือห้ามไว้

“ฉันจะอธิบายสั้นๆ พยายามรับให้ได้ละกันนะ...ฉันชอบชีวิตมีอา และพา

เธอมาช่วยเซโร่ แต่การคงอยู่ของเธอจะเป็นภัยต่อทุกคน” มายาสรูปแบบที่ซีลินต้องหันขวับมามอง แล้วส่งสายตาประมาทว่า ‘แค่นั้นหรือ’

คำว่า‘เป็นภัยต่อทุกคน’ที่มายาบอกนั้น อารูกันกลับเข้าใจความหมายดี เพราะเขาเป็นคนหนึ่งที่อยู่ในเงอำนาจแห่งมวลชนของมีอามาตลอด การคงอยู่ของเธอเปรียบได้ดังศาสตรา ถึงจะแยกทะเลไม่ได้ แต่แค่โบกมือครั้งเดียวก็แหวกฝูงชนได้แล้ว

“แกรนด์เซ็นทรัลจะรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าองค์หญิงมีอายังมีชีวิตอยู่ เพราะถ้ารู้ข่าวอำนาจเปลี่ยนแน่” อารูกันตั้งสติแล้วนึกถึงผลที่จะตามมา

“ใช่ เสียงแห่งมวลชนจะแตกเป็นสองฝ่าย และจะกลับเข้าสู่วงจรเดิม” มายาพยักหน้าพลางใช้เวทช่อมหวมกกระาะให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิม เพื่อปกปิดใบหน้าที่ชาวเผ่าชนนั้นไว้

“คนบางคนเกิดมา ก็ตะเกียกตะกายไขว่คว้าหาอำนาจอย่างเนลอส หรือซินยะ บางคนเกิดมาเพื่อเถลิงอำนาจที่คู่ควรกับตนอย่างไทโร ทว่าคนบางคนกลับเกิดมาพร้อมอำนาจที่ไม่เหมาะสมกับตัวเองอย่างเช่น...มีอา”

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว ฉันเข้าใจ” อารูกันก้มหน้าลง เขารู้แล้วว่าจากนี้ไปจะไม่มียองค์หญิงมีอาอีกแล้ว จะมีเพียงอัศวินชาวเผ่าเท่านั้น

“แต่ไหนๆ เธอก็รู้ความจริงแล้ว ฉันนั้นคงต้องบอกเหตุผลที่พาเธอมาด้วยแล้วละ”

มายาลดเสียงลงพลางดึงมือออกมาจากแขนเสื้อ ซีลินที่ยืนดูอยู่ข้างหลังใจคอไม่ดี

“ก็บอกแล้วไงว่ารู้แล้ว ที่พาฉันมาด้วยเพราะฉันเป็นคนหนึ่งที่ยอมตายเพื่อองค์หญิงมีอาได้ใช่ไหมล่ะ” อารูกันกลับเฉลยด้วยตัวเอง

“ถ้าเช่นนั้นแล้ว ก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเธอ”

มายาส่งมิติให้อารูกัน แต่ซีลินรีบออกมาห้าม

“เฮ้ ไม่ต้องถึงกับฆ่ากันเลย ให้ฉันลบความทรงจำก็พอแล้ว”

“ไม่ เรื่องนี้มีแต่ความตายเท่านั้นที่แก้ปัญหาได้” มายาตอบอย่างไร้ความ

รู้สึก

ซีลินหน้าถอดสีและหันไปหมายจะห้ามอารูกันแทน ทว่าเมื่อหันไป

มิดที่มายาส่งให้ก็เลยบเข้าตรงตำแหน่งหัวใจของอีกฝ่ายแล้ว

“อาวุธกัน!”

ซีลินร้องสุดเสียงและยื่นมือห้าม แต่ทุกอย่างสายเกินไปแล้ว มิดตัดตัวหัวใจทำให้อาวุธกันลั่นชีพทันที ทว่าก่อนที่จะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่หันไปด้ามายา หญิงสาวก็เอ๋ยແ່ວး

“รีชีฟ” มายาใช้พลังจิตคืนชีพให้อาวุธกันพร้อมใช้เวทรักษาบาดแผลไปด้วยอาวุธกันลั่นตาขึ้น แล้วเกาหัว “ความตายนี้ไม่น่าอภิรมย์เลยแฮะ”

“รีบๆ ลูกขึ้นมาเถอะ ฉันจะได้ปลุกมีอาลัคที่ ส่วนเธอ...ซีลิน ถ้าหายงแล้ว ก็ใช้พลังจิตของเธอสอนอาวุธกันให้ใช้พลังจิตให้เป็นภายในหนึ่งนาทีนะ”

“งอะไร ในเมื่อฉันรู้ความลับแล้วก็แปลว่าถอนตัวไม่ได้อีก และการที่ฉันจะก้าวต่อไปบนทางเดียวกับพวกนายได้ก็ต้องมีพลังอะไรสักอย่าง พอคิดดีๆ มายาเองก็เฝ้าไ้ตลอดเวลาแล้วเรื่องพลังจิตของเธอ” อาวุธกันอธิบายให้ฟัง

“ที่จริงเป็นเรื่องที่ต้องทำก่อนจะเริ่มแผน แต่ฉันคิดว่าตราบไ้ที่อาวุธกันยังไม่รู้ความลับ ฉันก็ไม่ควรจะทำลายทางถอยหลังกลับของเขาทิ้งไป”

มายาเสริมต่อ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ถึงจะดูเฉยแค้นไหน แต่มายาคือคนที่ต้องแบกรับความกังวลทั้งหลายแหล่เอาไว้ กังวลแทนคนอื่นที่คิดตามไม่ทันเธอ

“ถ้าไม่มีอะไรสงสัยอีก ก็เริ่มเลยเถอะ ฉันเองก็หวังไว้กับพลังจิตของอาวุธกันเหมือนกัน”

**“เจ้าคนที่ชื่อชินชะนั้น ท่านการตักกับคนอื่นๆ กำลังช่วยกันไ้ล้จับอยู่คะ”**

ซีปุสรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นให้ไทโรทราบ เรื่องที่รายงานส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องที่น่าจะทำให้ไทโรโม้ทั้งนั้น

“คิวซาน่าหายตัวไป คาดว่าคงจะหนีไปแล้ว ส่วนผู้บุกรุกคนอื่นกับผู้ใช้ภาพลวงตาเรายังหาตัวไม่เจอคะ” ซีปุสก้มหน้าลง ไม่กล้าสบตาไทโรที่นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง

“ตอนนี้เรื่องอื่นไ้ก่อน ให้ทุกคนช่วยกันหยุดเจ้าชินชะให้ได้ ชินปล่อยไ้มันเผาปราสาทเหี้ยนแ่น ให้ไ้ด้วยนะ ข้าไ้ไม่อยากให้พวกแกรนด์เซินทรัลมาเห็นสภาพนี้ ไ้มันมีหวังพวกนั้นไ้ได้ถอดคอเต้นรอบกองไฟกัน” ไ้โรบอก

ด้วยน้ำเสียงเฉยชา เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นไม่อยู่นอกเหนือความคาดหมายสักเท่าไร ยกเว้นเรื่องที่ควานหาหนีไปได้ แถมคำสาปของเขาไม่เกิดผลอีก

“เธอเองก็กลับไปเฝ้าคูเมืองต่อเถอะ บอกให้พวกทหารเตรียมพร้อมรับการโจมตี อ้อ แล้วให้พวกราชองครักษ์ไปช่วยอุดช่องว่างในแนวป้องกันด้วย”

“เอ๋!? แล้วแบบนั้นใครจะอยู่คุ้มกันนายท่านล่ะ” ชิบุสรีบค้าน

“ไม่จำเป็น ข้าพขอเดาตัวคนร้ายที่บุกมาได้ละ น่าจะเป็นคนเดียวกับที่พามินิรินมาคราวก่อนด้วย” ไทโรบอกพลางเคาะนิ้วไปด้วยเหมือนกำลังคิดหนัก “เอาเป็นผู้บุกรุกนอกเหนือจากเจ้าชินซะให้ข้าจัดการเอง นี่เป็นคำสั่งนะ”

ไทโรสั่งแบบเด็ดขาด ที่เขาสั่งแบบนี้เพราะต้องการให้ทุกอย่างจบลงโดยเร็วที่สุด ชินเขายังให้คนอื่นคุ้มกันอยู่ ผู้บุกรุกก็จะยังไม่แสดงตัว แต่จะรอให้มีการบุกโจมตีปราสาทเทียมฟ้ารอบต่อไปเสียก่อน ถ้ารอให้เป็นแบบนี้มันจะวุ่นวายกว่าที่เป็นอยู่แน่

“เข้าใจแล้วละ โปรตระวังตัวด้วย” ชิบุสรีรับคำสั่งก่อนจะหายตัวไป จากนั้นเสียงฝีเท้าของพวกราชองครักษ์ที่คุ้มกันหน้าห้องก็ค่อยๆ ห่างออกไป

เหลือไทโรอยู่คนเดียวในห้อง ภายนอกมีเสียงโครมครามฝีมือของชินซะดังเป็นระยะ แต่เขาไม่สนใจเท่ากับการเคลื่อนไหวนอกกำแพง ไทโรกำลังคิดถึงบทสรุปของสงครามครั้งนี้ว่าจะเป็นยังไง และเขาจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้หรือไม่

เป็นเวลาที่สั้นจนน่าใจหายเมื่อต้องเทียบกับเส้นทางเบื้องหน้า และถ้ายังก้าวไปไม่ถึงสุดปลายทาง เขาเองก็จะไม่ยอมหยุดโดยเด็ดขาด

“บางที่ข้าอาจไม่ต้องเลือกเดินทางนี้ก็ได้ ถ้ารู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่...มายา” ไทโรเอ่ยขึ้นโดยไม่หันไปมองผู้บุกรุกที่เข้ามาในห้องโดยไม่ต้องเปิดประตู

“ฉันไม่มีคำพ้อจะเปลี่ยนแปลงโชคชะตาใครได้หรอก” มายาดึงผ้าคลุมหน้าออก เพราะจากนี้ไปมันไม่จำเป็นอีกแล้ว

“เพราะเจ้ายังไม่รู้ตัวต่างหากละว่าสำคัญสำหรับเซโร่มากแค่ไหน”

ไทโรลุกขึ้นอย่างสง่างาม เพียงแค่บุคลิกท่าทางก็ทำเอามายาและคนอื่นๆ ไม่กล้าจ้องเขาตรงๆ แล้ว

“กลับไปซะ ข้าให้สัญญา ไม่เกินสามปีหลังจากที่แผนการของข้าเสร็จสิ้นลง ข้าจะคืนร่างของเซโรให้” ไทโรให้คำมั่น เขาไม่อยากสู้กับมายาเลยแม้แต่นิด

น้อย ไม่ใช่เพราะกลัวความฉลาดของเธอ แต่เธอคือคนสำคัญของเซโร่ที่จะเสียไปอีกครั้งไม่ได้

“กว่าจะถึงตอนนั้นทุกอย่างก็สายไปแล้ว ทุกคนลงมือเลย”

มายาสั่ง ชีไปยังไทโร เจมิตแทรกตัวออกมาจากบรยากาศรอบตัวเธอ ถึงจะไม่รู้ว่ามายากำลังจะทำอะไร แต่ไทโรรู้สึกว่ามันไม่ดีต่อเขาเลย

“หยุดเวลา!” ไทโรรีบใช้ไฟตายออกมา ทว่า WOG กลับไม่แสดงผล ทุกสิ่งยังคงเคลื่อนไหวได้ตามปกติ

“มีผู้ใช้พลังจิตเขตแดนอยู่ด้วยเหรอ!” ไทโรตกใจ แต่ก็ตอบได้กลับทันที ด้วยการอัดพลังจิตชกพื้นห้อง ทางเดียวที่จะหลุดออกจากพลังจิตเขตแดนได้ มีแต่ต้องเคลื่อนย้ายตำแหน่งตัวเองเท่านั้น แม้จะใช้พลังมากขนาดกะให้พื้นพังไปจนถึงชั้นล่างสุด แต่กลับสะกิดพื้นห้องให้เบ็นรอยยังไม่ได้เลย

“เปล่าประโยชน์ เพราะนี่ไม่ใช่พลังจิตเขตแดนหรอก” มายาใช้เจมิตพันรอบตัวไทโรจนขยับตัวไม่ได้

“บ้าน่า นอกจากพลังจิตเขตแดนแล้ว ยังมีพลังจิตแบบไหนที่หยุด WOG ของข้าได้” ไทโรวาดตามองหาผู้ใช้พลังจิตที่หยุดเขาเอาไว้ เขาตัดมายากับซีลินออก เพราะเขารู้จักพลังจิตของสองคนนี้ดีและไม่เข้าข่ายเลยด้วย ส่วนอีกคนที่ไทโรรู้จักคืออารูกัน แต่ที่เขารู้จักคืออารูกันไม่มีพลังจิต เพราะนั่นคนที่น่าจะใช้พลังจิตหยุด WOG ก็คือคนที่สวมชุดเกราะสีขาว แต่ก่อนจะพังแบบนั้น ไทโรกลับจ้องไปที่อารูกัน เพราะเป็นคนเดียวในกลุ่มที่เขาสัมผัสได้ว่าพลังจิตกำลังแรงถึงขีดสุด

“เข้าใจละ ใช้รีชีฟซุบชีวิตเพื่อปลุกพลังจิตสินะ” ไทโรกลอกตามองมายา ซึ่งยังมีสีหน้าเฉยเมยไม่แสดงอารมณ์เช่นเคย

“แถมโชคดีได้พลังจิตที่ใช้หยุด WOG ได้ด้วย เพราะพลังจิตที่อารูกันได้มาก็คือ ‘ห้องซังเดียว’ พลังจิตสายพิเศษที่ใช้กักขังเป้าหมายหนึ่งคนได้อย่างสมบูรณ์ไงล่ะ”

“ห้องซังเดียว...นั่นสินะ แต่ก็เหมาะกับนิสัยของเจ้าดี”

ไทโรนึกถึงสิ่งที่ผ่านมาก็จำได้ว่าอารูกันเป็นพวกชอบยึดติดและอยากได้ทุกอย่างที่เป็นของตัวเอง อย่างที่เคยพยายามผูกมัดมีอาเอาไว้ และเพราะเป็น

พลังจิตสายพิเศษ ไทโรจึงทำลายพื้นหรือใช้พลังจิตตอบโต้ทุกคนไม่ได้

“จะร้องขอความช่วยเหลือตอนนี้ก็ไม่ว่างแล้ว เพราะนอกจากพวกเราที่เป็นแขกของผู้คุมแล้ว คนอื่นจะไม่สามารถเห็นหรือได้ยินคุณในขณะนี้ได้” มายาย้าก่อนจะร้ายเวทภาพลงตาข้าเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครเข้ามาขวางได้

‘พลาดเองแฮะเรา มัวแต่ระวังพวกพลังจิตระดับสูงๆ ดันลืมพลังจิตคุมขังแบบอื่นๆ อย่างห้องขังเดียวไปซะสนิทเลย ทำจะไม่ได้แล้วสิ ทางนั้นมีทั้งมายาทั้งชิลิน สองคนนี้มีความสามารถลวงความลับจากเราได้ช่วย’

ไทโรอดสงสัยไม่ได้ นี่มันวันชวยอะไร เขาถูกไล่ให้จนตรอกตลอดเวลาเลย ทว่าจะจนตรอกแค่ไหนแต่ไทโรไม่เคยยอมแพ้ ไม่ใช่การดันทุรัง แต่ที่เขาไม่ยอมแพ้เพราะไม่ว่าเวลาไหนเขาก็ยังเห็นเส้นทางที่คนทั่วไปมองไม่เห็น

อย่างเช่นตอนนี้ เขามองขาดว่าเหตุผลเดียวที่มายามาที่นี่ก็เพื่อชิงตัวเซโรกลับไป ความสำคัญอันดับแรกของมายาจึงอยู่ที่เซโร ไม่ใช่เขา ไม่เช่นนั้นมายาไม่เสี่ยงใช้วิธีหยุดการเคลื่อนไหวเขาแบบนี้ แทนที่จะรีบปลิดชีวิตให้เร็วที่สุด

“ห้องขังเดียว พลังจิตที่ทำให้ข้างๆเกี่ยวกับโลกภายนอกไม่ได้ลึน” ไทโรพิมพ์

มายาหันไปเห็นรอยยิ้มของไทโรแวบหนึ่ง

“หรือว่า!” หญิงสาวคิดออกแล้วว่าไทโรจะทำอะไร และความคิดนั้นก็ถูกต้องเมื่อเลือดไหลออกมาจากมุมปากของไทโร ถ้าขึ้นป्लอยให้ไทโรกัดลิ้นตายตอนนี้ ทุกอย่างก็สูญเปล่ากันพอดี “เขากำลังจะฆ่าตัวตาย รีบหยุดพลังจิตไว้อ่อนเร็วเข้าอรุกัน”

“เสร็จข้าละ” ไทโรยิ้มกริ่ม เพราะทันทีที่สลายพลังห้องขังเดียว WOG ของเขาก็จะใช้งานได้

“ไม่มีทางหรอก!”

เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น ไทโรชะงักจนลืมใช้พลังจิต

“ปะ...เป็นไปไม่ได้!” ไทโรจ้องคนที่สวมชุดเกราะสีขาวด้วยสีหน้ามึนงง แต่พอตั้งสติได้เขาก็ถือว่าตัวเองน่าจะคิดได้ตั้งแต่เห็นมายาแล้ว

“มีอา!” ไทโรตะโกนชื่อนั้นออกมาพร้อมกับที่มีอาใช้ Imagination Burn ทำให้สมองของเขาไม่สามารถสั่งการให้ใช้พลังจิตได้อีก

“อีก! นี่มัน Lost Brain ไม่ใช่สิ คล้ายๆ กันแต่ไม่ใช่” ไทโรจำความรู้สึกขณะโดน Lost Brain ได้ ความรู้สึกที่เหมือนฝันร้ายเล่นผ่านสมองในพริบตาเดียว

“นายทำอะไรลงไปไทโร นายใช้ร่างเซโรทำเรื่องแบบนี้ แล้วจะให้เขายืนอยู่บนโลกใบนี้ต่อไปได้อย่างไรกัน” มีอาเดือด แค้นไทโรจนแทบอยากจะฆ่าให้ตายด้วย Imagination Burn ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว

“ไม่เห็นเป็นไรเลย เพราะยังงั้นเซโรก็ยอมแพ้ให้แก่โลกไปแล้ว” ไทโรตอบแบบไม่มีที่หระ ถึงแม้ตัวเองจะถูกจับกุมตัวไว้แล้ว

“ไม่ใช่!”

มีอารีบเถียง แต่ไทโรกลับหัวเราะ

“ฮ่าๆๆ ไม่ใช่ตรงไหนกันล่ะ เซโรมันทนรับการสูญเสียไม่ได้อีกแล้ว ตั้งแต่ตอนที่เจ้าตายแล้ว...มายา ใจของเซโรมันก็แตกเป็นเสี่ยงๆ ถึงจะค่อยๆ ปะติดปะต่อกลับคืนมาได้ แต่เมื่อมาคนสำคัญที่สุดด้วยมือตัวเอง คราวนี้ก็ไม่ใช้แค่ใจสลาย แต่มันสูญเสียจิตใจของตัวเองไปเลยต่างหากล่ะ แต่ข้าขอชมเซโรจากใจจริงเลยว่าขนาดไม่เหลืออะไรให้ยึดเกาะแล้ว ก็ยังไม่ยอมให้ความชั่วร้ายในจิตใจตัวเองเข้าครอบงำ มันถึงยกร่างให้ข้าไงล่ะ”

สิ่งที่ไทโรบอกทำให้มีอาเถียงไม่ออก

“แต่ตอนนี้พวกเรากลับมาแล้ว และเราจะทวงเซโรกลับมา ไม่ว่าใครจะว่ายไงก็ตาม” มายาตอบ

มีอาหันไปมองมายา พลางนึกบางเรื่องที่เธอหลงลืมไปได้...ตลอดเวลา มายาพยายามเลียงเรื่องนี้มาโดยตลอด จนทำให้ทุกคนรอบข้างหลงลืมเรื่องสำคัญไปว่า...จริงๆ แล้วมายาเองก็รักเซโรเหมือนกัน

“บางที” ไทโรเริ่มงาโดยไม่คัดค้าน “มีทั้งเจ้าและมีอา ก็มีความเป็นไปได้ที่จะดึงจิตใจของเซโรกลับมา”

ทุกคนแปลกใจ เพราะเหมือนเขาเองก็อยากให้เซโรกลับมาเหมือนกัน

“แต่ว่าอย่างที่เขาออกไป...มันสายไปแล้ว”

“ไม่สาย ถ้าเป็นตอนนี้เรายังฟื้นฟูจิตใจเขาได้”

“เปล่า ข้าไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น” ไทโรมีสีหน้าหนักใจ ไม่มีใครรู้ว่าเซโรเองก็สำคัญต่อไทโรมากแค่ไหน ใจหนึ่งเขาอยากจะช่วยพวกมายาพาเซโรกลับมา

ด้วยซ้ำ แต่แผนการดำเนินไปแล้วเขาไม่อาจหยุดได้ มีคนตั้งมากมายที่ตายไป และยังมีชีวิตอยู่ซึ่งเขาต้องรับผิดชอบ บ่วงแห่งความรับผิดชอบนี้เองที่ผูกมัดเขาไว้

“เจ้าจะใช้วิธีไหนดึงจิตใจเซโรกลับมา” ไทโรถามมายา

“วิชาประจำตัวฉันไงละ โลกมายา ถ้าเป็นวิชานั้นเราจะสร้างมิติที่เชื่อมต่อกับจิตวิญญาณของทุกคนเข้าด้วยกันได้ โดยมีฉันเป็นคนควบคุม” มายาเองก็อยากรู้ว่าไทโรคิดอะไรอยู่ จึงยอมตอบไปตามจริง

“จากนั้นล่ะ”

“กลับไปแก้ไขความผิดพลาดไงละ ให้มีอาเข้าไปในส่วนลึกสุดในจิตใจของเซโร ถ้าเป็นมือที่ต้องทำได้แน่”

“แผลใจของเซโรใหญ่กว่าที่พวกเจ้าคิดไว้มาก แต่เอาเถอะ ข้าก็คิดว่ามันน่าจะได้ผล เพราะขนาดเมื่อกี้ แค่เสียงของเธอยังทำเอาร่างของข้าซังกะไปเองเลย แปลว่าเจ้าเซโรน่าจะมีความสามารถตอบสนองอยู่ แต่ว่า...” ไทโรสบตามายาและเอ่ยคำพูดที่ไม่อยากจะบอกมากที่สุด “สิ่งที่พวกเจ้ากำลังทำอยู่คือการทำให้ผู้ชายเพียงคนเดียวโดยแลกกับโลกทั้งใบเลยนะ เข้าใจที่ข้าบอกไหม”

ไทโรรู้ว่ามายาเป็นคนฉลาด เธอต้องเข้าใจในคำพูดของเขามากกว่าคนอื่น

“ถ้าเจ้าเชื่อมต่อกับจิตวิญญาณเมื่อไหร่ ข้าเองก็จะโดนดึงเข้าไปในนั้นด้วย และสิ่งที่เจ้าจะเห็นและรู้จากข้า มันจะทำให้ลายพวกเจ้าจางหายไป โลกที่เจ้าหวังจะไม่เกิดขึ้นหากได้รู้ความจริง ความสุขที่พวกเจ้าพยายามไขว่คว้ามันจะกลายเป็นตราบาปที่จะสร้างความทุกข์ระทมไปตราบนานเท่านาน...รู้แบบนี้แล้วยังจะทำอีกหรือ” ไทโรเตือนอย่างจริงจัง ถึงคนฟังจะไม่รู้ความหมาย แต่แค่ฟังก็ขนลุกแล้ว

“จะเล่นลูกไม้แบบไหนก็ใช้ไม่ได้ผลหรอก” มายาคิดว่าไทโรกำลังหลอกพวกเธอตามนิสัยของเขา

“เปล่า ข้าเตือนด้วยความหวังดีจริงๆ”

“มายา” มีอาหันมาสบตากับมายา เธอสังหรณ์ใจไม่ผิด

“ไม่มีโอกาสครั้งที่สอง เธอก็น่าจะรู้ดีนะ” มายาเตือนสติมีอาว่าถ้าลังเล

แล้วทั้งโอกาสคราวนี้ไป ก็จะไม่มีวันได้กลับมาเหยียบที่นี่อีกเป็นหนที่สอง

“เข้าใจแล้ว เริ่มกันเลยเถอะ” มีอาพยักหน้าพาลางถอดหมวกเกราะออก เพราะตอนนี้ไม่จำเป็นอีกแล้ว เธอนั่งลงข้างๆ มายาและเตรียมพร้อมจะเข้าสู่โลกมายา

“ข้าเตือนแล้วนะ” ไทโรเอ่ยขึ้น ก่อนที่ทุกอย่างรอบตัวเขาจะยืดออกจนไร้ที่สิ้นสุด

ไทโรเคยสัมผัสความรู้สึกนี้มาแล้วหลายครั้งในสมัยก่อน จึงรู้ทันทีว่าตัวเองกำลังตกสู่โลกแห่งมิติที่ถูกสร้างขึ้น แต่ถึงจะเข้ามาสู่โลกมายาแล้ว ร่างเขาก็กังถูกพันธนาการไว้ด้วยโซ่ตรวนจนกระดิกตัวไม่ได้

“โหดจัง ไม่เห็นต้องทำกันขนาดนี้เลย” ไทโรบ่นขณะมองมายาลอยตัวอยู่กลางมิติที่ว่างเปล่าเหมือนห้วงอวกาศ

“ไม่ทำแบบนี้คุณก็ไปป่วนมีอาเนะสิคะ” มายาทำให้โซ่รัดไทโรแน่นขึ้นอีก เธอตกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าร่างวิญญาณของไทโรไม่สมประกอบแค่ไหน บางส่วนของร่างขาดหายไป บริเวณหน้าก็หายไปครึ่งหนึ่ง

“ไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้นหรอก ก็บอกแล้ว ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้ ร่างวิญญาณข้าไม่มีพลังเหลือพอจะทำอะไรที่โลกแห่งนี้ได้อีก แค่คงรูปร่างและสติสัมปชัญญะไว้ก็เต็มที่แล้ว” ไทโรพูดยังไม่ทันขาดคำ ปลายนิ้วที่โผล่พ้นโซ่ก็สลายเป็นฝุ่นไป

มายาไม่ได้ตอบโต้ เธอยังเกรงว่านี่อาจจะเป็นกลลวงไว้ตบตาซึ่งไทโรนัด

“จะกลัวข้าก็ไม่ว่าหรอก แต่สิ่งที่เจ้าควรจะทำคือไม่ใช่ตัวข้า แต่ว่าเป็น... อนุต่างหากละ” ไทโรพยักหน้าให้ดูห้วงอวกาศที่กำลังลอกออกและปรากฏภาพความทรงจำของเขาจากต่อฉาก

มายาตกใจเมื่อเห็นความลับของไทโร แต่ไทโรมีสีหน้าซื่อซึ้งยิ่งกว่า เพราะสิ่งที่กำลังไหลทะลักเข้ามาไม่ใช่แค่ความทรงจำของเขา แต่เป็นความทรงจำของมายาด้วย

“เห็นแล้วสินะ” มายามองไทโรด้วยแวตาน่ากลัว

“นี่...เธอ!”

“ว้ายๆ!”

มีาร้องเสียงหลงเมื่อตัวเองกำลังอยู่ในห้วงอวกาศ และกำลังร่วงลง แต่ถึงจะคิดแบบนั้นทว่าจริงๆ ก็ไม่รู้ว่ตัวเองกำลังลอยขึ้นหรือตกลงกันแน่

“ใจเย็นๆ ไร่มีอา ฉันสร้างให้เป็นแบบนี้เพื่อจะได้เดินทางสู่จิตใจส่วนลึกของเซโรได้เร็วที่สุด” เสียงของมายาดังอยู่ข้างหูเธอ แต่ไม่เห็นตัวหรือสัมผัสตัวตนได้เลย

“แล้วทำไมฉันไม่เห็นตัวเธอละ”

“ฉันผ่าโทรไวก์ที่ไม่ให้ตามเธอไป เสียงที่เธอได้ยินเป็นแค่การสื่อสารทางจิตเท่านั้น แต่พอเข้าไปใกล้จิตใจของเซโร ฉันเองก็จะต้องหยุดการติดต่อแล้ว”

“อ้าว เกิดอะไรขึ้นเธอ”

“เปล่าหรอก แต่ภายในจิตใจของเซโรตอนนี้เปราะบางและไม่เสถียรยิ่งกว่าที่ฉันคาดไว้ ถ้าเกิดเราไปปรากฏตัวพร้อมกัน เซโรอาจจะสับสนและแยกความจริงไม่ออก บางทีอาจจะเกิดกรณีเลวร้ายที่สุด อย่างเช่น เขาปฏิเสธพวกเราทั้งคู่และขับไล่ออกมา”

“แล้วอย่างฉันคนเดียวจะทำได้เธอ” มีอาไม่มั่นใจในตัวเธอนัก เพราะรู้ว่าเซโรนั้นถวิลหามายามากกว่าเธอแน่นอน

“เธอทำได้ มีอา ความสามารถของเธอไม่ใช่แค่การมีพลังจิต แต่พลังที่แท้จริงของเธอก็คือการโน้มน้าวจิตใจของคนอื่นต่างหากละ เธอรู้จักเซโรก่อนฉัน เธออยู่ด้วยกันมานาน คอยกัน ทะเลาะกัน ผ่านอะไรมาด้วยกัน แล้วแบบนี้มีใครที่จะเหมาะสมไปกว่าเธออีก”

มายาให้กำลังใจมีอาอย่างสวยหรู แต่ขณะที่พูดเช่นนั้น เธอก็กำลังถูกโทรไวก์หิวระเะเยาะอยู่

“ข้าว่าข้าโกหกเก่งแล้วนะ แต่พอมารู้เจ้า ต้องขอยอมแพ้เลย ตัวดลันหลอกใช้คนอื่นได้ง่ายๆ แบบนี้ข้ายังทำได้...” โทรไวก์ยังไม่ทันจบ ปากของเขาก็เชื่อมติดกันอย่างน่าสยง แต่โทรไวก์ยังต่อต้านด้วยการส่งเสียงทางจิตให้ดังไปทั่ว เพราะที่นั่นคือโลกมายาที่จิตอยู่เหนือกาย

“ที่เจ้าให้มีอาไปคนเดียว เพราะตัวเจ้าเองไม่อยากให้เซโรรู้ความลับต่างหากละ เจ้ากลัวว่าถ้าเข้าไปใกล้เซโร ความลับก็จะเป็นความลับอีกต่อไป

เวทมนตร์ของเจ้าก็ไม่จริง คำพูดของเจ้าก็ไม่จริง แม้แต่ตัวเจ้าเองก็ไม่จริง เช่นกัน เพราะเจ้าไม่มีอะไรจริงสักอย่างเลยล่ะ” ไทโรได้ที่จึงรุกจิตใจดำ เพราะเจ็บใจที่เขาตอบโต้มายาไม่ได้เลย

“แล้วยังไง”

“แล้วยังไงนะเธอ...” ไทโรกำลังจะพูดจาทำร้ายจิตใจมายาต่อ แต่พอเห็นหญิงสาวน้ำตาไหลอาบแก้ม เขาก็พูดอะไรไม่ออก

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง!” เธอขึ้นเสียงจนไทโรหน้าซีด

“คิดเธอว่าฉันอยากจะทำให้มีอาทำหน้าที่นี้ แล้วคิดเธอว่าฉันทำแบบนี้มันสนุก ไม่นะ ฉันไม่อยากทำ แต่ฉันทำได้แค่นี้ แค่นี้...แล้วจะให้ฉันทำยังไงอีก”

ความในใจที่หญิงสาวระบายออกมาทำให้ไทโรอึดอัดใจ...ความรู้สึกของมายาเชื่อว่าจะถูกแซ่แซ้ง เธอไม่รู้สึกลึกลับเลยแม้แต่หน่อยที่ต้องส่งผู้หญิงคนอื่นเข้าไปเยียวยาจิตใจผู้ชายที่ตัวเองรัก เพียงแต่ทุกอย่างถูกกำหนดให้เป็นแบบนี้ เธอจึงต้องยอมรับและก้มหน้าทนต่อไป

“คุณเองก็เถอะ เพื่อช่วยโลกจึงต้องทำร้ายคนมากมาย ทำร้ายแม้กระทั่งตัวเอง นั่นก็เพราะคุณเองก็ทำได้แค่นั้น”

มายาเริ่มควบคุมอารมณ์ให้สงบเยือกเย็นได้ตามเดิม ตรงกันข้ามกับไทโรที่โดนอีกฝ่ายยั่วอน เขาอยากจะทำอะไรตอบกลับไป เพียงแต่คำตอบนั้นก็เป็นการที่มายาเพิ่งจะพูดออกมาเมื่อไม่กี่วินาทีก่อน

แล้วจะให้ทำยังไง!

**มีอาจมาถึงสู่ห้วงลึกในจิตใจของเซโรและเริ่มรู้สึกตัวว่าเข้ามาลึกมากแล้ว**

เพราะเวลานี้รอบตัวเธอเริ่มมีภาพความทรงจำของเซโรปรากฏให้เห็นเป็นฉากๆ เพียงแต่ภาพเหล่านั้นไม่สมบูรณ์ บางส่วนของภาพเป็นสีดำเหมือนถูกลบไปหรือบางเหตุการณ์ก็เกิดความสับสน อย่างตอนที่เขาสู้กับเอริส ภาพที่ปรากฏนั้นไม่ใช่เอริส แต่เป็นเพียงเงามืดที่ไร้ตัวตนเท่านั้น นั่นแสดงให้เห็นว่าลึกๆ ในใจเซโรยังไม่ยอมรับ และบิดเบือนมันไปเป็นสิ่งอื่น

หลายครั้งที่มิอาเห็นเหตุการณ์ในความทรงจำของเซโรแล้วอยากจะก้าวเข้าไปช่วย ถึงจะเปลี่ยนแปลงอดีตไม่ได้แต่อย่างน้อยเซโรก็จะไม่ต้องรู้สึกว่ามี

อะไรติดค้างอีก แต่ถ้าเธอทำเช่นนั้นก็จะหลงอยู่ในจิตใจของเซโรไปตลอดกาล อย่างที่มายาเตือนเอาไว้ สิ่งเดียวที่เธอต้องให้ความสนใจคือหาเหตุการณ์ตอนที่ เซโรปล้ำมือฆ่าเธอ ซึ่งยังคงฝังแน่นในความทรงจำ จากนั้นก็เปลี่ยนมันเสีย โดยที่ภายนอก ซิลินเตรียมเปลี่ยนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในนี้ให้กลายเป็นความ ทรงจำจริงๆ ของเซโรอยู่แล้ว

ถึงจะไม่ถูกต้องที่เปลี่ยนความทรงจำคนอื่นแบบนี้ แต่มายากลับลึกว่า มันเป็นหนทางเดียวที่จะช่วยให้เซโรกลับมาเย็นหยัดได้อีกครั้ง

“ตรงไหน มันอยู่ตรงไหนกัน เหตุการณ์ในตอนนั้น” มีอาพยายามมองหา ภาพเหตุการณ์นั้นอย่างเอาเป็นเอาตายจากความทรงจำนับล้านของเซโร

แต่แล้วมีโอก็สังเกตเห็นบางอย่าง ในขณะที่ทุกเหตุการณ์กำลังดำเนินไป และย้อนกลับ มีเพียงเหตุการณ์เดียวที่หยุดนิ่งโดยสิ้นเชิง และนั่นก็คือสิ่งที่เธอ ตามหา เหตุการณ์ตอนที่เซโรสังหารเธอด้วยความไม่ตั้งใจ มันเป็นการจัดฉาก ที่แสนเลวร้าย ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตานั้นหยุดนิ่งอยู่ในจิตใจของเซโร

“เจอแล้ว!” มีอารีบตรงเข้าไปหาอย่างไม่มีรีรอ แต่เมื่อเข้าไปใกล้ก็ชนเข้ากับกำแพงที่มองไม่เห็น “นี่มัน!”

เธอคิดได้เพียงอย่างเดียวว่าสิ่งที่ขวางกั้นเอาไว้คือสิ่งที่เซโรใช้ปิดกั้น จิตใจไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง หญิงสาวพยายามสงบใจและใช้ความคิด การที่เธอ อยู่ที่นั่นมันต้องมีเหตุผล ภาพที่อยู่เบื้องหน้าคือสีหน้าที่เหมือนโลกกำลังแตก เป็นเสียงของเซโร และเมื่อมองไปที่ตัวเอง เธอกลับเห็นเพียงผู้หญิงหน้าโง่ ที่คิดอะไรไม่เป็น และเธอจะไม่ยอมให้มันเป็นแบบนี้ได้อีกแล้ว

“เราทำได้” มีอาจำได้ว่าต้องทำยังไง เพียงแต่เธอจะเข้มแข็งพอจะทำ แบบนั้นได้หรือเปล่า

เหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับเซโรเท่านั้น แต่มันคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอด้วย เธอเป็นส่วนหนึ่งของมัน เมื่อคิดแบบนี้มีโอก็พบว่าตัวเองเข้าไปอยู่ใน เหตุการณ์ที่ถูกแช่แข็งนั้น ร่างกายเธอเย็นเยือกและไร้เรี่ยวแรง มีอาพยายาม จะขยับตัวเพื่อเปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง แต่มันไม่ง่ายเลย เธอไม่สามารถต่อต้านจิตใจ ของเซโรได้ เขาตั้งใจหยุดทุกอย่างไว้เช่นนั้น หยุดความตาย หยุดความเศร้า เสียใจ หยุดความสูญเสีย มันเป็นแรงปรารถนาที่ทรงพลัง แข็งแกร่งจนทำให้

มีอากลายเป็นส่วนหนึ่งของมันอย่างสมบูรณ์

“ไม่! ต้องเปลี่ยนมัน สิ่งนี้จะต้องไม่เกิดขึ้น” มีอาพยายามผิวนยับตัวสุดกำลัง ช่วงเวลาเพียงแค่อึดใจกลับเหมือนยาวนานและแสนทรมาณ แต่มันก็เกิดขึ้น ปลายนิ้วของเธอเริ่มขยับ ถึงแม้จะกระดิกได้เพียงเล็กน้อย

มีอาตั้งใจมากกว่าเดิม เธอเดิมพันทุกอย่างเอาไว้กับการเปลี่ยนแปลงโชคชะตา บูนฮาเคยเปรียบว่าเธอเป็นฟันเฟืองเล็กๆ ที่อยู่ในกลไกขนาดใหญ่ยักษ์ และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เธอก็ต้องเปลี่ยนทุกสิ่งทุกอย่างได้ เพราะถึงเป็นเพียงแค่ฟันเฟืองที่เล็กแค่ไหน แต่ถ้ามันขยับ ทุกอย่างก็ต้องหมุนตามมันไป

และฟันเฟืองตัวนั้นก็กำลังหมุนอย่างสุดแรง รอบแล้วรอบเล่า หมุนจนกว่าฟันเฟืองตัวสุดท้ายจะยอมขยับตาม

‘ขยับอีกนิด’ มีอาบอกตัวเองพลางกำหัดแน่น

‘ขยับ...ขยับ...ขยับ...ขยับสิ!’ ความตั้งใจ ความหวัง ผลักให้มีอาขยับตัว และหัดของเธอก็ซัดเข้าเต็มหน้าของเซโร่

“อ๊ะ...ขอโทษ ใช้แรงมากเกินไปหน่อย” มีอาคิดว่าถึงจะเป็นแค่อาพจากความทรงจำ แต่โดนไปแบบนี้คงเจ็บฝังลึกแน่

เหตุการณ์ได้รับการแก้ไข เธอยังมีชีวิตอยู่ และภาพเหตุการณ์ที่หยุดนิ่งก็เริ่มเคลื่อนไหว เซโร่ทำหน้าตื่นและมองเธอ เขาขยับปากแต่ไม่มีเสียงออกมา

“จริงสินะ นี่เป็นแค่ความทรงจำ” มีอาเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่เธอเปลี่ยนแปลงคือเหตุการณ์เดียว และการตอบสนองของเซโร่ก็อยู่ในขีดจำกัดของความทรงจำในเหตุการณ์นั้นๆ ทำให้เธอไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูด

“แต่อีกไม่นานหรอก อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น”

และมีโอกาสรู้ดีว่างานที่ใหญ่กว่ากำลังรออยู่ ซึ่งก็คือการดึงจิตใจของเซโร่ให้กลับมาเป็นปกติ

**“เจ้ามันตัวบ้าอะไรกันแน่”**

การต้มมองร่างไม่สมบูรณ์ของชินฮะที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าเธอ

“เรียกได้ว่าเป็นพวกกลายพันธุ์อย่างสมบูรณ์ก็ได้ครับ เห็นว่าถึงขนาดฉีดเซลล์ของโลกีเข้าไป” บิลที่มาช่วยไล่จับตัวชินฮะตอบในฐานะที่เคยเป็นศัตรูเก่า

และสู้กันมาก่อน

“แต่ที่มันยอมตะเลยไม่ใช่เธอ” ไคคิหยิบชิ้นส่วนร่างของชินฮะขึ้นมาดู ขนาดละเป็นเนื้อมดก็ยังดูมีชีวิตอยู่เลย

“คำสาปโบราณนะ...พวกเงา” การตถอนหายใจ ไม่เคยเห็นใครที่ได้ รับคำสาปแบบนี้แล้วจะมีสติสมประกอบเลยสักคน

“ให้ผมจัดการไหมครับ ถ้าลองแยกชิ้นส่วนในฝืนนี้ แล้วส่งไปซ่อนไว้ทั่วโลก ต่อให้เป็นอมตะก็ไม่น่าจะรอด” บิลถามพลางหยิบกล่องเหล็กขึ้นมาให้ดู เป็นตัวอย่าง ซึ่งการตถองก็ทำหน้าคิดหนักอยู่พักหนึ่ง

“จับตัวไว้ถามข้อมูลก่อนดีกว่า ฉันยังไม่รู้เลยว่าเจ้าผู้ใช้ภาพลวงตาได้หรือเปล่า” การตถองเห็นขึ้นมองท้องฟ้า ส่วนหนึ่งของปราสาทเทียมฟ้ากลับหัว กลับทางขึ้นไปอยู่บนนั้น และมันดูจะยิ่งเลวร้ายลงเรื่อยๆ เหมือนเวทนิรมิต กำลังเติบโตอยู่

“ตราใบไคที่มีภาพลวงตาอยู่ พวกเราก็เข้าไปหาตัวไทโรไม่ได้นะสิ” ไคคิ หงุดหงิดขึ้นมาทันทีที่เจอพวกซีโงะชอบใช้ภาพลวงตาแบบนี้

“ซีปุล ตอนนี้นำตัวไทโรได้ไหม” การตถิบถามซีปุลซึ่งกำลังช่วยขนย้าย ผู้บาดเจ็บจากการปะทะกับชินฮะอยู่

“ไม่ได้ค่ะ ไม่ใช่เรื่องภาพลวงตา แต่เมื่อก็พอออกจากห้องท่านไทโรแล้ว ก็หาตัวไม่เจออีกเลย เหมือนกับจู่ๆ ก็หายตัวไป” ซีปุลเองก็เป็นกังวลจนแทบทำอะไรไม่ถูก

“หรือว่าจะโดนจับตัวไปแล้ว” บิลพูดลอยๆ แต่คนอื่นหน้าเสียเพราะต่างก็ คิดแบบเดียวกัน

“มีความเป็นไปได้สูง พวกนั้นเองก็ดูเหมือนไม่คิดจะมาสู้ตั้งแต่แรก เป้าหมายคงแค่การจับตัวไทโรเท่านั้น แต่ว่า...” การตถอบพลางเงยหน้ามอง ภาพลวงตาอีกรอบ

“ถ้าพวกนั้นจับตัวไทโรได้แล้ว มันทำไมภาพลวงตายังอยู่ล่ะ” ไคคิเอง ก็คิดแบบเดียวกัน

“นั่นก็แปลว่าไทโรยังอยู่ที่นี่”

แต่ก่อนที่ทุกคนจะเริ่มหาตัวไทโร ซีปุลก็มีสีหน้าตกใจสุดขีดและรีบ

หันไปทางกำแพงเมือง ทุกคนรู้ทันทีว่ามีอย่างเดียวกันที่ทำให้ชิปส์มีอาการอย่างนี้ได้

“ฉันมาเลือกเวลาเหมาะสมจะเอาตอนนี้แหละ” การ์ตเอาหมอกุมหน้าอย่างละเอียด

ห่างออกไปไม่กี่ไกล กองทัพแกรนด์เซ็นทรัลเริ่มเคลื่อนทัพบุกต่อแล้ว และนี่จะเป็นไฟแห่งสงครามครั้งสุดท้ายของทวีปตะวันตกที่รุนแรงที่สุด

โคเคิ่ไม่รอให้การ์ตสั่ง เขาเดินออกไปนอกกำแพงเพื่อคุมกองทัพสัตว์อสูรทันที ส่วนบิลยังลังเล เพราะถ้าทุกคนไปช่วยกันทำศึกหมดก็เท่ากับปล่อยไทโรให้อยู่ในอันตรายเพียงลำพัง

“ไปเถอะบิล เรื่องรับมือกับพวกแกรนด์เซ็นทรัลฉันจะจัดการเอง” การ์ตบอก เพราะเธอก็ห่วงไทโรไม่แพ้กัน แต่ก็ไม่อยากทำพลาดอีกแล้ว ตอนนี้เธอต้องทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลัง นั่นก็คือการบัญชาการศึก

“ชิปส์ แจ้งเตือนทุกคน เราต้องใช้กำลังทั้งหมดที่มี ใครที่ยังมีลมหายใจก็ขอให้ลุกขึ้นมาสู้ด้วย แล้วตามองเล็กมา เราต้องให้เจ้านั้นใช้เวทผนึกชินสะเอาไว้อ่อน” การ์ตสั่งแล้วเตรียมหาพื้นที่ตั้งเป็นศูนย์บัญชาการชั่วคราว เพราะข้างในปราสาทยังคงสภาพของเวทนิรमित ขึ้นเข้าไปคงได้มีหลงกันบ้าง

**ขณะที่ข้างนอกกำลังเริ่มเปิดสงคราม มายาก็เริ่มกังวล เธอล่วงรู้แผนของไทโรแล้ว ทำให้รู้ว่าการรบครั้งนี้สำคัญแค่ไหน**

‘เร็วๆ เข้ามีอา รีบช่วยเซโร่ให้ทันทีเถอะ’ มายาวีงวอนในใจทั้งที่สีหน้ายังไม่เฉย ทว่าก็ไม่อาจหลอกตาไทโรได้

“ไม่ต้องกังวลหรอก ถึงไม่มีข้า แต่การ์ตเอาอยู่แน่” ไทโรเอ่ยขึ้น

มายาชำเลื่องมอง “แต่เวทนิรमितของฉันทิ้งอยู่”

มายาเป็นห่วงเรื่องนั้น ตราบใดที่เวทนิรमितยังอยู่ ในปราสาทเทียมฟ้าก็เหมือนพื้นที่ใช้งานไม่ได้แล้ว

“เดี๋ยวชิปส์คงพาทุกคนออกไปนอกปราสาทได้ แถมคนของข้าก็มีน้อย เรื่องพื้นที่ใช้งานไม่จำเป็นมาก จะว่าไปนอกจากพวกเรฟฟายยากับวาเลโอรา ตอนรบกันภายในปราสาทก็แทบจะร้างอยู่แล้ว” ไทโรไม่กังวลเรื่องข้างนอกเท่าไร เพราะเชื่อมั่นว่าทุกคนจัดการกันเองได้ แต่ที่เขากังวลกว่าคือสิ่งที่เกิดขึ้นข้างในนี้

การช่วยเหลือเรานั้นเกิดผลได้หลายแบบ ถ้ามีอาทำไม่สำเร็จ จิตใจของเซโรก็จะยิ่งดำดิ่งลึกลงไปและหมดทางช่วยอีก หรือถ้าทำสำเร็จ สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาจะเป็นยิ่งไงบ้างก็ไม่รู้ แต่มันคงไม่ดีสักเท่าไร และที่เขากลัวที่สุด คือการที่ตัวเองอาจจะหายไปทันทีเมื่อเซโรได้ร่างคืน เพราะนั่นหมายถึงดวงวิญญาณเขาจะถูกผลักออกไปนอกร่างในฐานะสิ่งแปลกปลอม

“ไม่มีหนทางอื่นเลยหรือนอกจากการสังหารหมู่มั้ย” มายาถาม ถึงไทโรจะปรารถนาดี แต่วิธีการของเขาไม่ถูกต้องแน่นอน

“มี แต่โลกในปัจจุบันทำเช่นนั้นไม่ได้ ข้ามีเวลาไม่มาก ขึ้นรอให้ทุกอย่างพร้อมก็จะมีคนขับเคื่อนทุกอย่างให้ดำเนินไปอย่างช้า หรืออาจจะมีคนที่ทำแบบช้าได้ แต่เชื่อเถอะ มันคงไม่ใช่คติชนาดมีคนที่เหมาะสมในช่วงเวลาที่เหมาะสมหรอก จริงไหม” ไทโรตอบอย่างมั่นใจ เขาคำนวณผลได้ผลเสียเป็นอย่างดีแล้วก่อนจะตัดสินใจลงมือทำ

“แล้วหลังจากนี้ล่ะ”

“หลังจากนี้ก็ไม่มีอะไรแล้ว เมื่อไฟถูกจุด มันก็จะไหม้ไปเรื่อยๆ จนกว่าเชื้อจะหมด สงครามนี้มันแค่ฉากบังหน้าถึงความสนใจของทุกคน กว่าพวกนั้นจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ทอดคอร้องเพลงสามัคคีชุมนุมกันแล้ว”

คำพูดของไทโรทำให้มายากลับหัวเราะไม่อยู่

“อะแฮ่ม ก็คือสร้างความเป็นปึกแผ่นขณะที่ทำลายโครงสร้างเดิมไปด้วยสภาพนี้จะสร้างความสงบสุขระยะยาวได้ ในขณะที่เดียวกัน คุณก็จะสร้างองค์ประกอบที่จะทำให้มันใจว่าสภาพนี้จะคงอยู่ต่อไปได้นานเท่านั้นละ”

“คุยกับคนมีสมองอย่างเธอ อะไรๆ ก็ค่อยง่ายขึ้นหน่อย แต่ที่ว่ามานั้นก็แค่จุดเริ่มต้นนะ ยังมีปัญหาที่จะตามมาจากนี้อีกเยอะ” ไทโรยังมีสีหน้าไม่สบายใจ ถึงแม้แผนเขาจะผ่านช่วงที่ยากที่สุดมาแล้ว

“พวกจากทวีปตะวันออกสินะ แต่เพราะอะไรล่ะ พวกนั้นปิดทวีป ไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกเรามาก่อน ทำไมการเปลี่ยนแปลงภายในของทวีปตะวันตกถึงจะดึงพวกนั้นมาได้”

มายาอดสงสัยในจุดนี้ไม่ได้ ซึ่งก็ตรงประเด็นจนไทโรคันปากอยากจะบอกเต็มที่

“เหตุผลง่าย ๆ อย่างแรก เพราะทวีปตะวันตกไม่มีเนลอสแล้วไง” ไทโรเอ่ยชื่อที่มายาไม่คาดคิดว่าจะได้ยิน แกมคนตายไปแล้วเช่นนั้นมาเกี่ยวกับเรื่องไต้ยั้งไงก็ยังคงคิดไม่ออก

“หรือถ้าลองพูดแบบนี้ดูละ เพราะทวีปตะวันตกไม่มีผู้นำที่ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จแบบเขาอีกแล้ว”

พอไทโรปรับเปลี่ยนคำพูด มายาก็เริ่มสะกิดใจ

“จะว่าไป ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทวีปตะวันตกไม่เคยขาดจอมเผด็จการเลยนี่นา”

“นั่นละ เหตุผล” ไทโรฉีกยิ้ม เพราะมายาเข้าใจถูกแล้ว

“จริงอยู่ที่ว่าทวีปตะวันตกไม่เคยสงบสุขเพราะมีสงครามอยู่เรื่อย แต่ถึงจะบอบช้ำก็ไม่อ่อนแอ นั่นละคือทวีปตะวันตก ยามปกติถึงจะไล่กัดหางกันเอง แต่ถ้าถูกศัตรูภายนอกรุกรานเมื่อไร เหล่าเผด็จการที่กระจัดกระจายก็จะรวมตัวกันเป็นก้อนหินที่แข็งแกร่งที่สุด”

“อย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้” มายาปะติดปะต่อเรื่องทั้งหมดได้แล้ว

“หึๆ เข้าใจแล้วสินะ ชำนาญก็แค่ตัวเร่งปฏิกิริยา เมื่อเกิดปฏิกิริยาแล้วซ้ำทั้งหมดความจำเป็นอีกต่อไป...กลับมาที่เรื่องของเนลอส สิ่งที่เขาทำ ถึงจะดูเป็นแค่พวกบ้าอำนาจกระหายสงคราม แต่ผลที่เกิดขึ้นในแง่มุมมองหนึ่งซึ่งปฏิเสธไม่ได้ก็คือศักยภาพในการรบและความพร้อม การพัฒนาอาวุธและกลวิธีในการสงคราม สิ่งที่มาจากจอมเผด็จการก่อให้เกิดความกลัว และความกลัวก็จะสร้างความตื่นตัว อ้อ อย่างมินิรินก็ใช่ะ ในฐานะตัวแทน เธอเย้ยหยันดีกว่าเนลอสซะอีก”

“ต่างจากผู้นำพรอมสินะ เพราะรายนั้นไม่ได้ใช้อำนาจปกครองเพื่อสร้างความกลัวขึ้นเลย” มายาพยักหน้าเข้าใจความต่างที่ไทโรพยายามจะบอก

“ใช่ ผู้นำพรอมจะนำทวีปตะวันตกสู่สันติและความสงบสุข เป็นอำนาจที่จะนำทุกคนไปสู่ยุคใหม่ แต่ก็นั่นละ สิ่งที่เราต้องการมันแสนประหลาดเหลือเกิน และทวีปตะวันออกก็เล็งเห็นเช่นเดียวกัน” ไทโรรู้ว่าความสงบสุขนั้นไม่ยั่งยืน

“พอเข้าใจแล้ว แต่ยังมีเหตุผลอื่นอยู่อีกใช่ไหม” มายาคิดว่าเพียงแค่เรื่องนี้อาจจะไม่มีน้ำหนักพอให้เกิดการรุกรานได้

“มีอยู่แล้วละ และเหตุผลข้อนั้นก็อยู่ตรงหน้าเจ้าแล้วนี่”

“เพราะคุณคือไทโร?” มายาคิดว่าตัวเองน่าจะรู้ตัวเร็วกว่านี้

“สำหรับพวกทวีปตะวันออก ไทโรกลายเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่สำคัญของพวกเขา ข้าเป็นคนที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงเพียงครั้งเดียวในทวีปนั้น พวกเขารู้ว่าข้าทำอะไรได้ และรู้ยิ่งกว่ารู้ว่าข้าจะทำอะไร และข้าบอกได้เลยว่าพวกนั้นไม่ปลื้มแน่ที่จะต้องถูกรวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง ชาวตะวันออกภูมิใจในตัวตนและจิตวิญญาณของตัวเอง และมองพวกเราชาวตะวันตกเป็นพวกที่ต่ำชั้นในความเป็นคนยิ่งกว่า ความสงบสุขที่แสนยาวนานของพวกเขาเป็นสิ่งที่ยืนยันเรื่องนี้ได้” ไทโรถอนหายใจ เพราะเหมือนตัวเองได้ก่อเรื่องอีกแล้ว

“เขาถึงต้องบุกมาทำลายคุณก่อนจะเกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอย...แต่ฉันคิดว่าถึงไม่ใช่เพราะคุณ พวกนั้นก็คงจะบุกเหมือนกัน แค่ว่าข้าเท่านั้น”

“ขอบใจ”

มายาไม่ได้พยายามปลอบใจ เพียงแต่เหตุผลมันเชื่อมโยงกัน แต่ไทโรก็รู้สึกว่าการพูดของมายาช่วยเหลือเขาได้มากที่สุด

“ถ้าทวีปตะวันตกก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ที่เต็มไปด้วยความสงบสุข พวกเราก็จะเข้มแข็งยิ่งกว่าเดิม” มายาเข้าใจความกลัวของไทโรแล้ว

“ยิ่งเวลาผ่านไป ความเข้มแข็งนั้นก็ยิ่งชัดเจน และความกลัวก็จะเกิดขึ้นกับฝ่ายทวีปตะวันออกแทน สุดท้ายพวกนั้นจะยอมทนอยู่กับความกลัวไม่ลิ ข้าพูดผิดไป พวกนั้นแค่จะนำความสงบสุขของตัวเองกลับคืนมาเท่านั้น มันเป็นเรื่องจริงที่รับรู้จบ จนกว่าจะมีคนเข้าไปแทรกแซงมัน”

ถึงไทโรไม่พูดต่อ แต่มายาก็รู้ว่าคนคนนั้นก็คือไทโร ไทโรเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้

“คุณนี่เป็นตัวเร่งปฏิกิริยาจริงๆ ด้วย อ้อ...น่าสนใจจริงๆ” มายาพยักหน้า แต่ไทโรก็ไม่รู้ว่าใจจริงของมายานั้นคิดอะไรอยู่

“ไอ้ที่น่าสนใจมันหลังจากนั้นต่างหากละ เพราะเป้าหมายของข้าไม่จบที่การทำยังไงให้ทวีปตะวันตกและตะวันออกก้าวสู่ยุคใหม่อย่างเดียวนะ” ไทโรรู้ว่ามายาน่าจะรู้จากความจริงของเขาแล้ว

“เล่นทำลายกองทัพของทางตะวันตกไปซะขนาดนี้ แล้วยังมีหวังอีก

เธอ” มายาพอเข้าใจ แต่อยากฟังรายละเอียดจากเขาเองมากกว่า

“ก็จริงที่เจ้าฮาซันทำเสียแผน ข้าไม่ตั้งใจให้กองทัพตะวันตกเสียหายขนาดนี้หรอก แถมทุกอย่างยังเร็วกว่ากำหนด สภาพที่ข้าอยากให้เกิดมันยังไม่สมบูรณ์เท่าไร ตัวผู้นำพรอมก็เพิ่งรับตำแหน่งได้ไม่นาน ความแข็งแกร่งขององค์กรต่างๆ ก็ยังไม่ชัดเจน ที่แย่ที่สุดคือมันทำให้การบุกโจมตีจากทางทวีปตะวันออกเกิดขึ้นเร็วกว่าที่ประมาณไว้”

ไทรโยมรับตามตรงว่าฮาซันทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงแค่ไหน แต่สีหน้าและแวตาเขากลับไม่ห่อถอย

“แต่ข้ายังมีแผนไว้แก้ล่ออยู่ ต้องบอกว่าเป็นแผนที่ข้าคิดไว้แต่แรก เพราะข้าไม่คิดว่าทรศกับการรตจะยังมีชีวิตอยู่ในยุคนี้ แถมยังได้คนมีฝีมือมากมายมาช่วย เลยยอมใช้แผนของทรศที่รัดกุมและเสี่ยงน้อยกว่าแผนของข้า แต่ตอนนี้ในเมื่อสถานการณ์ไม่เป็นไปตามที่หวัง ข้าก็จะกลับไปใช้วิธีเดิม”

“แผนลวงโลก” น้ำเสียงของมายาบ่งบอกว่าไม่ชอบใจแผนนี้ของไทร

“ก็เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมข้าถึงใช้ชื่อราชาเงา แทนที่จะประกาศว่าเป็นตัวข้าตั้งแต่แรก เพราะเมื่อถึงจุดหนึ่ง ทุกคนระแคะระคายว่าข้าคือไทร ถึงตอนนั้นข้าก็จะกลับไปใช้ชื่อเซโรอย่างเต็มตัว พร้อมกับสังหารไทรโรร่างปลอมที่พวกเรฟพรายยากำลังสร้างขึ้น เพียงแค่ใช้ข้ออ้างว่าถูกทางนี้ควบคุมอยู่ก็พอแล้ว เหนือข้าก็จะเดินกลับเข้าไปอย่างวิบุรุษที่จัดการทรราชได้”

“แถมยังแก้ปัญหาเรื่องเวลาในส่วนที่เซโรหายตัวไปได้ด้วย เพราะจู่ๆ จะให้คนที่หายเงิบไปตลอดเวลาที่เกิดเรื่องโผล่มาเอาหน้าตอนจบ ทุกคนคงไม่ยอมรับนะ” มายาเข้าใจว่าแผนของไทรโรดำเนินไปอย่างมีเป้าหมาย

“ด้วยฐานอำนาจเดิมของเจ้าเซโรมัน บวกกับถ้าข้าเดินเกมถูก ข้าจะได้เป็นผู้นำทวีปตะวันตกต่อจากพรอม”

“มีความเป็นไปได้สูง” มายาพยักหน้ายอมรับในเรื่องนี้ด้วย

“ส่วนไทรโรที่ทุกคนคิดว่าตายไปแล้ว ก็จะกลายเป็นคนคุมบังเหียนของทวีปตะวันออก สุดท้ายสงครามสองราชันแบบลวงโลกระหว่างทวีปตะวันตกกับตะวันออกก็จะเกิดขึ้น แบบนั้นข้าก็ควบคุมทิศทางและผลที่จะออกมาได้”

“จะเป็นไปได้หรือคะ ทวีปตะวันออกไม่ใช่หมูที่จะเคี้ยวง่าย ๆ นะ” มายา

จิตใจเรื่องที่ไทรจะครองทวีปตะวันออกได้ยังไง

“ข้าพผู้มีลูทาง แถมไม่วุ่นวายเหมือนทางตะวันตกด้วย เพราะทางนั้นระบบและระเบียบสังคมมันเข้ารูปรูข่อยอยู่แล้ว ไม่ต้องไปแก้ไขอะไร ที่จะต้องจัดการกับทางนั้นคือความคิดที่แบ่งแยกโลกออกเป็นสองส่วน เท่านั้นทุกอย่างก็จบ”

“สุดท้ายแล้ว ใครจะได้เป็นผู้ปกครองโลกละคะ” นั่นคือสิ่งที่มาสาสงสัยที่สุด และยังไม่มีคำตอบอยู่ในความทรงจำของไทรด้วย

“เรื่องนั้นข้าก็ยังไม่ได้คิด แต่ถึงตอนนั้นจริง ใครเป็นก็คงไม่ต่างกันมาก ตราบใดที่ชื่อของจอมมารไทรยังคงยลหลอกหลอนพวกนั้นอยู่ แถมกว่าจะถึงขั้นนั้นก็ยังมีอุปสรรคใหญ่ขวางทางอยู่” ไทรยิ้มบาง เหมือนกับว่าต่อจากนั้นต่างหาก การสูญเสียที่แท้จริงถึงจะเริ่มต้นขึ้น

“แต่ยังมีตัวแปรอย่างเผ่าเทพกับโลกอีกสินะ” มายาถอนหายใจบ้าง

“จัดการได้” ไทรยกไหล่แต่ตัตที่โดนมัดแน่นจนขยับไม่ได้

“ฉันบอกทีลัวฉันควรจะหยุดเท่านั้นดีไหม” มายาถาม

ไทรเฝยหน้าขึ้นและมองไปรอบๆ ก่อนจะยิ้มบางและหันกลับมามองมายา เขาเห็นทางเลือก แต่เขาไม่อยากรเป็นคนเลือก เขาเลือกมาพอแล้ว จากนั้นไปควรปล่อยให้มันเป็นไปตามชะตากรรม

“ไม่ เจ้าไม่ควรหยุด เพราะถึงข้าบอกให้หยุด เจ้าก็จะมีวันหยุด ไม่มีวัน...มายา แม้แต่การหยุดเวลาของข้าก็ไม่อาจหยุดความรักของเจ้าได้”

“เช่นนั้นเราก็ได้คำตอบกันแล้ว”

“คงอย่างนั้น” ไทรพยักหน้าเห็นด้วย

**“เรื่องจริงเธอเนี่ย!”**

พยอมส่องกล้องมองดูปราสาทเทียมฟ้าที่ถูกห่อหุ้มไว้ด้วยเวทนิรมิต

“กับดักหรือแผนของทางนั้นหรือเปล่า” เหล่าที่ปรึกษาต่างออกความเห็นด้วยความระแวง

“ไม่น่าใช่ เวทนิรมิตเป็นเวทที่ส่งผลต่อทุกคนยกเว้นผู้ใช้ มันน่าจะให้ผลเสียแก่ทางนั้นมากกว่าผลดี” โลคาวิเคราะห์

“มีคนชิงตัดหน้าเรา” อิงโฮคิดหนักไม่แพ้พยอม

“นอกจากพวกเราแล้ว ยังมีใครบุกที่นี่อีกล่ะ” พรอมตั้งข้อสงสัย เพราะทุกคนในทวีปตะวันตกที่คิดจะต่อต้านไทโรก็น่าจะมาเข้าร่วมกับเธอหมดแล้ว

“น่าสงสัยจริงๆ นั่นละ แต่คงไม่มีเวลาให้คิดแล้ว”

โลคาบอก มองกองทัพลัทธิอสูรภายใต้การนำของโคเคิซึ่งคราวนี้ไม่ได้ปรากฏตัวแบบลอบโจมตีเช่นเคย แต่เรียงหน้ากระดานเผชิญหน้ากับกองทัพบแกรนด์เซ็นทรัล ทั้งสองฝ่ายต่างบาดเจ็บพอกัน ช้ำยังดูอึดโรย

เมื่อปราศจากพลังจิตของฮาซัน กองทัพบแกรนด์เซ็นทรัลจึงได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมอันโหดร้ายต่างๆ นานา ทหารบางคนแทบล้มทั้งยืน บางคนยังยืนอยู่ได้โดยใช้อาวุธหรือไม้ค้ำยันตัวเองเอาไว้ แนนอนว่านี่คือความเสี่ยงที่เกิดขึ้นแน่ๆ แต่พรอมก็ต้องยอมรับ เพราะยิ่งทิ้งช่วงนาน กองทัพของราชาเงาก็จะมีเวลาฟื้นตัว แถมการบุกย่อมดีกว่าอยู่เฉยให้อีกฝ่ายใช้กลยุทธ์ซุ่มโจมตี

ตามที่อิงโฮกับโลคาร่วมกันวางแผนก็ได้ข้อสรุปเพียงอย่างเดียวว่า กลยุทธ์ต่างๆ ใช้กับกองทัพรราชาเงาไม่ได้แน่ การรับรู้ความคิดและการเคลื่อนไหวทั้งหมด ฉะนั้นทางเดียวที่พอจะสู้ได้ก็คือ ใช้วิธีที่คลาสสิกที่สุดอย่าง ที่กองทัพลัทธิอสูรภายใต้การนำของโรชินแคร์ชอบใช้ วิธีการที่ว่่านั้นแสนง่าย เพราะมันก็คือการบุกและบุก บุกเข้าไปด้วยกำลัง ใช้กำลังคนโถมใส่เหมือนคลื่นซัดทราย ไม่ใช้การศึกที่สวยงามแถมยังไม่สามารถเห็นผลได้ในทันที เป้าหมายมีเพียงแค่ทอนกำลังของอีกฝ่ายไปเรื่อยๆ ซึ่งความได้เปรียบด้วยปริมาณ

ด้วยวิธีนี้การอ่านแผนของการตักก็จะไม่มีประโยชน์อีกต่อไป ในการทะลุมบอนกันย่อมปราศจากแผนการใดๆ มีแต่ใช้กำลังล้วนๆ ดาบกับดาบเลือดกับเลือด

“ระวังตัวด้วย อย่าคิดไปไกล ตอนนี้คิดแค่จะล้มมันตัวเดียวให้ได้ก่อน” พรอมตะโกนสั่ง การสู้กับลัทธิอสูรนั้นจะต้องช่วยกันรุมชนะเป็นรายตัว เพราะนอกจากพวกกระดับแม่ทัพนายกองแล้ว ไม่มีใครชนกับพวกลัทธิอสูรได้เลย

‘ท่าจะไปไหว มีหน่วยของครูชคอยกรุยทางให้แบบนี้ คนตามหลังสู้สบายขึ้นเยอะ’ อิงโฮเบาใจ แต่ก็ยังมีปัญหาให้คิดอยู่ดี ‘แปลกแฮะ ทางนั้นก็น่าจะรู้ฝีมือของครูชดีแล้ว ทำไมถึงไม่ส่งท่านบลัซคืออกมารับมือนะ’

อิงโฮคิดไม่ตก ถึงฝ่ายแกรนด์เซ็นทรัลจะดูได้เปรียบก็ตาม แต่เพราะเหตุนี้ที่น่าจะทำให้อีกฝ่ายไม่อยู่เฉย

โคจิเห็นว่าฝ่ายตัวเองกำลังจะโดนตีแตกเพราะครูช จึงก้าวเข้าไปเผชิญหน้าด้วยตัวเอง

“ท่านโคคิอย่าเพิ่งเลยครับ ร่างกายท่านยัง...” พวกลูกน้องต่างเป็นห่วงเพราะโคคิยังไม่หายจากการบาดเจ็บเลย

“ถอยไป ถึงศึกนี้จะไม่จำเป็นแล้ว แต่เราต้องสู้ให้สมจริงหน่อยจริงไหม” โคคิแหวกเหล่าลูกน้องที่ขวางไว้ ออก

ครูชเห็นโคคิจึงหยุดบุก เขารู้ว่าเป็นธรรมดาที่เมื่อมีคนเด่นขึ้นมาในสนามรบ อีกฝ่ายย่อมส่งคนที่มีฝีมือมาเก็บ และเขาเองก็เห็นว่าในสนามรบตอนนี้ นอกจากโคคิแล้วก็ไม่มีใครมีฝีมือสูงพอจะสู้กับเขาได้

“นาเดสโก่ ล่วงหน้าไปก่อนเลย” ครูชหันไปบอกนาเดสโก่ซึ่งไม่ยอมห่างเขา แต่เมื่อคิดว่าเธอคือคนที่ฝีมือเทียบเท่ากับเขา ถ้าขาดเธอไปอีกคน สถานการณ์การรบคงเปลี่ยนทิศแน่นอน จึงรับนำคนเฝ้าบุกฝ่าเข้าไปต่อทันที

‘จะไหวไหมนะ’ โคคิเองก็หวั่นเหมือนกัน ไม่ใช่เพราะกลัวฝีมือของครูช แต่เขากลัวตัวเองยังมีฝีมืออยู่จนผลอฆ่าครูชตาย เพราะในแผนการขั้นที่ต้องสู้กับพวกเทพ ครูชเองก็มีรายชื่ออยู่ในทำเนียบ

‘จ้าวอสูรโคคิ เจ้านี้ก็ไม่ด้อยไปกว่าบลัซค์เลย ประมาทไม่ได้’ ครูชพร่ำบอกตัวเอง จากที่สู้กับบลัซค์ ฝ่ายนั้นสอนเขาอ้อมๆ ว่าจุดอ่อนของเขาก็คือการประมาทต่อสู้อย่างเกินไป ฝีมือต้องมาพร้อมกับความระวังตัว เพราะต่อให้เป็นมดก็กัดหัวให้ช้างให้ล้มได้

ทั้งสองยืนนิ่งดูเชิงอีกฝ่าย ซึ่งเป็นเรื่องปกติในการต่อสู้ของผู้อยู่ในระดับสูง ครูชนั้นรวดเร็วและมีการโจมตีแบบพิเศษ ทั้งจากดาบวิญญานและพลังอสูรที่ได้จากโลกิ ส่วนโคคิเองก็ทรงพลัง เขี้ยวและเล็บของเขาเปรียบได้ดั่งอาวุธเทพ เขายังมีประสบการณ์การต่อสู้มาโชกโชก การโจมตีครั้งแรกของทั้งคู่จะเป็นตัวตัดสินผลการต่อสู้ได้เลย

ครูชเริ่มใช้ร่างมารอวตารเพิ่มการป้องกันตัว เพราะสีดำคลุมร่างเขาไว้ เขาชี้ดาบวิญญานในมือไปที่เป้าหมายในท่าทะลวง ซึ่งเป็นท่าโจมตีที่รวดเร็ว

ที่สุดในกระบวนท่าดาบต่างๆ เป้าหมายของครูชคือชิงโจมตีในดาบแรกให้ได้

โคคิเองก็แปลงร่างเป็นคิโมร่าอย่างสมบูรณ์ หัวทุกหัวร้องคำราม สายฟ้าฟาดเบรียงทั้งๆ ที่ท้องฟ้าโปร่งโล่ง ไอสีขาวลอยผ่านมุมปากออกมาซึ่งเกิดจากการเผาผลาญพลังงานในร่างกายอย่างมหาศาล จิตของโคคิแผ่กระจายและบดขยี้ให้ทุกอย่างที่อยู่ใกล้แม้แต่เม็ดทรายแตกกระเบิดเสียงดังเบรียงๆ บังบอกอย่างชัดเจนว่าต้องการปลิดชีพเป้าหมายในการโจมตีแรกเช่นกัน แต่ใครกันล่ะจะชิงลงมือก่อน

แต่แล้วสนามรบก็สอนครูชอีกอย่างว่าความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้เสมอ เพราะระหว่างที่ทั้งคู่วุ่นๆ จ้องๆ กันอยู่นั้น การติดกับลัทธิกินาหารเกราะดำทั้งหมดโอบกอดหลักของพวกรวมเอาไว้

“เฮ้ย มาได้ยังงี้?” ครูชรู้ตัวเพราะเสียงคำรามดังสนั่นของบลัซคี แคมกองทหารที่ตามหลังเขาอยู่เมื่อครู่ก็เริ่มแตกขบวน

ทว่าพริบตาที่เขาถูกดึงความสนใจไปนั่นเอง โคคิก็ลงมืออย่างไร้ความปราณี ร่างยักษ์พุ่งเป็นเส้นแสงแหวกอากาศเสียงดัง พื้นทรายระเบิดตามทิศทางที่เส้นแสงนั้นพุ่งผ่าน พวกทหารที่อยู่ใกล้ต่างกระเด็นและร่างกายขาดเป็นชิ้นๆ

“เสร็จกัน!” ครูชรู้ตัวทันทีว่าพลาดอีกแล้ว เขาโดนเส้นแสงตัดผ่าน และกลัวจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ตัวเองก็ลอยกระเด็นไปไกลพร้อมกับแผลที่ได้จากรอยเลียบเจาะผ่านเกราะเต็มตัวไปหมด เลือดสดกระเซ็นไปทั่ว กระดูกท่อนว่างไม่หักก็ร้าว พลังจิตก็ปั่นป่วนจนควบคุมไม่ได้ ที่สำคัญครูชรู้สึกกลัวจับใจ มันเป็นความกลัวที่แตกต่างจากที่เคยเจอ เป็นความกลัวของเหยื่อที่อยู่ใต้เงาของผู้ล่าเท่านั้น

‘ตายโหง ใส่ซะเต็มแรงเลยเรา หวังว่าคงไม่ถึงตายนะนั่น’ หลังจากชดครูชจนกระเด็นหายไปแล้ว โคคิก็คืนร่างในสภาพบอบช้ำเหมือนกัน เพราะขนาดเขาลงมือก่อน ครูชก็ยังสวนกลับมาได้ ยัคดีที่การโจมตีของเขาทำให้ครูชเสียจังหวะพลาดจุดตายของเขาไป

“ตั้งแนวรบไว้ ค่อยๆ ถอยไปยันไว้ตรงหน้าประตู” โคคิตะโกนสั่งลูกน้อง เพราะการเสียทีของครูชทำให้สถานการณ์การรบเปลี่ยน และถ้าเขายังกดดันหนักกว่านี้ ทักษะของแกรนด์เซ็นทรัลแตกกระเจิงไม่เหลือชิ้นดีแน่ เขาจึง

ตัดสินใจให้ถอยไปสู่แบบตั้งรับแทน

ทว่าพอสิ่งจบเขาก็กพบว่าที่ตัวมีดาบนับสิบเล่มเสียบจนแทบมิดด้าม ซึ่งเป็นฝีมือของนาเดสโกที่สดแตกเพราะเห็นครูชโดนเล่นงาน เธอไม่สนใจผลของการรบแล้ว ในหัวมีแต่การแก้แค้นเท่านั้น

“โง่เง่าสิ้นดี” ไคคิเบ่งกล้ำทีเดียว ดาบที่เสียบอยู่ก็แตกละเอียด แต่นาเดสโกไม่ยอมแพ้ และตั้งใจจะทุบพลังทั้งหมดรวมถึงใช้หอกฟอร์เซเพื่อแลกชีวิตกับไคคิเลย

ข้อเสียของไคคิเผยออกมาเพราะความบ้าเลือดของนาเดสโก เขามีสัญชาตญาณของสัตว์นักล่าอย่างเต็มตัว ซึ่งนั่นหมายความว่าเขเป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทนต่อความมึนงง ยิ่งอีกฝ่ายเกิดความรู้สึกฆ่าฟันรุนแรง พลังของไคคิก็就会被ผลักดันออกมาตามไปด้วย ไคคิในเวลานี้สั่งหารนาเดสโกได้แบบไม่สนใจอะไรแน่ เผลอๆ อาจจะคลั่งจนถล่มกองทัพแกรนด์เซ็นทรัลและไปเลยก็ได้

บัลซัคซึ่งเป็นคนจำพวกเดียวกันรู้สึกถึงกลิ่นอายการฆ่าฟันอย่างรุนแรงของไคคิได้ ก็คิดจะเข้าไปห้าม แต่ดันอยู่กับคนละฟากของสนามรบ ต่อให้เขาเองก็ไม่มีทางวิ่งฝ่าดงทหารแกรนด์เซ็นทรัลนับล้านไปได้แน่

ก่อนที่สนามรบจะกลายเป็นลานประหาร เสียงพิณท่วงทำนองนุ่มนวลก็ดังขึ้น ทุกคนหยุดกึกเหมือนหุ่นยนต์โดยไม่ได้ยินคีย์บอร์ด และนั่นทำให้การตีแบบริตกรีดออกมา

“ยัยบ้าเอ๊ย โพล่มาก็ทำเสียเรื่องหมดเลย” การ์ตมองตัวการ์ ซึ่งก็ไม่ใช่ใคร เป็นธิดาคนเล็กของวาเลโอราที่ชื่อ เอลด้าโรน่า

“หา! ฉันอุตส่าห์โพล่มาช่วย จะไม่ชมกันสักคำเลยหรอ” เอลด้าที่นั่งอยู่บนกำแพงตะโกนเถียงกับการ์ต

“ช่วยอะไรกันยะ ยุ่งไม่เข้าเรื่อง”

“ยุ่ง! หาว่าเขายุ่งหรอ ไม่เห็นหรอ เขาอุตส่าห์ควบคุมเบี่ยงก็ตอนกลางวันได้แล้วแท้ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะพลังของเขา ปานนี้เจ้าควายกลายเป็นพันธุ์น้ำส้มทุกคนเหียนแล้ว” เอลด้าชี้ไปที่ไคคิ

แต่ก่อนที่จะได้เถียงอะไรกันต่อ วาเลโอราก็ปรากฏตัวขึ้นและเชกหัวหญิงสาวเต็มแรง

“หยุดเลย กลับมาถึงก็สร้างวีรกรรมทันที เป็นลูกที่สร้างปัญหาให้ ไม่หยุดหย่อนเลยจริงๆ”

“เขาแค่จะช่วยพี่นาเดสโก้ ขึ้นป्लอยไว้พี่เขาได้ตายเพราะลุงควาย ภายหลังมันนั่นแหละ”

“ก็จริง แต่ไม่เห็นต้องใช้เบี่ยงก็สะกดทุกคนในสภาพรบเลย” วาเลโอราารู้ว่าการรื้อกำลังหัวเสียเรื่องอะไร เพราะเบี่ยงก็ทำให้ทุกคนหมดความอยากต่อสู้ ถ้าเป็นสงครามจริงๆ สิ่งทีเอดต้าทำไปก็เป็นเรื่องสุดยออยู่ แต่สำหรับเรื่องนี้ ซึ่งเป็นแผนสร้างกระแสของไทโร ถ้าให้จบด้วยอารมณ์แบบนี้ ที่ไทโรทำมาเสียเปล่า แน่ สงครามจบโดยไม่รู้ผล ความรู้สึกอีกเหมืนที่จะรวมกันเป็นหนึ่งก็จะมี

“เหะๆ ลืมตัวไปหน่อย” เอดต้าหัวเราะแก้ตัว

“ไว้ทำโทษทีหลัง แต่ต้องแก้สถานการณ์ตอนนี้ก่อน” วาเลโอราหันไปมองการรื้อ และดูเหมือนอีกฝ่ายจะร้อนใจน่าดู เธอจึงต้องรีบทำอะไรสักอย่าง โดยที่ตัวเองต้องไม่ลงมือ ไม่งั้นเดี๋ยวไปผิดสัญญาที่ให้ไว้กับไทโรเข้า

“เอดต้า ถอนการสะกดของเบี่ยงก็แล้วเปลี่ยนไปสะกดนาเดสโก้คนเดียว ถ้าเป็นไปได้ก็พยายามทำให้เธอถอนตัวจากสนามรบซะ” วาเลโอรารีบบอกซึ่งเอดต้าก็ดูว่าง่ายขึ้น

“พี่นาเดสโก้จะสะกดง่ายอยู่แล้วละ ไม่มีปัญหา แต่ว่าเจ้าลุงควายล่ะคะ” เอดต้าคิดว่าคนที่น่าจะถูกควบคุมคือโคคิมากกว่า

“เรื่องนั้นแม่จัดการเอง ลูกเองก็รีบจัดการ เสร็จแล้วไปหาที่ซ่อนตัวในปราสาทซะ” วาเลโอราไม่อยากให้เอดต้าเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับสงครามมากกว่านี้

เมื่อสั่งทุกอย่างจบ เธอก็กระโดดลงจากกำแพงและหายวับไปโผล่ข้างหลังโคคิ เธอไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่สัมผัสแผ่นหลังนั้น ก็ดูเหมือนโคคิจะควบคุมตัวเองได้ตามปกติแล้ว

“ขอบคุณ ถ้าไม่ได้ท่านช่วยดับไฟในจิตใจข้า คงเป็นเรื่องแน่” โคคิหันมาก้มหัวให้

“ช่างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก แต่อย่าเอาไปบอกเจ้าไทโรละกัน” วาเลโอราไม่อยากให้ไทโรรู้เรื่องนี้ ไม่งั้นคงถูกโกรธแน่

“ว่าแต่ทำให้สงครามเดินหน้าต่อได้ไหม” วาเลโอราเป็นห่วงเรื่องนั้นมากกว่า เพราะถึงจะถอนการสะกดของเบียงก็ไปแล้ว แต่จิตใจของเหล่าทหารก็ยังไม่พร้อมรบในทันที เหมือนอารมณ์ขาดช่วงไปแล้วก็ยากที่จะจุดให้ติดอีก

“ข้าคงทำแบบนั้นไม่ได้”

โคคิ์ส่ายหน้า วาเลโอราทำหน้าผิดหวัง

“แต่พวกเราเป็นคนที่ทำแบบนั้นได้อยู่” โคคิ์เอ่ยต่อขณะมองไปยังอีกด้านของสนามรบซึ่งอสูรสงครามตัวจริงอยู่

ความสงบนิ่งที่เกิดจากเบียงก็ถูกทำลายด้วยเสียงกู่ก้องดังสนั่นของบลัซซี ไม่เพียงแค่อเสียง มือทั้งสองข้างทุบพื้นจนพื้นทรายสะเทือน แรงทุบนั้นทำให้พื้นทรายกระเพื่อมเป็นรูปคลื่นกระจายไปรอบตัว แม้แต่กำแพงของปราสาทเทียมฟ้าก็เอียงและพังลงมาด้านหนึ่งด้วย

ปริบตาเดียวทุกคนก็ตระหนักถึงความน่ากลัวของสงคราม จากที่หยุดนิ่งกันไปเพราะความมึนงง บัดนี้ทุกคนกระชับอาวุธด้วยสองมือและกู่ร้องสุดแรงเกิด เพราะหากไม่ทำเช่นนั้น พวกเขาคงทนต่อความกลัวที่บลัซซีสร้างขึ้นมาไม่ได้

สงครามกลับเข้าสู่การโรมรันอีกครั้ง โดยที่การตึงคองบัญชาการให้ทุกคนบุกตีทัพหลวงของแกรนด์เซินทรัลที่พroomsุมอยู่ ส่วนโคคิ์นำกองทัพอของตัวเองออกไปตั้งแนวรับอยู่ตรงประตูทางเข้าโดยมีชิปัสสนับสนุนการรบอยู่ด้วย

‘ออกมาสิ’ การตัดสินใจเพียงใช้ดาบฆ่าทหารอีกคนหนึ่งตายไป หญิงสาวจ้องพroomsซึ่งอยู่บนหลังม้าท่ามกลางกองทหารที่ปกป้องเธออยู่ ‘ออกมาเผชิญหน้า แสดงความเป็นผู้นำให้ทุกคนจดจำซะ’

นั่นคือเป้าหมายสุดท้ายของการรบ บทสรุปที่ไทโรต้องการคือ การปิดฉากสงครามด้วยความเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของพrooms เพราะอย่างนั้นการตัดสินใจพยายามกดดันทัพหลวงต่างๆ ที่แผนการบุกแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับการฆ่าตัวตาย

“อะไรของพวกมัน ทำไมการรบบันมั่วซั่วแบบนี้!” โลคาเห็นการตักกับบลัซซีบุกตีจากอีกด้านและพยายามบุกเข้าหาทัพหลวงแล้วก็ต้องแปลกใจ เพราะไม่น่าจะใช้แผนการของฝ่ายตั้งรับเลยแม้แต่หน่อย แถมด้วยกำลังคนเท่านั้นบุกเข้ามาก็ไม่มีทางรอดกลับออกไปแน่ มันคือการตีตัวเที่ยวเดียวโดยไม่รู้จะไปถึงปลายทางหรือเปล่า

“เฮ้ย อิงโฮ พุดอะไรบ้างสิ” โลกาหันไปเขย่าตัวอิงโฮที่ยังนั่งเฉยๆ ที่สถานการณ์แปลกไปแล้ว

“ไม่ดีหรอก เราต้องการแบบนี้อยู่แล้ว พยายามทำให้การรบไร้ระเบียบมากที่สุด เพื่ออีกฝ่ายจะได้อ่านไม่ออก” อิงโฮตอบแล้วทำหน้ามึนๆ เช่นเคย

“แต่มันน่าสงสัยไม่ใช่เหรอ ทางนั้นเป็นถึงปรมาจารย์การตีเชียวนะ ทำไมใช้แผนลึกลับแบบนี้ มันต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลังแน่” โลกากระซอกออิงโฮ เพราะเริ่มโมโหที่อีกฝ่ายดูไม่ใส่ใจเลยสักนิด

“หรือไม่เขาก็เพียงแค่อยากจะกดดันให้เราเสียขวัญ แล้วนายว่าแบบนี้พวกเรควรทำยังไงกันดีล่ะ” อิงโฮย้อนถาม

โลกามองไปที่พรอม ถ้าเป็นอย่างที่อิงโฮว่า งานนี้พรอมจะต้องทำอะไรบางอย่างแล้ว

ถึงจะดูไม่หนักหนาอะไร แต่หากทัพหลักถูกรุกตีเอาแบบนี้ จะเสียรูปขบวนจนถึงขั้นสับสนจนแนวหน้าไม่ได้ ยิ่งตอนนี้ดูเหมือนบัลซคีจะเครื่องติดแล้ว เขาไล่บดขยี้ทุกคนที่ขวางหน้าโดยไม่มีใครสังเกตเห็นอาการบาดเจ็บที่พยายามปกปิดอยู่ หลินกับแม่ทัพระดับยอดฝีมืออีกสามสี่คนเข้าร่วมปะทะกับบัลซคี ทว่าการสู้กันซึ่งๆ หน้าแบบนี้ไม่ต่างอะไรกับเข้าไปขวางรถบดถนน เพียงพริบตาเดียวก็กระเด็นไปคนละทิศละทางในสภาพปางตาย

‘บัลซคีใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว’ การตีเผ่ามองบัลซคีอยู่ตลอดเวลา เพราะการบุกทะลวงครั้งนี้จะขาดเขาไปไม่ได้

“ท่านการัต พวกเรากำลังโดนบีบแล้วครับ” ทหารเกราะดำรีบรายงาน เพราะทั้งทางซ้ายและทางขวาเริ่มกดดันเข้ามาแล้ว

“ไม่เป็นไร ยังอยู่ในแบบที่พวกเราอยู่สู้ได้...ทุกคน อีกนิดเดียว อดทนกันหน่อยนะ” การัตตะโกนพร้อมกับชูดาบขึ้น แล้วเสียงโห่ร้องของเหล่าทหารเกราะดำก็ดังสนั่นสนามรบ ถึงจะมีกันเพียงไม่กี่ร้อยคนเท่านั้น

ถึงจะดูเหมือนมดกำลังล้อมก้อนน้ำตาล แต่ก็ก็เป็นก้อนน้ำตาลที่มดไม่อาจตัดแบ่งนำกลับรังได้ ในขณะที่ก้อนน้ำตาลเคลื่อนที่ที เหล่ามดก็ตายนับสิบนับร้อย

การฆ่าฟันที่ดำเนินไปอย่างโหดเหี้ยมรอบตัวทำให้พรอมไม่อาจทนอยู่เฉย

ได้ ถึงทุกคนจะห้ามปราม แต่สุดท้ายผู้นำของโลกตะวันตกก็ควมม้าทะยาน  
เข้าปะทะด้วยตัวเอง

“ท่านการต์!”

ทุกคนหันไปมองการต์ทันที ซึ่งหญิงสาวก็ยิ้มและพยักหน้า

“งานเราจบแล้ว”

บัลลังก์ทรุดลงไปชนเข้ากับพื้น ไม่ใช่เพราะเกลี้ยง แต่เขายืนแทบไม่ไหว  
แล้วจริงๆ

“ถอยทัพได้ เอาให้เนียนหน่อยล่ะ” การต์ออกคำสั่ง

แล้วรูปขบวนของทหารเกราะดำก็เปลี่ยนไปทันที ส่วนหนึ่งแยกออกมา  
คุ้มกันการต์กับบัลลังก์ไว้ บางส่วนก็กระจายออกไปสู้ด้วยการใช้พลังตามที่ตัวเอง  
ถนัด โดยไม่ได้ใช้รูปแบบการรบของทหารอีกต่อไป

กองทัพแกรนด์เซ็นทรัลที่พร้อมนำแถวอยู่ ทหารต่างพากันโถมเข้าไป  
ชนโดยไม่กลัวตาย เพราะขนาดผู้นำยังออกโรงด้วยตัวเอง นั่นหมายความว่า  
คือกตัญญู ทำให้หัวใจของทุกคนพุ่งโตขึ้นด้วยความหวังและความเป็นหนึ่ง  
เดียวกัน ถึงแม้จะถูกเล่นงานจนร่างกายยับเยิน แต่ทุกคนก็ยังวิ่งเข้าไปหา  
เป้าหมาย แม้จะมีแค่เพียงมือเปล่า แต่ขอเพียงแค่ครั้งอีกฝ่ายเพื่อให้คนข้างหลัง  
ตามมาซ้ำได้ก็พอแล้ว เป็นการรบแบบสู้ตายถวายหัวเพื่อโค่นล้มความชั่วร้าย  
ของจอมทรราช

“เท่านี้ก็ก้าวเข้าสู่ยุคใหม่กันได้ซะที” การต์มีสีหน้าโล่งอกเหมือนกับอีก  
หลายคน พวกเขาทำหน้าที่ในสนามรบส่วนนี้จบสิ้นแล้ว ถึงหนทางข้างหน้าจะยัง  
ยากลำบาก แต่ไฟก็ถูกจุดขึ้นแล้ว ไม่ใช่ความฝันเล็กๆ ของคนเพียงคนเดียวที่  
เป็นเชื้อเพลิง แต่มันคือฝันของทุกคนที่จะหล่อเลี้ยงไฟนี้ให้ลุกไหม้ไปนานเท่านาน

กองทหารและการต์ถอยกลับเข้ามาหลังกำแพง เธอมองเหล่านักรบที่  
เหลือรอดอย่างเศร้าใจ...ออกไปกันเกือบพัน กลับมาเพียงไม่ถึงร้อย

“จากนี้ไปให้เป็นหน้าที่ของข้าเอง” ไคคินำทัพของตัวเองด้านการบุกของ  
ทัพแกรนด์เซ็นทรัลตรงทางเข้า

“อย่าตายนะไคคิ นายยังมีความจำเป็นต่อไทโรมากกว่าที่นายคิด” การต์  
ตบไหล่อีกฝ่าย ก่อนที่เธอจะวางแผนการหลบหนี

“เรื่องนั้นแนอยู่แล้ว ไทโรยังมีเรื่องที่ติดค้างอยู่อีกเยอะ” ไคเคีย้มมุปาก แล้วคำรามปลุกใจเหล่าลูกสมุนเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่การรบจะจบลง

**“เจอแล้ว!”**

ขณะที่ข้างนอกกำลังรบกันดุเดือด มีอากริเข้ามาถึงส่วนที่ลึกที่สุดในจิตใจของเซโร่ ซึ่งไม่มีอะไรอยู่เลยนอกจากรังดักแด้สีขาวขนาดใหญ่

“อะไรกันเนี่ย” มีอาวนไปรอบๆ พลางตะมุ้ม แต่ไม่มีการตอบสนอง ไม่เหมือนส่วนความทรงจำต่างๆ ที่เธอผ่านมา

“มายา! ได้ยินฉันไหม มายา ฉันต้องทำยังไงต่อ” มีอาตะโกนถาม แต่ไร้เสียงตอบกลับ

“ไม่เอาแบบนี้ละ อุตสาห์มาถึงที่นี่แล้ว” มีอาทรุดลงทั้งที่มีอย่างเตะร้างไหมอยู่

ระหว่างที่กำลังเศร้าเสียใจ มีอากริรู้สึกว่าการทุกอย่างกำลังหายไป ไม่ใช่สิ่งที่จับต้องได้ แต่เป็นบางอย่างในตัวเธอเอง เหมือนกับตัวตนของเธอค่อยๆ จางลงไป ทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะมีอาเข้ามาอยู่ในจิตใจที่ปิดกั้นของเซโร่ จิตใจที่ตัดขาดจากทุกอย่างเพื่อให้เกิดความสงบแก่ตัวเอง และใครก็ตามที่เข้ามาก็ต้องถูกตัดขาดจากทุกสิ่งจนตัวตนค่อยๆ หายไป

มีอาารู้แล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าเธอยังอยู่ที่นั่นต่อไป จิตใจของเซโร่มาถึงจุดวิกฤติที่ไม่อาจกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้อีกแล้ว และเธอก็เป็นแค่สิ่งแปลกปลอมที่กำลังจะถูกทำให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ไป แต่นั่นไม่ได้ทำให้ความมุ่งมั่นของมีอาลดลง เธอร้องสุดเสียงหวังให้ดังไปถึงเซโร่ ทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ รีดเค้นเรี่ยวแรงดั่งรังไหมออกทีละเส้นๆ ถึงจะยังไม่เห็นภายในนั้น แต่เธอก็ไม่ยอมแพ้ อีกทั้งอุปสรรคก็อยากเอาชนะเธอเหมือนกัน เพราะรังไหมเริ่มแข่งตัวจนไม่อาจดึงให้ขาดได้ แต่แรงบ้าของมีอาอย่างไม่หมด หญิงสาวชกไล่ แต่ละหมัดสร้างรอยร้าวขึ้นบนเปลือกแข็งของรังไหม

“ตื่นลิเซโร่ ตื่นขึ้นมา สิ่งที่คุณตามหาไม่ได้อยู่ในที่ที่คุณอยู่หรอกนะ มันอยู่ที่นั่นต่างหาก ที่ที่ฉันอยู่ตรงนี้” มีอาชกจนมือแตก หนึ่งลูก เลือดย่อมรังไหมจนกลายเป็นสีแดง แต่เธอยังไม่หยุดและทุ้มเหวี่ยงแรงมากขึ้นๆ “กลับมาเถอะ

ถึงมันจะเจ็บปวด แต่ยังมีอยู่นะ ยังมีสิ่งที่ดีๆ รอเราอยู่ เธอเคยเชื่อแบบนั้น ไม่ใช่เธอ ถึงแม้จะเป็นความมืดมิดสุดหยั่งถึง แต่ไม่วันใดก็วันหนึ่งแสงจะต้องส่องลงไปถึงกันหลุมแห่งความมืดได้ แล้วคนที่เชื่อแบบนั้นมาหลงทางในความมืดแบบนี้ได้อย่างไร!”

มีอาตะโกนสุดเสียงพร้อมกับชกสุดแรง เสียงกระดูกมือแตกดังพวๆ กับเสียงปริ๊วของรังไหม

“ยัง...” เธอก็มหันหลังคล้ายสิ้นหวัง พิมพ์กับตัวเอง ก่อนเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งทั้งน้ำตา “มันยังไม่จบ ฉันยังเหลือมืออีกข้าง และถ้ายังช่วยเธอไม่ได้ ฉันก็ยังเหลือขาสองข้างอยู่”

มีอาชักรังไหมต่ออย่างไม่ย่อท้อ

“ต่อให้ฉันต้องโดนจิตวิญญาณของเธอกลืนกินไป ฉันก็จะตามไปชกเธอ จนกว่าจะยอมกลับมา ได้ยินไหม เซโร!” มีอาทุ้มแรงอัดสุดแรงเกิดอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่มีเสียงอะไรดังขึ้นเลย เพราะหมัดซุ่มไปด้วยเลือดของมีอาไม่แตะถูกรังไหม แต่กลับถูกมือที่ยื่นออกมาจากรอยร้าวรับไว้

“เธอนี้ไม่เปลี่ยนแปลงนะ ไม่ว่าเมื่อไรก็ไม่ยอมให้ฉันได้อยู่อย่างสงบๆ เลย”

เสียงที่มีอาคุ่นเคยดังขึ้นขณะที่รังไหมกำลังแตกออก แล้วร่างหนึ่งก็ลอยออกมาจับตัวเธอเอาไว้

“เธอก็น่าจะรู้ว่าฉันถือเก่งแค่ไหน...เซโร”

**“ไม่มี!”**

บิลเลพอร์ตไปทั่วปราสาทเทียมฟ้า แต่ไม่ว่ายังไงก็หาตัวโทรไม่เจอ

ขณะที่สถานการณ์การรบกำลังเข้าสู่ช่วงสุดท้าย โคลีซึ่งกำลังรับหน้าอยู่เริ่มแตกพ่าย ส่วนซิปส์เองทั้งช่วยสู้ช่วยป้องกันจนวุ่นไปหมด ฝ่ายการตักก็พยายามหาทางทำลายเวทนิรมิต แต่ด้วยเวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดคงไม่สำเร็จแน่ ตราบใดเวทนี้ยังอยู่ แผนหลบหนีโดยใช้ประตุมิติก็ทำไม่ได้ ที่สำคัญ ทีมวิจัยของเรฟพรายจะต้องใช้ประตุมิติ ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีความหวังไปโดยหอบเอาผลงานวิจัยไปด้วยได้ และยังมีก็เซร่าที่ต้องใช้อุปกรณ์ช่วยต่างๆ ในการพยุ่งชีวิต

เอาไว้

คิดๆ แล้วบิลก็มีเพียงหนทางเดียวเท่านั้น

“คุณซีปัสครับ” บิลโผล่ไปบนกำแพงและร้องเรียกซีปัส ซึ่งเธอก็ใช้ร่างแยกมาคุยกับเขา

“มีอะไรหรือ”

“ช่วยพาทุกคนกลับเข้ามาภายในเขตกำแพงตอนนี้เลยได้ไหมครับ”

“ไม่ได้หรอก จนกว่าจะเริ่มอพยพออกไป จะถอยไม่ได้” ซีปัสรู้ดีกว่าใครว่าถ้าเข้ามาได้เมื่อไร จะเสียเปรียบและหลบหนีไม่ได้

“ถ้าเรื่องแผนหลบหนี ผมพอมีวิธีครับ” บิลสบตาซีปัส เขาเคยช่วยชีวิตเธอมาก่อน จึงไม่มีเหตุผลที่อีกฝ่ายจะต้องระแวงสงสัยในตัวเขาเลย

“ท่านโทรไว้นายมากเลย รู้ใช่ไหม” ซีปัสถาม ซึ่งบิลก็พยักหน้ารับ

“และฉันก็ไว้นายเหมือนกัน” ซีปัสพูดจบก็โบกมือจนน้ำในคุลวยขึ้นมาเป็นคลื่น ชัดพวกโคเคิกระเด็นกลับเข้ามาหลังกำแพง

“อะไรกันนะ!” พวกโคเคิรู้ว่าเป็นฝีมือซีปัส แต่ก็อยากรู้ว่าทำไม ทว่าพอหันไปมองด้านนอกก็เห็นว่าซีปัสสร้างกำแพงน้ำสูงจดฟ้า ปิดล้อมปราสาทเทียมฟ้าเอาไว้

“จะทำอะไรก็รีบทำเข้าเลยบิล ฉันทำแบบนี้ได้ไม่นานหรอก” ซีปัสตะโกนบอก

บิลเองก็เริ่มลงมือแล้ว เขาเตะกำแพงเมืองจนเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

“อย่าบอกนะว่า...” การหันไปมองบนกำแพงที่บิลอยู่ เริ่มเดาออกว่าบิลตั้งใจจะทำอะไร “บัลซัค รีบไปห้ามเร็ว!”

แต่พอบัลซัคกระโดดขึ้นมาถึงตัวบิล ก็ได้แต่สบตาแน่วแน่นของอีกฝ่ายโดยปราศจากคำพูด

“ให้ผมทำเถอะครับ จะให้มีการสูญเสียมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว” บิลบอกซึ่งบัลซัคก็ผงกหัวรับ

รอบๆ ปราสาทตั้งแต่เขตกำแพงค่อยๆ เลื่อนไปเหมือนภาพที่ค่อยๆ แยกออก

“บิล!” ซิปุสสลายกำแพงน้ำและรีบเข้ามาประคองบิลเอาไว้

“ฮะๆ ผมคงทำได้แค่นี้ละครับ ฝากโลกยุคใหม่ด้วย...โชคดีนะครับทุกคน” บิลยิ้มให้ทุกคนเช่นเดิม รอยยิ้มนั้นดูไม่มั่นใจในตัวเองเลย แต่เขาก็กำลังทำในสิ่งที่ไม่มีใครทำได้มาก่อน

บัดนี้เบื้องหน้ากองทัพแกรนด์เซ็นทรัล ไม่เหลือปราสาทเทียมฟ้าให้เห็นอีกแล้ว บิลเทลเพอร์ตมันไปไว้ที่อื่นซึ่งพวกเขาจะตามหาไม่เจอ

“หนีไปแล้ว” ทหารคนหนึ่งเอ่ยขึ้นขณะทิ้งอาวุธลงจากมือที่ชุ่มไปด้วยเลือด

“จบแล้ว” ทุกคนต่างหันมามองหน้ากัน และรอยยิ้มก็ค่อยๆ ปรากฏ

“มันจบแล้วทุกคน ชัยชนะเป็นของพวกเรา!” พรอมตะโกนสุดเสียง

เสียงเฮฮาแผ่นดินจนสะเทือน บัดนี้สงครามนองเลือดได้จบลง ถึงแม้จอมทราชจะยังอยู่ แต่สิ่งหนึ่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้วก็คือ การเป็นหนึ่งเดียวกันของทวีปตะวันตก ถึงความกลัวจะยังมีอยู่ แต่พวกเขาจะไม่ทวนเกรงต่อความชั่วร้าย การกดขี่ และการย่ำยีชีวิตอย่างที่จอมทราชได้ทำลงไป ก้าวแรกของยุคใหม่มาถึงแล้ว...ยุคทองแห่งการสร้างสรรค์สันติอันยั่งยืน

**“สำเร็จแล้ว”**

ไทโรลิ้มตาขึ้นบอกมายา ซึ่งหญิงสาวก็พยักหน้ารับ

“คุณนี่ร้ายเหลือเกิน ขนาดจับมัดไว้แบบนี้ยังแอบส่งจิตเข้าไปช่วยได้อีก” มายาสลายโซ่ที่มัดไทโรออก เพราะทุกอย่างจบแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องเห็นยวร้ายเขาไว้อีก “แต่คิดยังไงคะ ถึงยอมช่วย”

มายาสงสัย ลำพังมีอาเพียงคนเดียวคงถูกจิตของเซโรว์กลืนกินแน่ แต่เพราะไทโรส่งจิตไปช่วยรักษาสมดุลให้จนมีอามีเวลาพอจะปลุกเซโรว์ให้ตื่น

“เสียตายละมั้ง ไปไกลขนาดนั้นแล้ว จะให้กลับออกมาเมื่อเปล่าก็คงไม่ดี ไม่สิ ถ้าข้าไม่ช่วยมีอาเองก็คงไม่ยอมกลับออกมา เชื้อเถอะ ข้าไม่อยากแบกรับปัญหาไปมากกว่านี้แล้ว” ไทโรโบกมือโบกไม้ไม่สนใจ และมองมายาก่อนจะยิ้มมุมปาก “ว่าแต่ข้า เจ้าเอง...สุดท้ายก็ทนไม่ไหวเหมือนกัน”

ไทโรรู้ เพราะระหว่างที่เขารักษาสมดุลจิตให้ เขาได้ยินเสียงของมายาแทรกโรงใหม่เข้าไปปลุกเซโรว์ ถึงจะไม่แน่ใจว่าที่เซโรว์ยอมออกมาเป็นเพราะมีอา

หรือมายากันแน่ก็ตาม

“ฉันเองก็ไม่ยอมกลับไปมือเปล่าเหมือนกัน” มายาตอบก่อนจะเปลี่ยนโลกมายาแห่งนี้ใหม่ จากห้วงอวกาศให้กลายเป็นห้องกว้างที่มีเพียงโต๊ะน้ำชาตั้งอยู่ตรงกลาง

เธอกับไทโรนั่งลงบนเก้าอี้โดยไม่ต้องเชิฐกันและกัน เพราะต่างฝ่ายต่างรู้ว่าจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น จริ่งอยู่ว่าช่วยเซโรได้แล้ว แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นข้างนอกนั้นใหญ่หลวงเกินกว่าจะปล่อยผ่านไป

และแล้วประตูห้องก็เปิดออก คนที่ก้าวเข้ามาไม่ใช่ใคร...เซโรกับมีอา แวแรกไทโรแปลกใจที่เห็นเซโรมีสีหน้ายิ้มแย้ม เพราะการที่ต้องออกมานอกเกราะป้องกันจิตใจตัวเองก็หมายถึงการที่เขาต้องรับรู้ความทุกข์ด้วย เซโรกับมีอาเดินมานั่งลงที่เก้าอี้ว่าง มายาขยับตัวและก้มหน้าลงนิดหนึ่งโดยไม่พูดอะไร เซโรหันไปมองเธอและยิ้มให้

“ก่อเรื่องไว้เยอะเลยนี่นาไทโร” เซโรทักก่อน ซึ่งไทโรก็ทำเป็นไม่สนใจ และชดน้ำชาอีกใหญ่

“ไอ้คนซี้ชลาดที่โยนทุกอย่างทิ้ง แล้วหนีไปซุกหน้าอยู่ในรูตูตอย่างเงา ไม่มีสิทธิ์มาพูดกับข้าแบบนี้แหละ” ไทโรด่าเสียงเรียบไม่ใช้อารมณ์ ถึงจะฟังดูรุนแรงก็ตามที

“นี่นาย!” มีอาจุนแทนเลยลุกขึ้นทูปโต๊ะดังปัง ทว่ามายาก็ดึงแขนมีอาให้นั่งลงตามเดิม

“ไม่หอรอกมีอา ที่ไทโรพูดนะถูกแล้ว ฉันมันซี้ชลาดจริงๆ” เซโรยิ้มเจื่อนๆ รู้สึกผิดในสิ่งที่ตัวเองตัดสินใจไป

“แต่เอาเถอะ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้จมขี้มิดหัว...แล้วเป็นไง อากาศข้างบนนี้ดีกว่าเยอะเลยใช่ไหม” ไทโรพูดจบก็ยิ้มแบบเจ้าเล่ห์

“อ้อ ดิจริงๆ ที่ได้กลับมา” เซโรมองมีอาที่ มองมายาที่ แล้วก็พยักหน้ารับแบบมีความสุข

“เฮ้ ไม่พูดอะไรหน่อยเหรออ อุตส่าห์ได้เจอหน้ากันแล้ว ไม่ต้องทำเป็นขื่นหอรอก” ไทโรกระซิบบถามมายา

“คุณนั่นแหละที่พูดมากไปแล้ว” มายายกแก้วน้ำชาที่ร้อนจัดแนบแก้ม

ของไทโร จนอีกฝ่ายต้องรีบถอนตัวกลับมาคุยกับเซโรต่อ

“เซโร รู้แล้วใช่ไหมว่าพ้อออกไปข้างนอกแล้ว ความทรงจำของแกจะถูกปรับเปลี่ยนซะใหม่” ไทโรรู้ว่าจริงๆ มายาไม่อยากบอกเซโรเรื่องนี้ แต่เขาคิดว่าเซโรมีสิทธิ์ที่จะรู้

“ให้ซีลีนทำสินะ” เซโรพอนึกออก ถึงบางอย่างจะดูเลือนรางในความทรงจำเหลือเกิน

“ขอโทษนะ แต่พวกเราอยากให้เธอลืมเรื่องที่ไม่ดีบางอย่างไป” มีอารีบบอกก่อนเซโรจะโกรธ

“มีหลายอย่างที่เธอยังสับสน จำเป็นต้องจัดเรียงความคิดซะใหม่” มายายอมเปิดปากเป็นครั้งแรก

“แกเองก็เห็นทุกอย่างที่ข้าทำไปแล้ว ไอ้ของพวกนั้นมันไม่น่าจดจำหรอก” ไทโรเองก็เห็นด้วยที่จะให้ลบความทรงจำส่วนนั้นออกไป

“อ้อ เข้าใจละ” เซโรพยักหน้ารับอย่างว่าง่ายผิดคาด แคมไม่ถามหรือต่อต้านแต่อย่างใดเลย

“เฮ้ย นี่เกิดขึ้นแล้วแน่นะ” ไทโรถ่างตาเซโร

“ระ...หรือว่าฉันชกแรงไป” มีอาคิดว่าเธอทำให้สมองเซโรเพี้ยนไป

มายาไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่สีหน้าและแววตาเป็นกังวลไม่แพ้คนอื่น

“ฉันปกติดี แต่ว่า...” เซโรดึงมือไทโรออกก่อนจะก้มลงมองเงาตัวเองที่สะท้อนอยู่ในแก้วชา

“ถามตอนนี้อาจจะฟังดูแปลกๆ” เซโรหัวเราะแก้เขินก่อนจะทำหน้าจริงจัง “แต่ฉันขอถาม ตอนนี้...พวกเราจะเรียกว่าลงเรือลำเดียวกันหรือเปล่า”

มีอาไม่เข้าใจความหมายจึงได้แต่ทำหน้าสงสัย แต่ไทโรที่รู้ความหมายดี กลับคิดหนักเหมือนไม่รู้จะให้คำตอบยังไงดี

“จะเรียกแบบนี้ก็คงได้...พวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้ว” มายาเป็นคนตอบ “แต่เธอเป็นคนเดียวที่มีโอกาสมากที่สุดในการก้าวขึ้นจากเรือลำนี้ไป”

ไทโรพยักหน้ารับ

“งั้นก็ตัดสินใจได้เลย” เซโรยิ้มและพยักหน้า “ฉันจะขอติดเรือไปด้วยจนสุดทาง”

การตัดสินใจของเซโร่ทำให้มายาตัวลั่น ส่วนไทโรแดงตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้  
“ไอ้โง่! รู้ตัวหรือเปล่าว่าพูดอะไรออกมา”

“รู้สิ ถ้านายกำลังหมายถึงเรื่องที่ฉันกำลังทำให้ความลำบากของทุกคน  
สูญเปล่า” เซโร่เผชิญหน้ากับไทโรโดยไม่หวั่นไหว

“ฉันทำไมยังเลือกแบบนี้อีก!”

“เพราะฉันจะให้คนอื่นมาแบกรับแทนฉันไม่ได้นะสิ ทั้งนาย ทั้งมีอา และ  
เชอด้วย มาย เธอไม่จำเป็นต้องแบกรับความรู้สึกผิดที่ช่วยผมเลย” เซโร่รู้ว่าที่  
มายาไม่ยอมคุยกับเขาเนื่องจากเธอรู้สึกผิดเพราะทำลายแผนของไทโรและทำให้  
โลกอยู่ในอันตราย

“อย่ามอล้อเล่นนะไอ้หนู คิดเหรวว่าแค่ความคิดสวดยหรูจะแก้ไขได้ทุก  
เรื่อง” ไทโรกระซอกคอเสื้อเซโร่ แต่อีกฝ่ายก็ยังไม่มีท่าทีต่อต้าน

“นายกลัวอะไรไทโร ขนาดแบกรับน้ำหนักของโลกทั้งใบไว้ด้วยตัวคน  
เดียวนายก็ทำมาแล้ว แค่นี้จะมีคนช่วยนายแบกรับน้ำหนักนั้นไว้เยอะขึ้นอีก  
หน่อยเอง”

คำพูดของเซโร่ทำให้ไทโรเถียงไม่ออก ได้แต่กำคอเสื้อคนพูดจนมือลั่น

“ครั้งนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะไม่หยุดพยายอีกแล้ว และฉันจะพยาย  
เรือลำนี้ไปให้สุดทาง” คำพูดของเซโร่หนักแน่นดูต่างจากคนเดิมเป็นคนละคน  
ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเขาได้เรียนรู้จากไทโรมามากมายระหว่างที่ซังตัวเองอยู่

“ถ้าอย่างนั้นฉันเองก็จะพยายให้สุดแรงเกิดเลย” มีอาเองก็เอากับเซโร่ด้วย

“ขึ้นให้เธอทำแบบนั้นเรือก็คว่ากันก่อนพอดี” มายาแกล้งขัดคอก่อนจะ  
จิบชา ที่ท่าผ่อนคลายลง

“หาเรื่องมาเพิ่มให้ข้าอีกจนได้” ไทโรปล่อยมือจากเซโร่และหย่อนตัวลง  
นั่ง ถอนหายใจ แต่การที่เขาไม่ค้านอะไรก็เหมือนยอมรับแล้วเช่นกัน

“เอาน่า ก็นายเป็นคนเริ่มเรื่องเองนี่” เซโร่ยิ้มปลอบใจ

ระหว่างนั้นเอง กลางโຕະมีบางอย่างผุดขึ้นมา ไทโรอำปากหวอ เพราะมัน  
คือดอกกุหลาบที่เป็นร่างต้นกำเนิดของเทรซ

“ตกลงกันได้แล้วสินะ นี่ก็ถึงเวลาคิดวิธีทำให้เป็นรูปธรรมแล้ว”